

Giới thiệu Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc

Phu quân có giá hai lượng bạc – đang tiến hành – Tàn Mộng Ngũ Canh Chung

Giới thiệu truyện ngôn tình hài hước này:

Đồ Nương là con gái của kỹ nữ đã sớm tàn hoa bại liệt. Mẫu thân nàng được Thiệu Quảng Nguyên mua về, trên khuôn mặt do lúc ra trận đánh giặc để lại một vết sẹo, làm các nữ tử trong làng không ai muốn lấy nên đường cùng đành đến thanh lâu.

Nàng cũng được đổi tên, từ Đồ Nương thành Thiệu Yên, nhưng mọi người vẫn quen miệng mà kêu thành Đồ Nương. Sau đó, phụ thân cùng mẫu thân có thêm một đứa con trai, tên Thiệu Văn Quốc, đệ đệ của nàng.

Nhưng tiếng trẻ con vừa khóc xong thì mẫu thân qua đời vì khó sinh, một nhà ba người từ đó dựa vào nghề bán thịt heo sống qua ngày.

Khi Đồ Nương lên 12, trụ cột duy nhất trong nhà cũng theo mẫu thân mà qua đời, giao nghề bán thịt heo cho nàng, vì đệ đệ còn nhỏ chưa đủ năng lực làm việc này.

Bắt đầu từ lúc đó, nàng cùng Thiệu Văn Quốc sống nhờ sạp thịt. Từ từ lớn, thủ pháp của nàng càng ngày càng điêu luyện nên cũng không quá ít khách đến mua.

Thế nhưng lên 16, nàng vẫn chưa được gả. Bà mối có kiếm được một nhà mà vì nàng không cẩn thận để khuôn mặt bản thân có vết sẹo làm nhà kia không còn ý định lấy nữa.

Tới 20 tuổi, nàng vẫn chưa có phu quân. Đệ đệ thì đã từ lâu có phu quân, nhưng lại ở rể nhà người khác. Một mình sống trong căn nhà cô đơn, khiến nàng quyết định giống cha mà mua chồng.

Đúng lúc này, nàng gặp Trúc Ngọc.

Đồ Nương cùng Trúc Ngọc sẽ có một cuộc sống vợ chồng như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Hôm nay thời tiết không tệ, quán trà cũng náo nhiệt hơn ngày trước rất nhiều. Một chén trà hai văn tiền, một ấm trà rót được mười chén. Tiểu nhị vội đến mức mồ hôi đầy đầu nhưng vẫn không kịp rót trà cho khách.

Nhưng khách nhân cũng không vội, vì bọn họ tới đây cũng không phải để uống trà. Uống trà chỉ là mang tính tượng trưng, là cái cớ để họ có thể đến trà lâu ngồi một lát mà thôi.

Những khách nhân không uống trà thì đều đứng. Mười mấy người tụ tập thành một nhóm, chen chúc tấp nập trong quán trà không to không nhỏ này. Còn những khách nhân có trà rồi thì đài ngộ cao hơn một chút, bọn họ được ngồi trên ghế trúc, thông dong vừa uống trà vừa chờ đợi.

Bọn họ đang đợi một người, đó là một vị thuyết thư.

Đúng lúc này, một người tay cầm quạt đồ sơn thủy, vừa đi vừa phe phẩy, thông thả từ cửa hông đi tới. Người này khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc cũng không phải quá tốt, ngũ quan lớn lên có vài phần chọc cười, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất của hắn.

Hắn chính là người mà mọi người đang mong đợi, vị thuyết thư duy nhất của Yên Thành, Trương Quang. Tất cả mọi người đều gọi hắn là Oai Bật Quang (Quang cổ lệchv).

Thực ra Oai Bật Quang cũng không có tật gì xấu, chẳng qua là là một vị thuyết thư, vừa kể chuyện vừa rung đùi đã thành một thói quen, quen đến mức ngay cả khi hắn không kể chuyện mà chỉ nói chuyện với mọi người thôi mà cả người rung rung như sóng.

Lúc này, Oai Bật Quang đến trà lâu bởi vì hắn chuẩn bị lên đài để thuyết thư. Bước lên đài, hướng về phía mọi người ôm quyền, Oai Bật Quang sang sảng nói: "Đã để các vị hương thân phụ lão đợi lâu rồi. Ta mắt đã kém, nhưng vẫn cố gắng rời núi đến đây kể chuyện cho mọi người đây."

Mọi người đều vui vẻ, một người trong đó còn ồn ào nói: "Người đừng làm mọi người chờ đợi sốt ruột nữa! Oai Bật Quang, mau mau bắt đầu kể chuyện đi!"

Oai Bội Quang cười, cầm ấm trà Phở Nhị đã được chuẩn bị tốt ở cái án bên cạnh, uống một ngụm lớn cho nhuận giọng, sau đó ánh mắt lóe sáng, tay làm cái thủ thế, hai ngón tay ở không trung đưa ra phía xa, bắt đầu kể một hồi chuyện xưa.

Hắn dùng giọng nói khàn khàn, điểm thêm những câu chữ mang đậm chất bản xứ, biểu tình phong phú cuốn hút, động tác khoa trương cùng với công lực thêm mắm dặm muối khiến cho mọi người bên dưới trầm trồ liên tục, vỗ tay không ngớt.

Chuyện xưa này, là chuyện xưa về *đồ phụ* nổi danh Yên Thành năm xưa. Nào, chúng ta cùng chậm rãi nghe hắn kể nhé....

đồ phụ: người phụ nữ làm nghề đồ tể.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Yên Thành

Yên Thành từ xưa đến nay, cùng với những thủ phủ lớn khác mà so sánh, thì có hơi lạc hậu một chút. Nhưng gần trăm năm nay, nhờ có hoàng đế trị vì tốt nên Yên Thành mới phồn hoa hơn được một chút. Thương vụ mậu dịch thường xuyên qua lại ở cửa thành, đường phố tập nập, đất đai xung quanh thì phì nhiêu tươi tốt, không chỗ nào không giúp bá tánh có cuộc sống tốt đẹp hơn cả.

Các bá tánh phần lớn dựa vào trồng rau mà sống, mỗi loại lại được chăm sóc theo một phương pháp riêng, cho nên rau củ của mỗi nhà đều có hương vị ngọt ngào tươi mới. Bởi vì cách kinh thành không xa, cho nên những nhà hàng xa hoa quý tộc, hay những vương hầu tướng phủ, thậm chí cả trong hoàng thành.....nếu muốn có đồ ăn tươi ngon, đều phải người tới Yên Thành để mua. Cứ ba ngày một lần lại tới đây một chuyến, để cho mọi người đều được nếm thử hương vị tươi ngon.

Nhưng trong Yên Thành lại có một nhà lại làm theo cách trái ngược. Nhà này không trồng rau làm giàu, nhà này giữ độc quyền về.....thịt. Dùng nghề bán thịt nuôi sống một nhà già trẻ lớn bé trong nhà.

Bá tánh Yên Thành từ trước đến nay luôn sống tiết kiệm, không hay ăn thịt. Cùng lắm chỉ khi đến tết Nguyên tiêu hoặc là một ngày trọng đại nào đó mới ăn thịt mà thôi.

Nhưng, không hay ăn không có nghĩa là không ăn. Yên Thành cứ như vậy liền chỉ có duy nhất một nhà bán thịt, làm cho việc bán thịt này buôn bán tốt đến mức đủ cho cả nhà đều được sung túc.

Chường quầy đời thứ nhất của tiệm thịt Thiệu gia, Thiệu Quảng Nguyên, là người đã dẫn dắt Thiệu gia bước vào con đường khá giả.

Thiệu Quảng Nguyên là một người thô lỗ, không biết chữ. Tuổi trẻ ôm một bầu nhiệt huyết hùng tráng đi xung quân, bảo vệ lãnh thổ, bảo vệ biên giới. Nghe có vẻ to tát, nhưng tư vị thực sự trong đó, cũng chỉ trong lòng hắn biết được.

Thời thiếu niên không biết sợ là gì, nhưng lên đến chiến trường rồi, cùng nước láng giềng xung trận, thực sự dọa hắn đến tè cả ra quần.

Nước láng giềng vũ khí tân tiến, đao không biết dùng vật gì tạo thành mà cho dù nói chém sắt như chém bùn cũng không hề khoa trương. Xông pha vào nhóm binh sĩ tiền tuyến, vừa mới ra trận đã bị đao này múa xoẹt cho ngang cổ, ngã như chẻ tre.

Thiệu Quảng Nguyên tuổi trẻ sau khi nhặt được cái mạng nhỏ sau màn mưa đao kia thì từ đó trở đi mỗi lần đi đánh giặc, đừng nói là xông pha trận mạc gì đó, mà chính là mỗi lần đều hận không thể chui tít tấp ở đội ngũ phía sau, nếu không được thì trực tiếp nằm giả chết trên chiến trường luôn.

Thật vất vả mới đợi được đến lúc chiến tranh kết thúc, hoàng đế phát cho mỗi người mười lạng bạc, cùng với một tấm lệnh bài hộ quốc, rồi cứ thế đuổi các tướng sĩ trẻ tuổi đi. Thiệu Quảng Nguyên mang theo tiền, cùng với hai thanh đao mà người nào đó làm rơi trên chiến trường, đi dọc theo đường núi, cuối cùng dừng chân ở Yên Thành.

Hai thanh đao kia bị hắn mài thành hai con dao, một dùng để giết heo, một dùng để thái thịt, lấy đó để sinh sống qua ngày.

Nhưng vẫn còn thiếu một vị tức phụ, vì thế, hắn liền cố gắng qua lại thật tốt với mấy bà mối, tặng cho họ rất nhiều móng heo, để bọn họ có thể tìm cho mình một tiểu tức phụ. Nhưng các cô nương đều không muốn gả cho hắn, bởi họ ghét bỏ vết sẹo dữ tợn như con rết ở trên mặt Thiệu Quảng Nguyên. Đối với nam nhân mà nói, đó là bằng chứng cho sự anh dũng trên chiến trường, nhưng đối với mấy nữ nhân luôn sống trong nhà thì đó đơn giản chỉ là một vết sẹo xấu xí mà thôi.

Cho nên Thiệu Quảng Nguyên rơi vào đường cùng, đành dùng hai lượng bạc, mua từ kỹ viện một kỹ nữ đã tàn hoa bại liễu về làm thê tử.

Nữ tử này lớn lên vô cùng xinh đẹp, tuổi trẻ chính là đầu bảng của thanh lâu, kiếm cho tú bà không ít tiền. Nhưng năm tháng trôi qua quá nhanh, chỉ trong chớp mắt, nàng ta đã 26 tuổi, trở thành gái lỡ thì.

Khi nàng ta 20 tuổi, cũng không biết từ khi nào thì trốn tú bà, lén lút thông đồng với một nam nhân nào đó, còn sinh ra một bé gái. Nhưng cuối cùng, người nam nhân nói nhất định sẽ cưới nàng ta đó đã chạy mất hút, chỉ để lại một túi gấm làm tín vật. Dần dần, năm tháng rục rờ nhất của một nữ nhân cũng qua đi, tú bà lại không muốn dùng bạc trắng để nuôi hai miệng ăn, vì vậy khi có bà mối tới hỏi liền bán rẻ nàng đi.

Cứ như vậy, nữ tử này cùng với một bé gái bị bán cho Thiệu Quảng Nguyên làm tức phụ.

Tuy là nữ tử thanh lâu, nhưng Thiệu Quảng Nguyên vẫn đối xử với nàng ta rất tốt, dùng kiểu hoa để cưới nàng ta vào cửa, đêm tân hôn, những thứ bất buộc phải có, hẳn đều cố gắng chuẩn bị tốt. Đêm động phòng, Thiệu Quảng Nguyên xúc khăn voan lên, nghiêm túc nói: "Về sau chúng ta sẽ sống với nhau thật tốt. Ta sẽ bán thịt kiếm tiền, còn nàng chỉ cần sinh cho ta một đứa nhỏ là được rồi."

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, hai năm sau, thể tử của Thiệu Quảng Nguyên liền qua đời vì khó sinh, nhưng đứa nhỏ trong bụng thì vẫn giữ được. Thiệu Quảng Nguyên ôm cốt nhục duy nhất của mình trong lòng, về mặt khóc không ra nước mắt.

Những ngày tháng sau đó quả thực vô cùng khổ sở, Thiệu Quảng Nguyên một người phải chăm hai đứa nhỏ, đứa con gái riêng của vợ, cũng được đổi tên thành Thiệu Yên. Chữ Yên này cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ đơn giản là tùy tiện chọn bừa một chữ làm tên mà thôi. Nhưng đối với đứa con trai ruột thịt của mình, hẳn lại mời người kể chuyện Oai Bột Quang đến đặt tên, tên là "Thiệu Văn Quốc".

Nghê vô cùng có phong phạm, chính là lấy văn hộ quốc, ý muốn nói mong muốn sau này sẽ thật thông minh. Mà bé gái duy nhất trong nhà, Thiệu Yên tiểu cô nương, từ sau khi nương chết, liền như một người ngoài sống nhờ ở nhà, vô cùng thiếu tự nhiên. Nhưng nàng chính là lớn lên trong kỹ viện, đối với việc nhìn sắc mặt người vô cùng có hiểu biết, cho nên liền cần mẫn tự giác làm việc nhà, chăm sóc đệ đệ.

Thiệu Quảng Nguyên trong lòng ít nhiều vẫn nghiêng về con đẻ của mình hơn, nhưng thấy tiểu nha đầu chăm chỉ cần mẫn nên hẳn cũng luôn để nàng ăn no mặc ấm như thường.

Nhưng cảnh tốt không dài, khi Thiệu Yên cô nương 12 tuổi, trụ cột trong nhà là Thiệu Quảng Nguyên liền bị bệnh đi đòi nhà ma, trước khi đi còn lôi kéo tay Thiệu Yên dặn dò: "Chăm sóc tốt cho con trai của ta nhé."

Nhưng câu cuối cùng thực sự trước khi chết lại là dặn dò Thiệu Yên đóng cho mình một cỗ thất tinh quan tài tốt nhất, dùng vải lụa phong thật cẩn thận, chôn ở bên sườn núi Nam Sơn là nơi phong thủy tốt, còn phần bút tích đề trên bia mộ, thì cũng nhất định phải được phủ phần vàng.

Không vấn đề, dù sao nàng cũng là một người hiếu thuận, cho nên liền lấy hết của cải tích lũy trong nhà, dựa theo yêu cầu của cha nàng mà hạ táng, sau đó mang theo đệ đệ bốn tuổi lên đỉnh núi đốt vàng mã cho ông ấy.

Sau khi hạ táng xong thì trong nhà cũng hết sạch tiền, vì thế Thiệu Yên cô nương 12 tuổi không thể không cầm lên hai con dao mổ lợn kia, bắt đầu tìm cách đồ đầy miệng mình và đệ đệ.

Một bé gái nhỏ nhắn tay cầm dao đứng trên băng ghế, nhanh nhẹn chặt thịt cho mọi người. Dao pháp tuy không tốt lắm, chặt xuống không được lưu loát, vẫn còn dính gân nhưng mọi người trong thành cũng thương nàng nên cũng không soi xét hà khắc gì. Chặt thế nào thì chặt, dù sao đẳng nào cũng đều bỏ vào mồm cả, cùng lắm thì xách về nhà chặt lại là được rồi.

Người ta đều nói đứa nhỏ nhà nghèo thì sớm đảm việc nhà, Thiệu Yên cô nương theo số tuổi tăng lên thì kỹ thuật dao pháp cũng càng thêm điêu luyện. So với phong phạm của cha nàng năm đó thì chỉ có hơn chứ không có kém. Tiền cũng đã kiếm lại được rồi, không chỉ có thể lấp đầy miệng mình và đệ đệ mà còn có thể lộp được một mái nhà mới, tuy thực ra chỉ là lộp lại trên nền móng nhà cũ, lại trang hoàng lại một chút, xây thêm chút xà nhà, lộp thêm chút mái ngói, rồi thì cố định lại bờ tường, lại xây thêm nhà xí và sửa chữa một chút linh tinh...

Trước khi nàng 16 tuổi, trong thành cũng có người chạy tới làm mai. Nhưng Thiệu Yên cô nương lúc đó hãy còn do dự, nên nói muốn trở về nhà suy nghĩ thêm. Nhưng không ngờ về nhà không tới mấy ngày liền xảy ra chuyện.

Ngày ấy giết heo, không cẩn thận chân trượt một cái, trán liền hoa hoa lệ lệ ngã vào lưỡi dao. Một đao này đi xuống, không dài nhưng sâu.

Nàng vuốt cái trán, cầm thịt heo, đứng ở trước cửa tiệm. Đứng từ xa liền thấy bà mối phục sức hoa lệ lòe loẹt đi tới.

"Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa? Nhà Vương lão hán tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô đâu." Bà mối thấp giọng nói, còn che miệng cười trộm. Nhưng vừa ngẩng đầu lên nhìn liền bị vết thương ở giữa trán Thiệu Yên cô nương làm cho kinh hãi, "Ai nha nha, cô nãi nãi của ta, sao mới mấy ngày không gặp mà đã bị phá tướng rồi thế này??"

Thiệu Yên che trán, có chút ngại ngùng, nhưng vẫn thành thực thừa nhận, "Ta.... Mấy hôm trước ta không cẩn thận bị thương."

Bà mối cau mày, nhìn cái trán của cô nương hồi lâu, cuối cùng buông tiếng thở dài, quay đầu đi, chỉ lưu lại lời nói: "Ta đi nói chuyện với đối phương. Ngày mai sẽ trả lời cô sau."

Ngày thứ hai bà mối tới, đứng ở trước cửa tiệm, về mặt tiếc nuối: "Thiệu Yên cô nương này, không Phùng bà mối ta nói gì cô đâu, nhưng cô nói xem, cô thân là một cô nương lớn lên ở kỹ viện thì cũng thôi đi, sau đó lại còn đi làm loại chuyện xuất đầu lộ diện như đi bán thịt lợn này, may mắn có nhà Vương lão hán không chê bai cô, cô còn có thể.... Nhưng có thể nhưng lại tự làm bản thân mình bị phá tướng..."

Bà mối nói đến đây, liền chỉ hận rèn sắt không thành thép, đấm ngực cả nửa ngày mới nói ra câu mấu chốt nhất, "Ngày hôm qua ta đã khuyên can cả buổi rồi, nhưng đối phương vẫn không đồng ý. Chuyện này, bỏ đi."

Thiệu Yên nghe được kết quả thì có sững sốt, nhưng cũng không để trong lòng, nhanh nhẹn thái mấy lạng thịt ba chỉ, dùng giấy dầu gói lại rồi đưa cho Phùng bà mồi, nói: "Phùng Đại nương hảo tâm giúp ta làm mai, là ta phụ ngài. Mấy lạng thịt ba chỉ này ta tặng ngài, ngài cầm về nhà để mọi người cùng ăn đi. Còn về chuyện này, ta không sao đâu."

Phùng bà mồi đưa tay nhận thịt, lại tiếp tục đứng đó đông dài cả buổi nữa, còn giới thiệu cho nàng phương pháp trị sẹo tà môn rồi mới mang theo về mặt cao hứng xách thịt rời đi.

Mà Thiệu Yên nhìn theo bóng dáng của bà mồi, không tiếng động thở dài, chậm rãi thu dọn sạp thịt của mình, chuẩn bị về nhà nấu bữa cơm nóng hổi cho đệ đệ nhà mình.

Mười hai đương gà, mười sáu vãn gà.

Nàng đã 16 tuổi rồi. Aizzz....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đệ Đệ

Khi Thiệu Yên cô nương 20 tuổi, vẫn không ai tới cửa cầu hôn như cũ. Thậm chí đến một người làm mai cũng không có.

Vốn là trước khi nàng bị phá tướng thì cũng có mấy tiểu gia hỏa trẻ tuổi thường xuyên lờ trước cửa tiệm nhà nàng. Nhưng từ sau khi phá tướng thì liền lặn mất cả. Trước kia còn có thể vừa nói vừa cười nói chuyện phiếm với Thiệu Yên, nhưng bây giờ đến liếc nhìn nàng một cái cũng lười. Trong lòng nàng đều hiểu rõ, nhưng vẫn không nhìn được mà thầm thương tâm.

Các đại cô nương tầm tuổi nàng đều đã gả được ra ngoài, có người còn đã sinh hài tử. Hiện giờ nàng đã trở thành cô nương lớn tuổi nhất luôn rồi.

Trong lòng Thiệu Yên rất gấp, sợ mình không tìm được nhà chồng, những ngày về sau không có người dựa vào thì nàng biết sống như thế nào đây? Vì thế, nàng liền lựa chọn cách chủ động, chính là lúc đi bán thịt, thì liền trang điểm để bản thân đẹp hơn một chút.

Cẩn rằng mua mấy cây trâm hoa mai đẹp đẽ, cắm hết lên đầu, lại mặc một bộ y phục may nhặt, đứng ở trước sạp thịt, trong lòng nàng tự thấy bản thân thật là xinh đẹp. Nhưng nàng lại không biết trang điểm kiểu này là của những nữ tử thanh tú trong tranh, cùng với sạp thịt này của nàng rất không hợp nhau, nên trông rất buồn cười.

Những người đến mua thịt đều nhìn không được che miệng cười trộm. Nàng cũng không biết người ta đang cười cái gì, buổi trưa về nhà còn lấy gương đồng ra soi, thấy mình rất thỏa đáng, trang điểm cũng không có gì quá đáng cả. Sau đó vài ngày, những người đến mua thịt vẫn luôn nhìn nàng mà cười.

Cuối cùng vẫn là Phùng bà mồi lên tiếng nhắc nhở: "Aida, Thiệu Yên cô nương này, cô đi bán thịt thì đừng trang điểm làm gì cả, không hợp với sạp thịt nên trông rất buồn cười."

Thiệu Yên cúi đầu, đỏ mặt hồi lâu. Từ đó về sau, nàng liền không trang điểm nữa.

Năm nàng 22 tuổi, Thiệu Yên đã từ cô nương được thăng cấp thành Đồ Nương. Từ "nương" này là để chỉ những cô nương đã lập gia đình, còn cô nương chưa xuất giá đương nhiên gọi là cô nương. Nhưng Thiệu Yên, đã hai mươi thêm hai, lại vẫn chưa xuất giá, gọi cô nương thì tổng cảm thấy cứ sai sai, cho nên liền thêm từ "nương" sau tên nàng. Từ Thiệu Yên nương, thành Yên nương... cuối cùng là Đồ Nương.

Xung hô Đồ Nương này, cũng không biết là ai mở miệng gọi trước, nhưng thực sự gọi rất thuận miệng. Cứ như thế, dần dà không có ai gọi nàng là cô nương nữa, đều gọi là Đồ Nương Đồ Nương.

Vì thế, Đồ Nương nàng đành tự chuẩn bị sẵn tinh thần cho bản thân là sẽ sống cô độc nốt quãng đường còn lại. Buông xuống ý nghĩ muốn gả cho người, nàng liền không hề thấy sốt ruột cho bản thân mình nữa. Trời có sập xuống cũng chẳng sao, bây giờ mong muốn duy nhất của nàng, chính là tìm được cho đệ đệ của mình một tiểu tức phụ thật tốt.

Thiếu niên mười bốn tuổi, cũng không còn nhỏ nữa. Đã tới thời điểm thành thân rồi. Thiệu Yên bày thịt ra, rồi gọi Phùng bà mồi đi ngang qua lại, lặng lẽ tặng hai cái móng giò, nhờ bà mồi kiếm một mối hôn sự tốt cho đệ đệ nàng.

Phùng bà mồi nghe là muốn làm mai cho đệ đệ nàng, không phải cho nàng, lúc này mới yên tâm. Nhận lấy hai cái móng giò, ưỡn ngực tự tin nói: "Aydo, làm mai cho đệ đệ cô sao? Không thành vấn đề! Cứ giao cho Phùng bà mồi ta đi!"

Thiệu Yên cười, vươn tay cầm lấy tay bà mồi, nhẹ giọng nói: "Vậy làm phiền Phùng đại nương rồi. Sau này sự thành, ta nhất định sẽ hiếu kính bà nhiều hơn mấy cân thịt."

Phùng bà mồi gật đầu, vỗ vai Thiệu Yên, sau đó nện bước mạnh mẽ đi làm mai.

Đêm đó về nhà, nàng ném lọ cao trị sẹo mà bà mới bán cho nàng đi, không muốn dùng nữa. Đã mấy năm rồi mà vết sẹo vẫn chằng chịt hơn chút nào, khẳng định không có tác dụng rồi. Hơn nữa, nàng đã từ bỏ việc gả chồng rồi.

Làm hai chén mì sợi, đặt trên bàn, rồi gọi đệ đệ mình tới ăn cơm.

Thiệu Yên hút mì sợi, kẹp thêm mấy dĩa dưa muối nhai vài cái, sau đó nhìn đệ đệ phía đối diện nói: "Văn Quốc à, đệ cũng không còn nhỏ nữa. Hôm nay tỷ đã nhờ Phùng đại nương đi làm mai cho đệ. Năm nay đệ hãy cưới vợ đi."

Văn Quốc nghe được là làm mai cho mình, liền ngẩng đầu chớp mắt hỏi: "Những tỷ còn chưa gả mà, đệ thân là đệ đệ sao dám cưới vợ trước đây?"

"Không cần quan tâm đến tỷ tỷ. Tỷ của đệ không thích gả chồng."

"Nhưng nếu tỷ không gả chồng, sau này già phải sống thế nào đây a?"

"Không phải ta còn có cả tiệm thịt sao? Không chết được." Nàng húp súp ngậm mì sợi cuối cùng xuống, không chút để ý nói, "Đệ cứ yên tâm lấy vợ, tỷ đây sẽ làm cho đệ một hôn lễ thật vẻ vang."

Thiếu niên ngây người một hồi, sau đó đỏ mặt, thấp giọng hỏi, "Tỷ.... Tỷ có thể nhờ Phùng đại nương hỏi....hỏi cô nương Mã gia có được không?" Sau đó còn khoa chân múa tay mô tả, "Chính là cô nương cao như thế này này. Rất gầy nữa. Cha nàng chính là Mã Tài Phùng, thường xuyên đến chỗ tỷ mua thịt í."

Thiệu Yên hỏi tương lại một chút, "Là nhà ở trước chỗ rẽ vào nhà chúng ta à?"

Văn Quốc liên tục gật đầu, "Đúng đúng, chính là nhà đó đó."

Nàng cười, "Cô nương kia, cũng không tồi nha. Lớn lên không tệ, ngày mai ta sẽ nói với Phùng đại nương." Sau đó liền vờn người qua nhéo mặt đệ đệ mình trêu ghẹo, "Nha, Quốc Quang nhà chúng ta lớn thật rồi nha, còn có cô nương mình thích nữa nha!"

Quốc Quang né tránh tay tỷ tỷ mình, đỏ mặt nhanh chóng ăn xong mì, bưng chén lên, tức giận nói, "Tỷ lại trêu đệ rồi. Đệ đi rửa chén đây!" Nói xong liền nhanh chóng bưng bát đi trốn.

Thiệu Yên thu tay về, dọn dẹp bàn ăn, sau đó liền trở về phòng ngủ của mình, mong hết của cải tích góp trong nhà ra, trái lầy phải lầy, còn phần dư lại thì cất lại vào túi tiền để trong giường, để lúc cần thì dùng.

Sáng sớm hôm sau, mở tiệm xong, nàng liền nói qua với Phùng bà mối chuyện Mã gia cô nương. Phùng bà mối lập tức hiểu rõ, lập tức chạy tới Mã gia gõ cửa nói chuyện.

Mã gia cách tiệm thịt không xa, Thiệu Yên ngồi trước cửa tiệm nhà mình chờ đợi tin tức, chỉ trong chớp lát liền thấy cánh cổng Mã gia mở ra. Mã Tài Phùng và Phùng đại nương đứng ở cửa vừa nói vừa cười, Mã gia tiểu cô nương cũng hơi thò đầu ra, nhìn Thiệu Yên đang ngồi trước cửa tiệm thịt cách đó không xa, nhoen miệng cười với nàng.

Bà mối chỉ về phía tiệm thịt, rồi liền cùng Mã Tài Phùng đi tới. Mã Tài Phùng đứng trước cửa tiệm, nhìn Thiệu Yên hòa ái nói, "Đồ Nương bảo bà mối tới làm mai mai cho đệ đệ cô à?" Sau đó liền xoay người đẩy khuê nữ nhà mình lên trước, xoa đầu khuê nữ giới thiệu, "Đây là khuê nữ của Mã mỗ, cũng hay chơi với đệ đệ nhà cô."

Thiệu Yên gật gù đầu, xoa đầu Mã khuê nữ tán dương: "Thật là một cô nương đáng yêu. Đệ đệ nhà ta rất thích cô bé đấy."

Mã Tài Phùng vừa nghe liền vui vẻ, lập tức mời Đồ Nương tới nhà để bàn bạc cửa hôn sự này. Thiệu Yên đóng cửa tiệm, rồi đi theo Mã Tài Phùng đi tới Mã gia.

Đại viện Mã gia không tệ, hoàn cảnh tốt. So sánh với Mã gia thì nhà mình có vẻ đơn sơ hơn rất nhiều. Thiệu Yên thầm so sánh trong lòng, cảm khái, thật không thể tưởng tượng được Mã gia Mã Tài Phùng lại dễ nói chuyện như vậy, không cự tuyệt lời cầu hôn nhà nàng, xem ra đúng là đã đánh giá cao nhà nàng rồi. Nhưng nàng thật không ngờ, Mã Tài Phùng cũng là một người khôn khéo, lại đưa ra một yêu cầu rất khó chấp nhận.

Mã Tài Phùng rót hai chén trà, mời bà mối và Đồ Nương ngồi xuống xong liền đi thẳng vào vấn đề, "Việc hôn sự này, tất cả những chuyện khác ta đều có thể nhân nhượng, nhưng chỉ có một yêu cầu duy nhất. Chính là phải là đệ đệ nhà ngươi gả đến Mã gia ta."

Thiệu Yên vừa nghe cũng biết đối với cửa hôn sự này, Mã Tài Phùng là có chuẩn bị mà đến, nhưng điều nàng không ngờ là đối phương lại đưa ra điều kiện lớn như vậy. Đây không phải là muốn cướp đi nam đinh duy nhất trong nhà nàng sao? Thế nên nàng lập tức do dự nói: "Ta nói này Mã đại thúc, cả nhà ta chỉ có một nam đinh duy nhất, ta chính là mong muốn cưới một tiểu tử phụ vào cửa, sau đó thì sẽ truyền lại tiệm thịt này cho đệ đệ. Thúc nói như vậy thì ta biết phải làm sao bây giờ?"

Mã Tài Phùng nghe xong suy tính của Đồ Nương, về mặt đàm bạc cắt hạt dưa trên bàn, nói: "Đồ Nương à, không phải ta nói gì cô, nhưng tình huống nhà cô thì cô rõ nhất. Cửa hàng vải nhà ta tốt xấu gì so với tiệm thịt nhà cô cũng tốt hơn mấy lần, nếu không phải ta không có con trai thì cũng không đến mức kén người ở rể như vậy đâu. Cửa hôn sự này, chỉ có thể là đệ đệ cô gả đến Mã gia ta thôi, còn những chuyện khác không quan trọng."

"Thật sự không thể thương lượng sao?" Nàng hỏi lại.

Mã Tài Phùng xoa tay nói, "Cô trở về suy nghĩ thật kỹ đi rồi đến trả lời ta sau."

Thiệu Yên gật đầu, ra khỏi Mã gia, về mặt vô cùng lo lắng. Phùng bà mới cũng nhanh chân theo nàng đi về nhà.

Bà mới ngồi trên ghế trúc, tận tình khuyên bảo, "Ai nha Đồ Nương, chuyện này thì có gì mà phải suy nghĩ nữa chứ. Tiệm thịt nhà cô cũng không có tiền đồ gì, cô nhìn xem cửa hàng vải nhà người ta cũng đã mở đến mấy chi nhánh rồi. Cô nên vì đệ đệ cô suy nghĩ, cứ gả hẳn qua đó đi."

"Nhưng còn ta thì phải làm sao bây giờ? Gả nó đi thì trong nhà liền chỉ còn lại mỗi một nữ tử là ta."

"Còn lại một mình cô thì sao chứ? Ta giúp cô nghĩ cách kiếm một phu quân về là được chứ gì. Nếu thật sự khôn được thì dù sao hai nhà cũng chỉ cách nhau vài bước chân, nếu cô có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ tới Mã gia gọi đệ đệ trở về là được mà."

Thiệu Yên nghĩ nghĩ, chú ý tới câu nói đầu tiên của Phùng bà mới, ngẩng đầu hỏi, "Phùng Đại Nương, vừa rồi bà nói có thể giúp ta tìm một vị phu quân ư? Kiếm như thế nào? Mấy năm nay đều không có ai tới cầu hôn ta, bà nói như vậy chẳng lẽ định lừa ta sao? Chờ đến khi đệ đệ ta được gả ra ngoài rồi mà ta vẫn không kiếm được phu quân, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới tìm bà tính sổ đó."

Phùng bà mới lau mồ hôi, đứng dậy đi tới trước mặt Thiệu Yên, nhìn trái nhìn phải, xác định không có mối nhỏ giọng nói, "Ai nha, năm đó cha cô không tìm được tức phụ, còn không phải chính ta đã làm mai cho ông ấy sao? Chuyện này ta không lừa cô đâu. Ta mà lừa cô thì ta không phải là người."

"Thật sự?" Nàng không xác định hỏi lại.

"Ai nha, thật mà." Phùng bà mới dậm chân, "Cô chỉ cần lo chuyện của đệ đệ cô cho tốt là được rồi. Hai người cứ suy nghĩ cẩn thận đi. Mai ta lại đến!" Nói xong liền rời đi như một cơn gió.

Thiệu Yên vẫn đứng trong viện cau mày tự hỏi. Hôm nay nàng cũng không tính mở tiệm nữa, ngay cả cơm trưa cũng không ăn mà chỉ ngồi dưới tàng cây suy nghĩ cân nhắc, một mạch cho tới khi trời tối.

Quốc Quang từ trường tư thực trở về liền thấy tỷ tỷ mình ngồi đực mặt ra như cái đầu gỗ, cả kinh nói: "Tỷ tỷ làm sao vậy? Khi không sao lại ngồi như trời trồng trong sân thế này? Làm đệ giật cả mình."

Thiệu Yên ngẩng đầu lên thấy đệ đệ đã trở về liền phục hồi tinh thần, sau đó lại phát hiện trời đã tối đen mà đến cơm mình cũng chưa nấu thì liền vội vã đứng dậy, vừa đi vừa nói: "Quốc Quang à, tỷ quên mất không để ý thời gia. Đệ đi rửa mặt đi rồi chúng ta ăn cơm."

Quốc Quang vâng dạ rồi chạy đi rửa mặt. Thiệu Yên hâm lại cháo còn dư từ sáng, lại xào một ít thịt với chút rau dưa bẻ lên. Sau đó hai tỷ đệ bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Hôm nay ta đã đến Mã gia hỏi rồi, nhưng Mã gia nói muốn đệ gả qua đó cơ. Đệ nghĩ sao?"

"Vậy còn tỷ thì sao? Hay ta gả qua đó rồi thì tỷ cũng qua đó luôn cùng ta?"

Thiệu Yên nhìn đệ đệ nhà mình không hề bài xích việc "bị gả qua" thì trong lòng có chút sầu não, nhưng nàng vẫn thu lại cảm xúc, nói: "Tỷ tỷ đã lớn như vậy rồi, đương nhiên là không thể cùng gả qua đó với đệ được."

Quốc Quang gấp đồ ăn nhét đầy mồm, nhồm nhoàm nói, "Nhưng nếu tỷ không gả qua thì một người sống sẽ rất buồn đó."

Thiệu Yên nắm chặt đôi đũa trong tay, "Không buồn, Phùng Đại Nương nói đợi sau khi đệ gả qua thì sẽ kiếm cho tỷ một vị tướng công về mà."

"Vậy thì tốt quá! Sau này tỷ có tướng công chiếu cố, đệ cũng an tâm hơn nhiều."

"Ừ." Nàng gật đầu, vươn tay gấp một miếng thịt để vào trong bát của đệ đệ.

"Về sau đệ tới Mã gia thì phải sống cho thật tốt, rảnh thì trở lại thăm tỷ tỷ."

Quốc Quang bày ra vẻ mặt tươi cười, ăn miếng thịt trong bát, "Tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ lên lấy bạc ở đó mang về cho tỷ." Nói xong liền nhanh nhẹn ăn nốt đồ ăn trong bát, sau đó thu dọn chén bát bê đi rửa.

Thiệu Yên trở về phòng ngủ của mình, nằm lên giường, vắt tay lên trán thờ dài...

Haizzz, quả nhiên nhà có con trai lớn là không thể giữ được mà...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khởi Hành

Đệ đệ phải gả người, đây cũng không phải là một chuyện tốt đẹp gì cho cam, vì dù sao chuyện nam oa gả vợ cũng không có nhiều lắm.

Hôm sau, khi Thiệu Yên mở cửa ra liền thấy bà mối Phùng đứng ở trong sân chờ tin. Nàng lười nhác vươn vai, hướng về phía bà mối Phùng gật đầu, bà mối liền nắm chặt tay, hưng phấn chạy đến Mã gia báo tin vui.

Mã gia lấy được một vị con rể, vui đến hươu chân múa tay, Mã Tài Phùng và tức phụ của hắn liền vui mừng xách theo một con gà đến nhà Thiệu Yên, nói là muốn đề buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó đến chiều thì thi bàn bạc kĩ hơn chuyện hôn sự của hai đứa nhỏ.

Thiệu Yên đem gà đi hầm, cùng tức phụ nhà Mã Thiệu Yên mỗi người một tay một chân làm một bàn đồ ăn, sau đó bê lên viện để mọi người cùng ăn.

Bà mối Phùng đương nhiên cũng ở lại, hai nhà đều đưa cho bà mối một chút tiền làm mai. Lúc Thiệu Yên đưa tiền thì Mã Tài Phùng đã đưa tay ngăn cản nàng, sau đó hào phóng trả tiền cho cả phần của nhà nàng, mà Thiệu Yên cũng thân nhiên thu tay về rồi cất lại tiền vào túi.

Dù sao cũng nhà hắn lấy được đệ đệ nhà mình, nên trong lòng Thiệu Yên cứ cảm thấy là mình bị lỗ vốn.

Sau khi ăn xong, bà mối rời đi, chuyện còn lại để hai nhà tự thương lượng với nhau. Kết quả là Mã Tài Phùng vung tay lên nói: "Hôn lễ lần này, chỗ cần tiền thì cứ để cho nhà ta, còn phần tiền sinh lễ, cứ theo ý các người là được."

Thiệu Yên vốn định đáp ứng, nhưng lại cảm thấy như vậy hình như hơi mất dầy quá. Cho nên, vì đệ đệ sau này còn có thể ngẩng mặt lên tiếng ở Mã gia, nàng liền cự tuyệt lời đề nghị này của Mã Tài Phùng, nói: "Không cần như vậy. Hôn lễ vốn là chuyện của hai nhà, nhà ta tuy nghèo nhưng nếu dựa theo tập tục một hôn lễ bình thường thì chúng ta vẫn lo được, bạc bỏ ra đương nhiên chúng ta cũng sẽ gánh một nửa."

Mã Tài Phùng không ngờ Đồ Nương lại kiên quyết như vậy, liếc nhìn tức phụ nhà mình thăm dò ý kiến liền thấy tức phụ hắn khẽ gật đầu đồng ý với ý kiến của Đồ Nương.

Sau đó, Mã Tài Phùng đem giấy bút ra, viết ra những thứ cần chuẩn bị cho hôn lễ rồi đưa cho Đồ Nương để nàng xem qua, nhưng lại chợt nhớ ra Đồ Nương không biết chữ, vì vậy liền đọc lại một lượt cho nàng. Đồ Nương gật đầu, ước lượng số bạc trong người một chút rồi đưa cho tức phụ của Mã Tài Phùng để bà ấy đi mua đồ, thừa thiếu tính sau.

Mã tức phụ là một người nhanh nhẹn, chỉ trong một ngày đều mua đủ những đồ cần mua, còn thuê được hai người thợ về để trang hoàng lại nhà cửa một phen, sau đó còn mang hôn phục năm đó bà và Mã Tài Phùng kết hôn ra, mang bộ của tân lang tặng cho nhà nàng. Buổi tối lúc Văn Quốc mặc thử thì có hơi rộng một chút, Thiệu Yên liền cầm kim chỉ ra sửa lại những chỗ bị rộng cho hắn.

Rồi sau đó thì chọn một ngày lành tháng tốt, vậy là liền có thể cứ thế gả đệ đệ mình ra ngoài rồi.

Sinh lễ của Mã gia, đúng là rất hợp tâm ý của Thiệu Yên: một thạch gạo và hai cái thủ lợn.

Của hồi môn của Thiệu gia so với đó thì hơi keo kiệt hơn một chút: năm đấu bột mì, một cặp gà và một giỏ trứng gà.

Đệ đệ mặc hồng bào, vô cùng vui mừng, khuôn mặt đỏ rực vì kích động, cười con lừa đi mượn, dùng hai phần nột đất con ngựa của tiểu tức phụ đi một vòng quanh thành. Thiệu Yên đi đằng sau kiệu hoa, dọc đường vừa đi vừa đưa đậu phộng cho mọi người ăn.

Động phòng hoa chúc, trong viện có mời đến mấy bàn hương thân phụ lão, Thiệu Yên ngồi ở bàn chủ vị, cùng với mọi người vừa nói vừa cười, kính rượu lẫn nhau. Mã Tài Phùng còn mang mấy dây pháo ra treo đốt ở trước cổng, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi ăn cơm xong, Thiệu Yên liền kiếm cớ nói muốn về nhà nghỉ ngơi để miễn làm phiền đến tân lang và tân nương động phòng hoa chúc. Trước khi đi còn không quên kéo tay Mã Tài Phùng dặn dò: "Ta gả đệ đệ qua, các người phải đối xử với hắn thật tốt đấy. Ta chỉ có một đệ đệ duy nhất là hắn mà thôi."

Mã Tài Phùng vỗ ngực hứa hẹn: "Đồ Nương cứ yên tâm, từ nay về sau Văn Quốc chính là nhi tử của ta, chính là người sẽ tiếp quản cửa hàng may nhà ta, ta sao có thể đối xử không tốt với hắn đây?"

Thiệu Yên nghe vậy vui mừng gật đầu rồi xoay người về nhà.

Mặc dù khoảng cách chỉ tầm mười bước chân, nhưng nàng đi lại có chút lâu. Ánh trăng kéo dài thân ảnh của nàng, nhìn có chút thê lương. Ở phía sau, đại môn nhà Mã gia đã đóng chặt nhưng vẫn không che được sự náo nhiệt bên trong.

Nàng trở về, đi tới cửa nhà mình thì đã không còn nghe được âm thanh náo nhiệt nữa.

Thực ra trong lòng nàng hiểu rất rõ, mặc dù hai nhà cách nhau rất gần, nhưng dù sao thì sự thật vẫn là nàng và đệ đệ ở riêng rồi. Nàng biết đệ đệ sẽ không thể chăm sóc người tỷ tỷ là nàng đây mãi mãi được, nàng chỉ có bản thân nàng mà thôi.

Aizz, Thiệu Yên thở dài một hơi, bước vào nhà, đóng cửa lại, trở về phòng vừa đặt lưng lên giường liền nhắm mắt ngủ. Dù có thể nào thì sáng mai vẫn phải dậy để bán thịt heo đấy, nàng đã không mở tiệm mấy ngày rồi.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Yên lại ra mở cửa tiệm thịt heo nhà mình. Ngồi ở trước tiệm, nàng đưa mắt dõi theo đại môn Mã gia cách đó không xa. Cổng nhà Mã gia hơn một canh giờ sau mới được mở ra, người đi ra là Mã Tài Phùng, trong tay cầm một lần thức ăn, mang tới tặng cho Thiệu Yên.

"Hai vợ chồng tại nhỏ đã dậy chưa?" Đồ Nương nhận lấy, sau khi nói lời cảm tạ thì hỏi.

Mã Tài Phùng phát tay: "Ây dô, vẫn còn đang ngủ. Dù sao thì tối qua cũng là đêm động phòng hoa chúc mà."

Nàng gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa. Mã Tài Phùng dẫn nàng mau ăn thức ăn đi, buổi trưa hẳn muốn qua lấy cái làn, sau đó liền quay về mở cửa hàng nhà mình.

Sáng hôm nay, phụ lão hương thân đến mua thịt của nàng đều chúc mừng nàng. Có người còn nhân chuyện này hỏi Đồ Nương nàng tại sao còn chưa đi tìm một vị phu quân về, miễn cho trong nhà không có nam nhân, không gánh được việc nặng.

Nàng cười, vừa chặt thịt vừa nói chuyện với người nọ: "Người xem cánh tay này của ta đã chặt biết bao nhiêu là thịt rồi, còn sợ không lo được mấy chuyện nặng nhọc đó sao?" Nói xong liền vung dao lên dứt khoát chặt xuống miếng sườn lợn, cái thớt trên bàn lập tức hiện lên một nhát chém sâu hoắm.

Người nọ không hiểu ý nàng, ngược lại còn càng trêu dai hơn. Lòng nàng ghen một bụng hỏa không có chỗ phát tiết nên càng dùng sức chặt thịt heo, mạnh đến mức mấy vị khách nhân khác đứng bên cạnh còn bị dính không ít vụn thịt bắn lên mặt. Đến nước này rồi thì mọi người cũng nhìn ra sắc mặt nàng không đúng, vội vàng trả tiền rồi xách thịt đi về.

Sau giờ ngo, Thiệu Yên dọn tiệm, ngồi ăn đồ ăn mà Mã Tài Phùng mang tặng từ sáng, sau đó đặt làn lên trên bàn, đứng dậy giữ váy chuẩn bị đi tìm bà mối Phùng.

Hỏi thăm mấy nhà thì biết được từ sáng sớm đã không thấy bà mối Phùng đâu rồi. Lừa gạt trong lòng Thiệu Yên càng bốc cao. Nàng chắc chắn là bà mối Phùng đang trốn nàng! Nàng sẽ không bỏ qua cho bà mối Phùng đâu, chính vì thế, nàng liền ngồi bệt trước cửa nhà bà mối Phùng, ôm cây đợi thỏ. Quả nhiên, khi trời tối, liền thấy bà mối đang che mặt như phường trộm đạo trở lại.

Thiệu Yên vừa thấy bà mối Phùng lại gần lập tức nhảy ra từ đằng sau gốc cây, cười: "Phùng Đại Nương hôm nay để ta chờ lâu thật đó nha."

Bà mối run tay, bị Thiệu Yên đột nhiên nhảy ra dọa sợ đến mức thiếu chút nữa thì quỵ rạp xuống, mãi mới hồi phục lại được tinh thần, đưa tay xoa ngực, lại quay ra đánh tét một cái vào tay Thiệu Yên: "Ai nha Đồ Nương, cô làm ta sợ muốn chết! Vô thanh vô tức ngồi trước cửa nhà ta làm gì?!"

"Bà nói xem ta định làm gì? Ta tìm bà cả ngày nay rồi. Ta muốn hỏi bà chuyện tìm phu quân cho ta." Thiệu Yên cũng trầm mặt xuống, không để ý mặt mũi mà nói thẳng vào chuyện chính.

"Cô thực sự muốn đi tìm phu quân ư?"

"Đương nhiên, bà cho là ta nói giỡn sao?"

Bà mối do dự nửa ngày, lại nhìn ánh mắt Đồ Nương, cuối cùng nói: "Được, như vậy thì đêm nay cô đi cùng ta tới chỗ mã phu ở ngoài cổng thành đi. Bây giờ cô về nhà thu xếp một chút, mang theo mấy lượng bạc và cả lộ phí đi cùng luôn."

Thiệu Yên cả kinh: "Đi đâu vậy? Sao lại muốn ta mang theo nhiều bạc như thế chứ?"

"Ayy da, trước cô đừng có hỏi nhiều như thế nữa, trên đường đi ta sẽ giải thích cho cô."

"Ai nha, Phùng Đại Nương, bà mau đem mọi chuyện nói rõ luôn cho ta đi. Trong lòng ta thấy rất bất an, cứ có cảm giác không ổn."

Bà mối Phùng trợn mắt, đẩy nàng ra ngoài: "Chúng ta là đi tới đại thành làm mai cho cô, trên đường đi thì mang nhiều hơn chút bạc cho chắc ăn hơn, được chưa?"

Thiệu Yên nghe xong liền cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, liền quay người định về, nhưng mới đi được vài bước lại nhớ ra điều gì đó, liền lộn trở lại nói: "Phùng Đại Nương, bạc của ta đều để làm hôn sự cho Quốc Quang hết rồi, mấy lượng thì chắc chắn không có đủ, hay là bà cho ta mượn được không?"

Phùng bà mối nghe vậy liền thờ ại, đi làm mối gặp được người như Đồ Nương đúng là trăm năm có một, làm mối còn phải ứng trước tiền. Đang muốn phát tay cự tuyệt thì lại nghe nàng nói: "Bà cứ yên tâm, ta dùng hai con lợn kia nhà ta để gán nợ trước. Ta người thế nào bà còn không rõ sao?"

Bà mối Phùng có chút do dự, Đồ Nương vội vàng tiến lên lôi kéo tay áo bà nói: "Bà cũng là nhìn ta lớn lên, chẳng lẽ lại nhẫn tâm để không có phu quân sống cô độc nốt quãng đời còn lại ư?"

Trái tim bà mối bị những lời nói này của nàng làm cho rung động, đồng ý dùng lợn gán nợ trước, sau đó liền vội vàng vào nhà lấy giấy bút ghi giấy nợ. Thiệu Yên tuy không biết chữ nhưng nàng tin bà mối. Duỗi tay điểm chỉ xong, Thiệu Yên liền cuống quýt về nhà chuẩn bị đồ rồi dắt hai con lợn đến.

Thiệu Yên mang hai con lợn vốn là sinh lễ kia đưa tới nhà bà mối. Bà mối buộc chúng lại lên, lại rắc sẵn thức ăn mấy ngày cho chúng và đàn gia súc trong sân, rồi mới cùng Đồ Nương một trước một sau che mặt ra khỏi thành.

Ra tới ngoài thành, hai người liền thuê của mã phu một chiếc xe ngựa hạ đẳng, một con ngựa già và một tấm ván gỗ để có thể miễn cưỡng làm chỗ ngồi trên xe. Bà mối Phùng là một người tính toán tỉ mỉ, sau khi thuê xe xong lại thương lượng với mấy vị thương nhân có mục đích như mình, mỗi người chỉ

cần 5 văn tiền là có thể ngồi chung xe. Nhờ có chuyện này mà Phùng Đại Nương còn lời được thêm mấy văn tiền. Có năm người, thêm hai người là nàng và Phùng Đại Nương tất cả là bảy. Bảy người cùng ngồi trên chiếc xe cũ kĩ, do con ngựa già kéo, dọc đường đi xóc nảy đến mức khiến cho người ta buồn nôn. Đang đi thì trên đường xuất hiện một người cưỡi lừa, chậm chậm chạy từ phía sau lên rồi vượt qua mấy người các nàng. Thiệu Yên nhìn lừa còn chạy nhanh hơn cả ngựa, nhin không được thờ dài một hồi.

Bà mối Phùng quá keo kiệt, thuê con ngựa già thế này, cũng không biết quãng đường này phải đi mất bao lâu nữa....

Trời đã tối đen, mã phu tìm ở trên đường một khách điểm nhỏ, mọi người cùng đi xuống. Khách điểm không còn phòng nên tất cả mọi người đều phải ở chung trong một gian phòng lớn, mỗi người một chiếc chăn tự chọn một chỗ để nghỉ. Ông chủ làm cho bọn họ một nồi cháo loãng, lại thêm một chút dưa muối, mọi người cùng chia ra ăn.

Thiệu Yên và bà mối ngủ ở tít góc trong cùng. Sau khi nàng ăn xong, nằm xuống trên đệm thì liền quay ra bà mối Phùng nhỏ giọng hỏi: "Phùng Đại Nương, chúng ta tới thành lớn nào thế?"

Bà mối trở mình, đưa lưng về phía Đồ Nương, chậm rãi nói: "Kinh thành."

"Cái gì? Kinh thành?" Nàng cả kinh ngồi bật dậy, không thể tin nổi hỏi lại. Bà mối ậm ừ một tiếng, sau đó hơi thở liền vững vàng, người cũng chìm vào giấc ngủ.

Thiệu Yên chậm rãi nằm xuống, không làm phiền bà mối nữa. Trong đầu lại hiện lên kí ức trước khi nàng 6 tuổi, lúc đó, nàng vẫn ở tại kinh thành. Thật không thể tin nổi, bà mối lại muốn dẫn nàng đến kinh thành làm mai, nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy chuyện này thật không tốt. Kinh thành vô cùng phồn hoa, mỗi bá tính cũng đều là người có tiền như Mã gia vậy. Nàng sao có thể treo cao như vậy được chứ?

Nhưng nằm trăn trở một hồi, nàng lại nghĩ, biết đâu trong kinh thành cũng có người không tìm được vợ như nàng thì sao? Huống hồ kinh thành lớn như vậy, bá tính nhiều hơn Yên Thành gấp mấy lần, nói không chừng nàng sẽ thật sự tìm được một vị phu quân ở đây đấy.

Nàng nghĩ tới trước kia, lúc đó nàng vẫn còn ở tại thanh lâu, ngắm nhìn kinh thành phồn hoa rực rỡ nhưng nàng biết đó không phải là nơi thuộc về nàng. Nàng thương mẫu thân của nàng, đôi khi bà sẽ lên giáu mama mua hồ lô đường cho nàng ăn. Đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ hương vị kia, chua chua ngọt ngọt, thấm tận vào trong xương tủy. Thiệu Yên vừa nghĩ vừa chìm dần vào hồi ức rồi thiếp đi.

Vài ngày tiếp theo, con ngựa già kia liền phát huy tác dụng ngựa không dừng vó của gấp gấp lên đường. Mọi người cũng đi không ngừng nghỉ, dọc đường chỉ ghé vào tiệm mua vài ổ bánh mì lớn để trên đường đói thì bẻ ra chia nhau ăn. Sau mấy ngày đồng hành, mọi người bắt đầu quen với nhau hơn, trên đường đi cũng không còn im lặng nữa mà bắt đầu trò chuyện đôi câu. Thiệu Yên cũng theo đó mà thân thiết với mọi người hơn, cuối cùng khi tới kinh thành, lúc chia tay mã phu trả lại xe và ngựa, mới cùng mọi người lưu luyến chia tay.

Nàng và bà mối Phùng đứng ở cửa thành, nhìn hai chữ kinh thành lớn treo trước cửa thành, hưng phấn vô cùng.

"Đây là kinh thành sao?" Nàng lẩm bẩm tự nói, bị cánh cửa thành to lớn tràn ngập quý khí này hấp dẫn ánh mắt. Cửa thành bây giờ so với cửa thành trong trí nhớ của nàng có chút không giống nhau, hình như càng phồn hoa hơn, cũng càng cao hơn trước rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mua Phu

Bà mối Phùng hoàn hồn trước, nắm tay Đồ Nương đi vào trong thành. Lúc đi qua cửa thành thì bị binh lính ngăn lại, bà mối tùy tiện nói qua về lai lịch hai người, mà quan binh xung quanh nghe thấy nói Đồ Nương đến để mua phu thì liền nhìn nàng che miệng cười trộm, khiến Đồ Nương xấu hổ vô cùng, mặt mũi đỏ bừng đến tận cổ.

Qua cửa thành rồi bà mối vẫn nắm chặt tay nàng không buông, không yên tâm nói: "Người trong kinh thành rất nhiều, vô cùng hỗn loạn. Cô nhất định không được buông tay ra, vạn nhất có bị lạc thì hãy đến cửa thành đợi ta ở đó."

Thiệu Yên gật gật đầu, lại cảm ngược lại tay bà mối, chỉ sợ mình đi lạc. Hai người đứng giữa biển người, như hai người què mùa nhìn trái nhìn phải. Dù sao Thiệu Yên vẫn là một cô nương trẻ tuổi, lại đã rất lâu rồi không được nhìn thấy điều gì mới mẻ hay ho, cho nên vừa nhìn thấy tiểu quán chân lập tức định chỉ lại, may mà có bà mối kéo nàng đi mới không để lỡ dở thời gian.

Nhưng vừa đi được mấy bước, nàng liền nhìn thấy bên đường có một hàng rong bán kẹo hồ lô, viên nào viên nấy đều tròn trịa căng bóng, tỏa ra hương vị ngọt ngào. Thiệu Yên nhìn gương mặt người bán hàng rong có chút quen thuộc, trong lòng thầm nhủ có khi hồ lô đường nàng được ăn hồi bé chính là của hàng này cho nên bước chân càng chậm lại, cuối cùng không ngừng lôi kéo bà mối dừng lại để mua một xâu.

Cái này đương nhiên là do bà mối Phùng trả tiền. Chỉ thấy bà mối đứng bên cạnh hàng rong, trừng mắt tức giận liếc nhìn Đồ Nương, nhưng miệng vẫn lên tiếng: "Mau cho ta một xâu."

Thiệu Yên nhận lấy xâu hồ lô đường, vui vẻ cầm lên ăn như một tiểu cô nương, nom vô cùng ấu trĩ, khiến người ngoài nhìn vào còn tưởng nàng mắc bệnh ngốc. Nhưng Thiệu Yên không hề để ý đến ánh mắt của người xung quanh, chìm đắm trong hương vị hồ lô mà nàng còn ăn khi bé.

Quả nhiên là hồ lô của nhà này, hương vị giống y như hồi nhỏ, không hề thay đổi chút nào. Nàng thông qua hương vị hồ lô mà nhớ lại rất nhiều chuyện khi còn ở kinh thành.

Khi đó nàng còn quá nhỏ nên chỉ nhớ được mang máng. Nàng nhớ nương nói không được đi đến tiền viện, vì đó là nơi tiếp khách, cho nên nàng vẫn luôn chơi ở hậu viện. Ở hậu viện nàng cũng không phải không có ai chơi cùng. Nàng nhớ lúc đó còn có hai tỷ tỷ nữa, nhưng khi các tỷ ấy được mười hai tuổi, liền bị tú bà la hét lôi đi tiếp khách. Sau đó chỉ còn một mình nàng chơi ở hậu viện, nương thỉnh thoảng sẽ trộm đưa cho nàng hai đồng tiền, bảo nàng ra ngoài mua kẹo hồ lô ăn. Khi ăn nàng luôn để phần lại một viên để dành cho nương.

Hơn nữa, khi đó kinh thành không được phồn hoa như bây giờ mặc dù người cũng vẫn đông như vậy. Máy cửa hàng xung quanh cũng đã quen mặt nàng, mọi người thực sự rất chiều cô nàng, còn thường xuyên cho nàng mút táo để ăn nữa.

Thiệu Yên ngẫm lại, cảm thấy vô cùng hoài niệm, nàng muốn quay lại thăm nơi nàng sống khi còn nhỏ, cho nên liền nói với bà mối: "Phùng Đại Nương, ta muốn đi một nơi, chúng ta đến đó trước được không?"

Bà mối quay đầu lại nhìn Thiệu Yên, tức giận nói: "Lại muốn đi đâu nữa? Mua hồ lô đường cho cô rồi mà cô vẫn không chịu ngoan ngoãn là sao?"

"Ta muốn đi xem chỗ ta sống lúc còn nhỏ. Nếu không hay là bà ở đây chờ ta một lát?" Nàng hỏi.

"Không được, ta và cô cùng đi, tránh việc lúc sau lại không tìm được người."

Thiệu Yên vội gật đầu, chạy đến quán ăn bên cạnh hỏi thăm: "Vị đại gia này, quý rầy ngài một chút, cho hỏi đường đến Bách Hoa Lâu đi như nào vậy ạ?"

Vị đại gia bán đồ ăn vừa nghe đến Bách Hoa Lâu liền ngẩng đầu lên nhìn, người trước mặt đáng vẻ thanh tú, nhưng lại bị vết sẹo trên trán phá tướng, cho nên ánh mắt có chút khác thường:

"Cô nương muốn tìm chốn lầu xanh để làm gì?"

Ngờ khi có chút khinh bỉ, bà mối đứng bên cạnh nghe thế liền xắn tay áo định xông lên đốp lại, lại bị Đồ Nương ngăn lại, chỉ nghe nàng kiên nhẫn hỏi tiếp: "Không phải, chúng ta là muốn đến cửa hàng bên cạnh Bách Hoa Lâu để tìm người."

Vị đại gia nọ nghe xong liền gật đầu, chỉ về phía bên phải: "Cô nương cứ đi về hướng này rồi rẽ trái, sau đó tiếp tục đi thẳng, thấy tiệm bánh bao thì lại rẽ phải, rồi cứ đi tiếp, cuối đường chính là Bách Hoa Lâu." Vị đại gia nói xong còn nhìn vào mặt Thiệu Yên nói: "Nữ nhân tốt thì không nên đến mấy nơi ô uế đó làm gì, đừng lại tổn hại thanh danh bản thân."

Nàng cười: "Cảm ơn ngài đã chỉ đường. Ta thực sự đến tìm người ở gần đó mà thôi." Sau đó liền kéo tay bà mối Phùng rồi đi.

Đi theo chỉ dẫn, cuối cùng cũng thấy cửa chính của Bách Hoa Lâu. Đồ Nương vừa nhìn liền cảm thán, đúng là Bách Hoa Lâu rồi. Chỉ là tòa nhà này đã càng thêm xa hoa hơn bao giờ hết, như thoát thai hoán cốt, ngay cả bảng hiệu cũng được mạ một tầng kim sắc.

Tuy đây là nơi yên hoa, nhưng nàng nhìn lại nhớ tới khi còn nhỏ, đi vòng qua cửa chính của Bách Hoa Lâu, đi theo con ngõ này cho tới cửa sau, nơi đó mới chân chính là hồi ức trong lòng nàng.

Toàn bộ các cửa hàng nhỏ bên trong con ngõ này vẫn ở đó. Cây quế trong vườn vẫn nghiêng mình dựa vào bờ tường, trên mặt đất hoa quế rụng tràn lan tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng. Bên trong ngõ, mọi người vẫn vừa nói vừa cười với âm trà người bên cạnh, vô cùng náo nhiệt.

Đồ Nương vẫn nhớ bọn họ, chính là nhớ đáng vẻ bên ngoài. Nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, có lẽ không còn ai nhớ nàng nữa. Thiệu Yên cong cong khóe miệng, hé ra một nụ cười nhợt nhạt.

Người khác có nhớ nàng hay không không quan trọng, chỉ cần nàng vẫn nhớ là được rồi.

Hai người đi nhiều đến mức chân phát đau. Bà mối dựa người vào tường để đầm chân, Đồ Nương liền dẫn bà tới quán trà gọi hai chén trà lạnh để nghỉ chân một chút. Bà mối nhìn Đồ Nương bên khóe miệng vẫn còn dính chút hồng hồng của đường hồ lô, bà mối liền đưa khăn qua cho nàng lau, lại uống một ngụm trà, rồi nói: "Đợi lát nữa chúng ta đi tiếp. Đúng rồi, như ta đã nói với cô rồi đấy, đừng có nháo ra cái trò hề gì đó, biết chưa?"

Thiệu Yên kiên nhẫn lắng nghe, lại thấy bà mối lén lút ghé sát vào người nàng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đây là đi mua phụ, lát nữa cô vào trong chớ có lớn tiếng ồn ào, bởi chúng ta đây là đi cửa sau đó."

Thiệu Yên nghe đến đây liền sửng sốt, là đi mua phụ sao? Lập tức nàng liền cảm thấy như có một thau nước lạnh đổ xuống, làm cho nàng lạnh tới thấu tim.

Nàng cầm chén trà lên, uống một ngụm, sau đó bình tĩnh hỏi: "Mua ở chỗ nào vậy ạ?"

"Cái gì mà mua ở chỗ nào chứ? Nơi mua nam nhân không phải là Tiểu Quan Điểm thì là chỗ nào?! Cha cô năm đó, chính là mua nương cô từ lầu xanh đó, cũng là do ta đẩy làm mai chứ đâu."

Thiệu Yên nghe đến đây thì hiểu rõ cả rồi, sao nàng lại không nghĩ đến việc năm đó bà mối chính là đã làm như thế này để kiếm cho cha kế của nàng một vị nương tử chứ. Trong lòng nàng như đánh trống, nhưng ngoài mặt vẫn là bất động thanh sắc hỏi tiếp: "Phùng Đại Nương, bà mang ta chạy tới đây để mua phu, so với việc làm mai là hoàn toàn khác nhau. Đôi phương cũng không cho bà tiền làm mai, vậy thì không phải ta sẽ phải trả tận hai phần sao? Hơn nữa....."

"Hơn nữa cái gì?" Bà mối Phùng hỏi.

"Hơn nữa phu quân được mua về này, có thể làm việc sao? Nói gì đi nữa thì nam nhân trong tiểu quán đa phần đều nhu nhu nhược nhược. Ta chính là một tìm một hán tử có thể tiếp nhận cửa tiệm thịt heo của ta, không phải tìm một cái gối thêu hoa a." Nàng gãi đầu nói, vẻ mặt tâm phiền ý loạn.

Bà mối Phùng nghe xong bật cười, lấy hai hạt đậu phộng ném vào trong miệng. "Nghe cô nói kia, năm đó cha cô không phải vẫn lấy nương cô về sao? Cái gì mà gối thêu hoa với không thêu hoa chứ, ta nói cô nghe này, nam tử ở tiểu quán, tuy rằng có hơi nhu nhược, nhưng dù sao cũng là nam nhân. Cô cứ thử đi vật tay với bọn họ mà xem, cô tuyệt đối không thắng nổi đâu."

Thiệu Yên vừa nghe lập tức không phục đáp lại: "Ta hằng năm đều cầm dao chặt thịt lợn, sao có thể không thắng được mấy người nam không ra nam, nữ không ra nữ trong tiểu quán đó chứ?"

Bà mối Phùng nghe xong cũng phần chấn, vui vẻ nói: "Được lắm, vậy lát nữa chúng ta cùng vào đó tỷ thí với mọi người trong đó một chút, xem mấy nam nhân tú khí này sức lực có khỏe hơn một nữ nhân không nhé?"

Thiệu Yên nhún mày, "Phùng Đại Nương, ta không nói giỡn với bà đâu. Đến tiểu quán để mua phu....ta cứ cảm thấy không tốt í."

Phùng Đại Nương nghe xong liền vỗ vai nàng, tận tình khuyên bảo: "Ai nha, Đồ Nương nghe ta nói này, cô cũng già rồi, nếu có thể gả thì đã sớm gả. Nhưng cô cũng biết đấy, đến cả người Yên Thành cũng chê bai cô thì huống chi đến người kinh thành. Năm đó cha cô á, đi tới Yên Thành sinh sống, mồm mép như ta đây nói năm nói mười bao nhiêu vậy mà trong thành ngoài thành vẫn không có ai nguyện ý gả cho cha cô. Ta thấy cha cô đáng thương, cho nên mới vận dụng các mối quan hệ trong kinh thành, dẫn cha cô tới tận đây để mua một tức phu."

Bà mối nói xong xoay người nhìn chén trà chăm chú, rồi bùng lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy phui mông kéo Đồ Nương đi, vừa đi vừa nói tiếp: "Cô nha, chết tâm với việc tìm được một nam nhân hoàng đế gả đi, ta dẫn cô đến tiểu quán mua một vị phu quân, tiền làm mai ta không lấy, cô tặng ta mấy cân thịt là được rồi. Về sau cô và phu quân cô sống với nhau thật tốt là đã không phụ tâm ý của ta rồi. Ai nha, cả nhà các cô, từ già đến trẻ, đúng là thật biết hành người mà..."

Thiệu Yên bị bà mối Phùng lôi kéo, trong lòng đã rung rinh đến phân nửa, nhưng vẫn có chút rồi rắm, rốt cuộc sau khi nghĩ tới nghĩ lui suốt dọc đường đi, cuối cùng cũng chết tâm. Nhưng đến khi đứng ở trước cửa tiểu quán để chuẩn bị mua tướng công, nàng lại chưa từ bỏ ý định nói: "Phùng Đại Nương, đợi lát nữa ta vào vật tay với bọn họ, nếu bọn họ yếu hơn ta thì ta cũng không cần."

Bà mối gật đầu: "Được được, theo ý cô hết."

Sau khi gõ cửa sau xong, một vị nam tử trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi đi ra, mở cửa nhìn hai vị phụ nhân trước mặt, cười hỏi: "Khách quan sao lại không đi cửa chính? Sợ bị nam nhân trong nhà bắt được sao?"

Thiệu Yên vừa nghe giọng điệu lưu manh cợt nhả này liền cảm thán, quả nhiên là tiểu quán, chuẩn không cần chỉnh, cho nên nàng liền im lặng đứng một bên để bà mối lên tiếng.

"Gọi Tiểu Lưu Tử trong tiệm mấy người tới đây, nói là có bà mối Phùng tới."

Nam tử kia gật đầu, nghiêng người sang một bên: "Hai người không muốn vào sao? Dù sao cứ đứng ở đây cũng không phải là chuyện hay ho gì."

Bà mối lúc này mới kéo Thiệu Yên đi vào, đi đến hậu viện, ngồi xuống xong đợi nam tử kia đi gọi Tiểu Lưu Tử tới. Đồ Nương có chút lo lắng, ngồi trên ghế nhấp nhòm khôn thôi, mắt nhìn xung quanh, nàng quả thực lớn lên ở thanh lâu, nhưng tiểu quán thì....quả thực chưa từng thấy bao giờ.

"Phùng Đại Nương, sao ta không thấy vị tiểu quan nào vậy? Đây không phải là Tiểu Quán sao?"

Bà mối kéo áo Đồ Nương, bảo nàng ngồi xuống chờ, rồi trả lời: "Đây là hậu viện, nhóm tiểu quan bây giờ đang ở tiền viện làm việc rồi."

Nàng gật đầu, ngồi xuống, nhìn khung cảnh không đến nỗi tệ của hậu viện, xung quanh còn có cả đình hóng gió và ao cá nữa kia. Đúng lúc này một nam tử béo lùn chạy tới, mồ hôi đầy đầu, thở hổn hển. Vừa thấy bà mối lập tức tiến lên hỏi: "Phùng di, sao ngài lại xa xôi hiểm trở đi tới nơi này thế này?"

Bà mối ghé vào tai Tiểu Lưu Tử thì thầm nói chuyện, Tiểu Lưu Tử gật gật đầu, lại dò hỏi giá một chút. Bà mối nhìn về phía Đồ Nương, Đồ Nương nói: "Cho ta người tốt nhất, nhưng nhất định phải thật khỏe."

Tiểu Lưu Tử nghe xong liền ái muội nói: "Không thành vấn đề, đảm bảo rất 'khỏe'! Chỗ chúng ta đây việc duy nhất làm chính là việc tốn sức nhất đó!"

Đồ Nương vừa lòng gật đầu. Cái nàng cần chính là phải khỏe....

Bà mối che miệng cười trộm, không chỉ ra mà cũng Đồ Nương đi về hướng mà Tiểu Lưu Tử chỉ. Đi vào sâu trong hậu viện, mở ra một cánh cửa có chút cũ, sau đó liền đi vào.

Thiệu Yên vừa bước vào liền ngửi được một cổ mùi hương thanh nhã, như có như không, thoang thoang trong không khí. Giương mắt nhìn lên, đồ đạc trong phòng gọn gàng sạch sẽ, chính là có chút cô quạnh. Mà trong phòng chỉ có một người, đang đưa lưng về phía các nàng. Dáng người xinh đẹp, mái tóc đen dài bóng mượt xõa sau lưng. Thiệu Yên đỏ mặt xấu hổ không biết nên làm thế nào, dù sao đời này đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi tìm....à không.....đi mua phụ quần.

Bà mỉm cười ái muội huých huých khuỷu tay Thiệu Yên, ý bảo nàng mau qua bên kia nhìn xem.

Nàng xấu hổ tiến lên hai bước, người nọ liền quay đầu lại nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mới Gặp

Một thân trường bào bạch nguyệt, dùng chỉ thêu tốt nhất thêu thành hình phù vân, vừa quay người xoay người một cái thì hương trà liền phả tới. Lúc hần xoay người, căn cô nỡ nà lộ ra bên ngoài, bị ánh mắt trời từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào tỏa ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

"À?" Mối hần khẽ mấp máy, mang theo một tia nghi hoặc cùng bức bối. Chỉ một chữ thôi đã thành công ngăn lại bước chân của Thiệu Yên.

Nàng nghe giọng nói này, cảm thấy trong đó vừa có chút lười biếng, lại tựa như một làn gió vô thanh vô tức khẽ lướt trên mặt nước, khiến cả người mềm nhũn. Thiệu Yên ngây ngốc tại chỗ, sau đó lập tức xoay người lại, xấu hổ nhìn bà mỉm cười ra tín hiệu cầu cứu.

Mà bà mỗi lúc này cũng nhìn đến ngây người, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của Đồ Nương. Ánh mắt bà mỗi đang nhìn thẳng vị tiểu quan ở trước mặt, đời này bà chưa từng gặp được ai kiêu diễm ướt át như người này cả.

Người đó nhìn Thiệu Yên, hai hàng lông mày hơi cau lại, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng dò hỏi: "Cô là khách à?"

Đồ Nương bị tiếng nói đột ngột xuất hiện đằng sau làm cho nhảy dựng, hoảng loạn quay đầu lại lại phát hiện người đó đang đứng rất gần mình, gần đến nỗi ngay cả những sợi lông măng li ti trên mặt hần nhìn cũng rõ, lập tức bị sắc đẹp kinh diễm này làm cho đứng hình, trong mắt toàn là khuôn mặt....kiêu diễm của vị tiểu quan.

Người này trên trán có điểm một nốt chu sa đỏ thắm hình giọt nước, đôi mắt hồ ly hẹp dài với con ngươi trong như nước, môi mỏng khẽ mỉm, như một đóa hoa hồng đang kì nở rộ, vô cùng diễm lệ. Hần nhẹ nhàng ngửi ngửi bà vai của Đồ Nương, thấy phảng phất mùi thịt sống, thân hình liền bất động thanh sắc kéo dài khoảng cách, mày càng nhíu chặt.

"Trúc Ngọc gia, hai vị khách quan này tới để mua ngài." lúc này lập tức Lưu Tử lên tiếng giải thích tình hình.

Hần nghe xong khẽ gật đầu, quay người ngồi lại lên ghế gỗ đàn hương khắc hoa, thường thức khối ngọc bội trong tay, bày ra dáng vẻ mọi sự bất cần, chìm đắm trong thế giới của mình.

Lưu Tử dường như đã sớm quen với thói quen của người này, hần tiến lên giữ lấy ống tay áo Đồ Nương, kéo nàng lui ra ngoài cửa, sau đó mới lên tiếng.

"Người cô cũng đã gặp rồi. Chỉ có vị này chuẩn bị bán, những người khác đều không bán."

Đồ Nương sau khi bị lôi kéo rời khỏi xong mới thoát thân khỏi bầu không khí kì quái kia. Nàng nuốt nước miếng hỏi: "Người vừa rồi.....là nữ hả?"

"Nha, người của Tiểu Quán đều trang điểm như vậy. Bỏ trang điểm đi cũng không thành vấn đề." Bà mỉm cười nói.

"Có thể....." Nàng túm chặt lấy xiêm y, nhỏ giọng nói, "Nhìn qua có vẻ sức lực không lớn lắm. Ta có thể tỷ thí với hần trước được không?"

Lưu Tử vừa nghe liền cảm thấy Đồ Nương quá mức vô lý, lập tức nói: "Sao có thể để cô thử bây giờ được? Cô muốn thử thì mua về nhà mà thử chứ? Để cô chiếm hết tiện nghi rồi, ăn thịt xong mà không chịu trả tiền thì không phải một chút tiểu quan nhà chúng tôi rồi sao?"

Đồ Nương nghe Lưu Tử nói, cảm thấy có vẻ như hần ta nói quá rồi. Như thế nào mà chỉ thử một chút mà có thể một chút đối phương được chứ? Đang định lên tiếng hỏi lại thì bà mỉm cười nói chen vào.

"Đồ Nương à, ta thấy người vừa rồi cao hơn cô tới một cái đầu, cô còn sợ hần không khỏe bằng cô sao? Nghe ta, trước cứ mang về nhà đã. Trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh trả tiền cho người ta để còn thuê xe về nhà thôi."

Đồ Nương vừa nghe cũng thấy hợp lý, dù sao cũng chỉ có một mình người này đồng ý bán thân, nàng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, mà nàng cũng không muốn tay không trở về, cho nên liền nói: "Vậy, bao nhiêu tiền vậy?"

"Chúng ta đã hỏi qua ông chủ rồi, là từng này." Lưu Tử giờ nắm ngón tay lên cho các nàng xem.

"Nhiều như vậy?" Nàng nhìn bà mối, thấy vô cùng phiền lòng. Kéo bà mối lại, nghiêng người nói nhỏ và tai bà: "Phùng Đại Nương, hai lượng bạc thôi, nhiều hơn thì ta không mua đâu."

Bà mối biết trong lòng Đồ Nương vẫn còn đang lưỡng lự, chào giá cao như vậy nàng khẳng định sẽ không mua, vì thế vỗ nhẹ vai Đồ Nương, xoay người nặc cả với Lưu Tử.

"Hai lượng, nhiều hơn không mua."

"Ai nha, Phùng đi của ta ới, ít tiền như vậy, ông chủ ta nhất định sẽ không đồng ý."

"Hai lượng! Miễn có kè. Tiểu Lưu cậu đi nói chuyện với ông chủ cậu đi."

"Phùng đi à, chuyện này nhất định sẽ không được đâu. Năm lượng là năm lượng, không thể bán thấp hơn đâu. Trúc Ngọc gia nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là tiểu quan đầu bảng mà, để giá như vậy thì quá ỳ khuất hân rồi." Tiểu Lưu Tử khom lưng lau mồ hôi trên mặt, "Thật sự đó, trước đó toàn là nam nhân tới mua, hơn mười hai người đều trắng tay ra ngoài bởi vì hân không muốn bán, thậm chí còn không tiếc tự hủy hoại bản thân mình. Nếu không phải ông chủ chúng ta nể tình năm đó hân cũng kiếm không ít bạc về cho tiểu quán thì còn lâu ông chủ ta mới chịu buông tha cho Trúc Ngọc gia."

Đồ Nương không thờng được vị tiểu quan này còn gặp phải chuyện như vậy, thậm chí còn kiên cường như vậy, hoàn toàn không muốn khuất phục dưới thân nam nhân. Lòng đồng cảm lập tức bùng lên, đang định nói năm lượng thì năm lượng, cùng lắm thì nàng sẽ cố làm thêm mấy nghề để kiếm sống, kiếm khoảng này năm là có thể trả đủ phần còn lại cho bà mối rồi thì bỗng nghe thấy tiếng cửa gỗ kéo kẹt mở ra, sau đó ba lượng bạc từ bên trong được ném ra ngoài.

Tiểu Lưu Tử bị ba lượng bạc nằm trên mặt đất được ném từ bên trong ra làm cho choáng váng. Đang định cúi người nhặt lên liền thấy Trúc Ngọc gia đứng ở trước cửa, trên tay là cái tay nải, không chút để ý nói: "Ba lượng còn lại ta bù vào. Cửa thành sắp đóng rồi, mau đi thôi."

Đồ Nương cũng bị hành động này làm cho ngốc lảng, không xác định được Trúc Ngọc gia này rốt cuộc là đang nói chuyện với ai. Nhưng theo như ánh mắt của đôi phương thì có vẻ như đúng là đang nói chuyện với nàng, hơn nữa để tay nải cũng đã được chuẩn bị xong xuôi, tốc độ đúng rất nhanh. Đồ Nương thấy vô cùng hoang mang, người bị bán.....còn bù tiền giúp đôi phương?

Vẫn là bà mối Phùng có tuổi tác hoàn hồn trước, nhanh nhẹn móc ra hai lượng bạc trực tiếp dúi vào trong tay Lưu Tử: "Mau mang khế ước bán thân tới đây."

Lưu Tử đưa tay sờ lên eo, rút khế ước bán thân ra, sau lại khom lưng nhặt ba lượng bạc bị Trúc Ngọc gia ném ra. Đếm đi đếm lại đã đủ năm lượng rồi, nhưng hân vẫn tổng cảm thấy có gì đó sai sai. Bà mối Phùng vỗ vai hân nói: "Vậy Phùng đi đi đây, phiền cậu gọi giùm kieu phụ với." Sau đó liền dẫn Đồ Nương và tiểu quan mới mua quen đường quen lối đi từ ngõ nhỏ ra ngoài.

Lưu Tử ngậm mồm lại, liếc trái liếc phải, may mà không có ai. Tóm lại, hân cảm thấy không nên nói chuyện Trúc Ngọc gia dùng tiền riêng để chuộc thân cho ông chủ thì hơn.

Ra khỏi cửa, Đồ Nương càng thêm xấu hổ, nàng có thể cảm nhận được người phía sau đang nhìn chằm chằm bóng dáng nàng để đánh giá khiến cho cả người nàng từ trên xuống dưới đều cứng đờ. Nàng nhanh nhẹn chạy lên vài bước, đuổi kịp đôi chân nhanh nhẹn của bà mối. Nghiêng người nhỏ giọng thì thầm với bà mối: "Phùng Đại Nương, người nọ vẫn đang đi theo chúng ta."

Phùng bà mối vừa nghe những lời này lập tức nói: "Vô nghĩa! Bỏ tiền ra rồi mà không đi theo chúng ta thì để chết à? Đi đi, mau đi tụt lại phía sau đi, tranh thủ bồi dưỡng cảm tình với người ta."

Nàng chắc chắn người phía sau đều nghe được hết...

Bà mối đẩy Đồ Nương về phía sau vài bước, để nàng sóng vai đi với tiểu quan. Đồ Nương dùng dư quan liếc nhìn đối phương một cái, thấy người nọ về mặt vẫn hững hờ không nhìn ra biểu tình như cũ.

Muốn mở miệng lên tiếng, nhưng cái gì cũng không nói được.

Cả đoạn đường đi đều không ai nói gì, không khí có vẻ khẩn trương, may mà bị âm thanh rao hàng của mấy người bán hàng rong che đi. Tới cửa thành rồi, bà mối lại đồng dặc chào hỏi một phen rồi mà ra khỏi thành. Mặt Đồ Nương đỏ muốn rí máu. Nàng cảm thấy sau này mình không bao giờ nên đến kinh thành nữa, tránh cho việc bị quan binh nhớ mặt điểm tên.

Bà mối đứng trước chuồng ngựa, vừa chọn xe vừa tính toán: "Đồ Nương này, cả đoạn đường này cô thiếu ta tiền đồ ăn là 50 văn, tiền đường hồ lô và trà nước là 5 văn. Cộng thêm 20 văn tiền xe ngựa và 2 lượng bạc, tổng cộng là 2 lượng 75 văn nhé."

Đồ Nương gật đầu, "Ta nhớ rồi, sau khi trở về sẽ trả trước cho bà số lẻ, 2 lượng còn lại cho ta nợ, ta sẽ trả dần."

Bà mối ừ một tiếng, chọn một cái xe ngựa giống lúc đi, sau đó cũng như lúc đi, gom đủ bốn người thì để mọi người lên xe. Đồ Nương nhanh tay lau thật sạch chỗ của Trúc Ngọc sợ làm hồng xiêm y theo tư tưởng của hân, sau đó nàng vỗ vỗ tấm gối, ý bảo hân mau qua ngồi.

Trúc Ngọc cau mày, đứng bên cạnh nhìn vị trí nhỏ xíu trên tấm gối, lại nhìn xe ngựa chật ních người, bày ra vẻ mặt nghi ngại, sau đó duỗi tay móc từ

trong tay áo ra một chuỗi văn tiền đưa cho mã phu nói: "Cho ta một chiếc xe ngựa thoải mái."

Mã phu nhận tiền lập tức dắt ra một chiếc xe ngựa có mái che, trên xe thậm chí còn có cả mã phu riêng. Bà mồi Phùng ngồi trên xe phía trước nhìn tiểu quan này ra tay xa hoa như thế liền liếc nhìn Đồ Nương trên chóc: "Nha, Đồ Nương, cô xem tướng công nhà cô ra tay xa hoa ghê!"

Đồ Nương nhảy từ trên xe xuống, cũng không để ý đến lời châm chọc của bà mồi, sốt ruột hỏi: "Người muốn đi đâu?"

"Không phải là về nhà với cô sao?" Trúc Ngọc lên xe ngựa, nghiêng người đi vào, sau đó vén màn xe xuống.

Nàng cho rằng người này muốn thuê xe để bỏ đi chỗ khác, không ngờ đối phương lại thật sự muốn về nhà với mình, cho nên nghe xong nàng liền yên tâm nói: "Nha, vậy nhà ta ở Yên Thành, người chỉ cần nói với mã phu như vậy là được rồi." Nói xong liền xoay người quay lại ngồi xe ngựa cùng bà mồi.

Bà mồi nhìn Đồ Nương với ánh mắt tiếc hận, than nhẹ một tiếng rồi lại đem nàng từ trên xe đẩy xuống: "Cô xem bây giờ cô cũng là người có phu quân rồi, sao còn chen chúc trên cái xe này với ta làm gì?"

"Hà?" Đồ Nương bị đuổi xuống xe, không biết làm sao cho phải. Liếc nhìn xe ngựa bên trái, còn đang phân vân không biết có nên ngồi lên hay không thì người bên trong đã lên tiếng: "Lên đây ngồi đi, xe này đủ chỗ."

"Đi đi, mau lên đi." Bà mồi đẩy nàng về phía xe ngựa kia. Đồ Nương xoay người lại không an tâm hỏi: "Vậy còn Phùng Đại Nương thì sao? Hay bà cũng lên ngồi với chúng ta đi?"

Bà mồi khoát tay, "Ta không ngồi cùng một xe với hai người được, trở về để người ta nhìn thấy sẽ không tốt. Hai người mau về thành trước đi, đi nhanh về nhanh."

Đồ Nương gật đầu, không ngờ bà mồi lại chu đáo như vậy, cũng là một người hiểu lý lẽ, cho nên cũng không có kéo nữa mà vén rèm xe trèo lên.

Nhưng vừa đi vào nàng liền có chút hối hận. Người bên trong ngồi ở bên trái xe, nơi đó chỉ đủ chỗ cho một người, cho nên nàng đành xấu hổ ngồi bên phải. Hai người mặt đối mặt không biết nên nói gì. Sớm biết như vậy nàng đã nhất định lôi kéo bà mồi Phùng lên ngồi chung rồi, ít ra tránh được tình trạng xấu hổ như bây giờ.

Nhưng có lẽ vẫn còn kịp, vì thế nàng liền vén rèm xe lên định gọi bà mồi lên ngồi cùng, không ngờ bà mồi lại đi trước các nàng một bước, giá một tiếng con ngựa giá đã kéo xe chạy vụt đi, nàng đành hạ rèm ngồi lại xuống, về mặt chán nản.

"Xa phu, đi nhanh lên." Người ngồi đối diện tay chống lên bệ cửa sổ, gác cằm lên, nhẹ giọng nói.

"Được rồi, khách quan ngồi vững nhé, chúng ta tới Yên Thành." Giọng nói xa phu to mà đồng đặc, roi da vung lên, xe ngựa lập tức lăn bánh. Không tới nửa khắc đã đuổi kịp và vượt qua xe của bà mồi.

Đường đi có chút gập ghềnh, đầu gối Đồ Nương thường đụng phải đầu gối người đối diện. Nàng đối với loại đụng chạm thân mật thế này có chút xấu hổ, liền lùi thân mình ngồi nghiêng sang một bên, không ngờ xe ngựa lại đụng phải một cục đá lớn làm móng nàng này lên đập xuống ván gỗ lót sàn.

Nàng kêu ai nha một tiếng đau đớn, đánh thức người đang ngủ say phía đối diện. Hắn liền trợn mắt nhìn Đồ Nương đang ngồi bệt dưới chân hắn, thần sắc dậm dặc vươn tay đỡ nàng dậy, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đồ Nương được đỡ dậy, nhỏ giọng nói cảm ơn. Nhưng thấy đối phương không đáp lại, nàng liền thành thật ngồi ở bên cạnh, cũng nhắm mắt dưỡng thần, hy vọng đoạn đường này đi nhanh một chút.

Vừa ngủ một cái liền ngủ thẳng tới nửa đêm. Lúc này xa phu đã đánh xe đi tới một khách điểm dã ngoại gần nhất, mua chút đồ ăn, sau khi đưa cho người trên xe liền ra bên ngoài ngồi ăn.

Đồ Nương nhận thức ăn, chia với người đối diện, sau đó xuống xe vào khách điểm ngủ. Trúc Ngọc không muốn ngủ chung với một đám người trong một căn phòng, cho nên hắn liền mang chăn đệm trải trên xe để ngủ, mà Đồ Nương đương nhiên là ngủ tại khách điểm.

Hừng đông đến, mọi người lại tiếp tục lên đường, sau khoảng ba ngày rưỡi, cuối cùng cũng tới cổng Yên Thành.

Cả một đoạn đường này, Đồ Nương chưa từng nói với đối phương nửa câu. May mà xa phu là một người mau mắn, vừa đánh xe vừa cùng Đồ Nương nói chuyện phiếm, cuối cùng còn khiến nàng bồi ra được một tầng cảm tình đối với xa phu. Sau khi lưu luyến nói lời tạm biệt, Đồ Nương đứng ở cửa Yên Thành, trong lòng vô hạn cảm khái.

Nàng quay đầu lại nhìn Trúc Ngọc, "Sau khi vào, nếu có người hỏi người là ai, người cứ nói mình là thanh mai trúc mã của ta, được đính thân từ nhỏ. Nhưng bởi vì chiến loạn nên thất lạc với người nhà nhiều năm, sau khi trở về thì lại biết mọi người đều đã rời đi, cho nên liền viết thư báo ta đến đón người, hiểu không?"

Đồ Nương lần đầu tiên nói nhiều với người này như vậy, nhưng lại là một bài nói dối về thân thế. Sau khi nói xong, cũng tự cảm thấy mất mặt, cũng sợ đối phương thấy thương tâm, liền nhanh chóng bổ sung, "Không phải ta ghét bỏ thân phận tiểu quan của người, chỉ là chỗ chúng ta thị phi cũng nhiều. Dù sao người cũng còn phải sinh hoạt lâu lâu ở đây đúng không?"

"Ừ, ta biết rồi, cứ như cô nói đi." Hắn đáp lại, vẫn không chút để ý như cũ, cứ như mọi chuyện không liên quan đến mình vậy.

Đồ Nương gạt đầu, hít sâu một hơi, sau đó dẫn đầu đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Về Nhà

"Nha, Đồ Nương à, cô đã về rồi! Mấy bữa không thấy cô đâu, đệ đệ cô tìm cô sắp phát điên rồi." Một đại nương bán đồ ăn đi ngang qua thấy Đồ Nương liền hô lên. Nàng gạt đầu thay câu trả lời, bước chân cũng ngày một nhanh hơn. Nàng mang theo Trúc Ngọc đi vòng trái rẽ phải, chọn những con đường ít người qua lại mà đi, nhưng vẫn không tránh khỏi có người bắt gặp.

Hai tiểu tử nước mắt nước mũi tèm lem đang chơi ở trên đường, vừa thấy Đồ Nương liền mở chiếc miệng nhỏ nhỏ thiếu mất mấy chiếc răng vui vẻ hỏi: "Đây không phải là Đồ Nương sao? Vị tỷ tỷ xinh đẹp đi phía sau tỷ là ai đó?"

Đồ Nương dùng hai tay bóp bóp xoa xoa khuôn mặt của đứa nhỏ, lại lau sạch nước mũi trên mặt nó xong, lau lau vài cái lên tường cho sạch, sau đó nói: "Không có lớn nhỏ gì cả! Mau qua kia chơi đi!"

Hai tiểu tử kia chạy vụt đi, nàng liền dẫn Trúc Ngọc tiếp tục đi, trước khi cất bước còn quay lại nhìn một cái, chỉ thấy Trúc Ngọc đang xụi mặt xuống, dường như cảm thấy không vui khi bị hai tiểu tử kia gọi là tỷ tỷ. Khóe miệng nàng cong lên, "Lời trẻ con thôi mà, huynh không cần để trong lòng."

"Lúc này cô vừa lau nước mũi lên tường." Hần nói, mắt liếc nhìn hai ngón tay kia của Đồ Nương, "Như vậy rất mất vệ sinh."

Đồ Nương không thể tin được chuyện mà đối phương bắn khoả lại là chuyện này, nàng giơ tay lên nhìn, thấy trên hai đầu ngón tay quả thực có vết đen, vì vậy liền cúi người tùy tiện nhặt một cái lá cây lên, lau lau vào nó rồi ném đi.

"Như vậy được chưa?" Nàng hỏi.

"Phải rửa bằng nước." Hần đáp.

Đồ Nương ngậm miệng lại, không thể ngờ đối phương lại còn kỹ tính đến như vậy, xem ra là một người mắc bệnh sạch sẽ, trong lòng có chút không vui. Nhìn vẻ mặt của đối phương, dường như là thật sự ghét bỏ nàng bẩn thỉu. Nàng cố nhịn xuống không muốn đáp trả đối phương là người chỉ là một tiểu quan, vì như vậy quá tổn thương người rồi.

Tới nhà, Đồ Nương mở cửa cho Trúc Ngọc vào, sau đó chạy đến Mã gia tìm đệ đệ. Kết quả là đệ đệ không ở nhà, thấy bảo là đã đến tiệm vải làm việc rồi, vì thế Đồ Nương nhờ tức phụ của Mã Tài Phùng chuyển lời cho đệ đệ của mình, nói rằng nàng đã về rồi, sau đó lại vội vã chạy ngược về nhà.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất để về nhà, chỉ sợ đối phương chạy mất. Sau khi bước qua đại môn, vẫn thấy người nọ đang khí định thần nhàn ngồi quan sát xung quanh trong sân viện, nàng mới khẽ thở ra một hơi.

Trúc Ngọc nhìn một vòng quanh căn nhà nhỏ, sân viện trống rỗng, chỉ có một đôi gà, cửa sổ đóng chặt, một cái giếng được đậy bằng một tấm ván gỗ, bên cạnh là phòng bếp, bên trong nồi niêu cũng nguội lạnh.

"Ta chỉ ở một mình, người cứ đợi ở trong phòng, ta đi nấu cơm." Nàng để cửa mở, chạy vào nhà treo tay nải lên, mời Trúc Ngọc vào nhà, sau đó bận rộn đi xuống bếp nấu cơm.

Một nồi cháo loãng, lại lục tìm trong đồng rau héo rũ chọn ra mấy thứ có thể ăn được, rửa sạch rồi xào lên, lại múc một bát dưa chua rồi cắt nhỏ, sau đó bê tất cả lên bàn ăn.

Bê com chiều lên rồi nàng mới thấy Trúc Ngọc đang cầm khăn tay lau lau chà chà lên ghế, sau đó mới ngồi xuống, có chút mất tự nhiên nhìn xung quanh.

Đồ Nương đưa cho hắn ta một cái bát mè, bên trong đựng đầy cháo loãng. Nàng nói, "Người ăn nhiều một chút, ăn xong thì cùng ta tỷ thí, miễn cho người nói người không có sức vì không được ăn no."

Trúc Ngọc trong lòng hiểu rõ, nhận lấy cái bát và đôi đũa, trên mặt lộ vẻ ảm đạm: "Nhưng cô còn chưa tắm rửa."

Đúng là sạch sẽ quá đáng mà! Nàng ném chiếc đũa xuống, im lặng vài giây, quyết định không cùng người này lý luận nữa. Đứng dậy đi ra ngoài, chạy đến phòng bếp thêm củi vào lò để đun nước, sau đó đến trước bàn hủ to miệng hùm hồ ăn cơm.

Đúng lúc này thì đệ đệ tới, vừa mở cửa ra liền lớn tiếng gọi với vào bên trong: "Tỷ tỷ, tỷ về rồi sao?"

Đồ Nương nghe tiếng đệ đệ nhà mình, lại bỏ đũa xuống chạy ra ngoài dẫn đệ đệ vào nhà.

Đệ đệ nhìn người nam nhân mặt như hoa đào đang ngồi trước bàn ăn, hỏi: "Hắn ta là ai thế?"

Đồ Nương liền đem lời nói dối chuẩn bị lúc trước ở cửa thành ra nói lại một lần, đem đệ đệ nhà mình đi hết bắt ngờ này đến bắt ngờ khác. Mà đệ đệ nghe xong, trong mắt lập tức lấp lánh ánh lệ, vô cùng thương cảm cho tình cảnh của tỷ phụ, đi tới nắm tay Trúc Ngọc nói: "Huynh vẫn còn nhớ rõ cả ước định khi còn nhỏ, quả không hổ là một người nam nhân chân chính. Tỷ của ta từ nay về sau giao cho huynh."

Trúc Ngọc bất động thanh sắc rút tay về, nói: "Đây là đương nhiên rồi."

Đệ đệ nghe được tỷ tỷ từ này về sau đã có người chăm sóc liền yên tâm. Sau đó chợt nhớ ra chuyện mình muốn nói với tỷ tỷ mấy hôm nay, liền xoay người kéo tay tỷ tỷ kể.

Chuyện là ở Mã gia mới thành lập một chi nhánh mới cho tiệm vải nhà mình ở Lâm thành nên nơi đó đang thiếu người, bảo đệ đệ tới đó để học hỏi kinh nghiệm. Đồ Nương nghe xong luyến tiếc không muốn đệ đệ đi, lôi kéo tay đệ đệ hàn huyên cả nửa ngày, lại lấy trong buồng một chút ngân lượng mà mình cất giấu đưa cho đệ đệ, nói là để phòng ngừa vạn nhất. Nhưng đệ đệ lại chối không nhận, bảo là muốn nâng giữ lại để chuẩn bị hôn lễ cho mình và tỷ phụ, bây giờ nâng mới đồng ý.

Đệ đệ và tỷ tỷ lại hàn huyên thêm vài câu nữa, bỏ mặc tỷ phụ bị vắng vẻ ở bên cạnh đến đứng không nổi mà ngồi cũng không xong, rồi mới rời đi.

Đồ Nương quay người ngồi xuống, lúc này mới nhìn thấy Trúc Ngọc phía đối diện đang đứng, nàng liền bảo hắn ngồi xuống rồi nói: "Lúc này là đệ đệ ta, về sau ngươi cũng gọi hắn là đệ đệ như ta là được rồi."

Trúc Ngọc gật đầu, muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng lại bưng chén cháo loãng kia lên.

Đồ Nương ở một bên ăn thũng uống chẫu, nhìn Trúc Ngọc đang nắm cái chén sứ trong tay, chén sứ màu xanh biếc, bàn tay người nọ lại thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay sáng bóng, cầm cái chén sứ trong tay mà như đang cầm thứ ly vàng ly bạc tốt nhất vậy, khiến cho cái chén kia cũng được nâng lên một tầm cao mới.

Nàng lại liếc nhìn bàn tay còn lại đang cầm đũa, tư thế vô cùng ưu nhã xinh đẹp. Nếu không phải biết trước người này đến từ tiểu quán, nàng còn tưởng đối phương là con cháu nhà thế gia. Đôi đũa gỗ này do bị rửa nhiều lần chưa khô mà đã cắm vào ống gỗ, nên đuôi đũa bị ẩm nên có chút mốc meo, nhưng bị người này cầm ở trên tay lại như đôi đũa được khắc hoa tinh xảo nhất, nhìn thế nào cũng thấy không giống đôi đũa tầm thường.

Mà bản thân đối phương, đến uống cháo cũng không ra tiếng, nhẹ nhàng húp từng ngụm nhỏ, lại thông thả nuốt xuống rồi gấp thêm một đũa đồ ăn kèm. Nếu không cẩn thận quan sát thì đúng là nhìn không ra người này đang ăn, bởi vì miệng căn bản đều không chạm vào đũa! Xem ra là ghét bỏ đôi đũa này quá bẩn rồi. Nhưng việc hắn cố gắng thích ứng với bữa cơm này, Đồ Nương vẫn nhìn thấy.

Azzzz.....Sớm mai vẫn là cho hắn đôi đũa mới thôi.

Sau khi ăn xong, nàng liền chạy nhanh xuống bếp xách ấm nước nóng trên bếp xuống đổ vào thùng tắm, lại đẩy Trúc Ngọc đi vào phòng ngủ của mình chờ, sau đó cởi quần áo nhảy vào thùng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Nữ nhân khác nửa tháng tắm một lần là chăm chỉ lắm rồi, một tháng tắm một lần mới là bình thường. Ngày thường chỉ cần lau mình thôi là được rồi, cũng không có mùi gì kì quái cả. Nhưng Đồ Nương lại không giống các nàng. Mỗi ngày nàng đều giết heo chặt thịt, công việc tốn sức không nói mà người lúc nào cũng có mùi tanh, cho nên nàng cũng vô cùng chăm chỉ tắm.....mười ngày một lần.

Sau khi ngâm mình vào nước nóng, nàng liền thấy thoải mái đến tận đầu ngón chân, xua tan mệt mỏi của vài ngày đi đường xóc nảy. Cuối cùng cũng về tới nhà rồi, nhưng nàng cũng không dám ngâm lâu, vội vàng kì cọ trên người, sau khi gội đầu xong liền đi ra. Sợ nước nguội, nàng còn vội vã mặc quần áo vào, sau đó chạy về phòng mình kéo Trúc Ngọc tới, bảo hắn tắm lại nước nàng vừa tắm qua một lần.

Trúc Ngọc đứng trước thùng tắm nhìn một thùng nước dùng đục trước mặt, mày nhăn tít lại. Vốn dĩ đã lau đi lớp trang điểm trên mặt rồi, nhưng bây giờ mày lại nhũn nhếch tới mức gần như sắp chạm vào nhau luôn.

Đồ Nương nhìn về mặt của hắn, có chút xấu hổ hỏi: "Ngươi đây là ghét bỏ nước ta đã tắm qua rồi à?"

Hắn vươn tay lấy một vốc nước tắm lên, say khi nước chảy qua khe hở giữa các ngón tay, trên tay dính mấy vết cáu bẩn hình sợi dài dài, xoay người chìa ra cho nàng xem.

Mặt Đồ Nương thoáng cái đỏ rực, trong lòng bốc hỏa. Nàng rất muốn nói, nước như thế này vô cùng bình thường được chưa? Bình thường sau khi nàng tắm xong thì đệ đệ cũng sẽ nhảy vào tắm luôn nước tắm đó. Nhà nhà đều làm như vậy, người người đều làm như vậy, được chưa?

Nhưng với tình huống hiện tại nàng thực không biết nên giải thích thế nào cho phải. Dù sao nàng cũng vốn tính lười thôi.

Nhưng Đồ Nương vẫn nhịn xuống không phát hỏa, người ta mới đến một nơi xa lạ cũng đủ lạ lắm rồi, cho nên nàng nén xuống tức giận, ngồi xổm xuống bên cạnh thùng nước đi đổ ra sân, sau đó lại chạy xuống bếp đi đun nước, chuẩn bị nước tắm mới cho Trúc Ngọc.

Trong lúc chờ nàng trở lại phòng, ngồi xuống bàn, nhẩn nại nói:

"Chúng ta tới tỷ thí đi."

"Không được, ta muốn tắm rửa xong đã." hần từ chối, đứng ở bên cạnh nhìn ra phía ngoài, vẻ mặt u sầu, bàn tay nắm chặt.

Đồ Nương lại chạy xuống bếp nhét thêm củi vào, tức giận bưng bưng, lại nhét thêm vài cây củi nữa, hy vọng nước nhanh sôi. Nàng ra sức thổi bếp, thật vất vả mới chờ được nước sôi, đem đổ vào trong thùng, lại pha thêm nước lạnh vào, sau đó vào đi vào nhà thúc giục:

"Tắm nhanh lên, tắm xong chúng ta tỷ thí!"

Nàng ra bên ngoài chờ hần tắm rửa, trước khi xoay người lại, nàng xuyên qua khe cửa chợt nhìn thấy ánh mắt của người bên trong, trong đó có sự buồn bã, có không cam lòng, có cả phần nộ, lại có cả sự yếu ớt...tất cả đều cuộn trào trong đôi con ngươi ấy.

Có phải ngữ khí nói chuyện của nàng hơi nặng rồi không? Nàng đứng ở bên ngoài nghe tiếng nước chảy, sau đó vỗ má tự mình tỉnh lại.

Người bên trong cuối cùng cũng tắm xong, sau khi cửa mở nàng vẫn thấy đôi phương mặc bộ y phục cũ, liền chạy tới phòng đệ đệ mình tìm hai bộ y phục, nhưng vừa lấy ra lại nghĩ kích thước có lẽ không vừa. Cho nên nàng lại chạy tới phòng mình lấy ra hai bộ khác, tuy là nữ trang nhưng nàng nghĩ ở tiểu quán khăng định đã mặc rồi. Trước để hần mặc tạm một chút, mai chuẩn bị cho hần mấy bộ nam san sau.

Nhưng lúc Đồ Nương đưa y phục cho hần mặc, đôi phương vừa nhận lấy lập tức dùng vẻ mặt phần nộ ném quần áo xuống đất, lạnh mặt chất vấn: "Thì ra là cô thích cái thể loại này sao? Khó trách lại tìm đến tiểu quán để mua người!"

Nàng ngốc lảng tại chỗ, không ngờ đôi phương lại tức giận như vậy, chẳng lẽ là không muốn mặc nữ trang sao? Chắc trong đó có lý do gì đó, lại bị nàng vô tình đụng phải, khăng định đôi phương rất đau lòng rồi. Vì thế nàng liền bày ra dáng vẻ hối lỗi, nhặt y phục lên nói: "Không muốn mặc thì không mặc là được, ngày mai ta đi mua cho người vài bộ nam san để người tắm rửa."

Trúc Ngọc nghe xong thần sắc có chút hòa hoãn, nhưng vẫn cứng đờ người đứng tại chỗ. Đồ Nương cất y phục xong, trở ra ngồi xuống cạnh bàn nói: "Chúng ta bắt đầu thôi!"

"Không vào phòng ư?"

"Trong phòng không tiện, luôn tại trên bàn đi." Nàng nói xong vươn tay, vén ống tay áo lên, vận vận khớp xương khởi động một chút. Bày xong tư thế, liền ngoắc tay ra hiệu đôi phương đi tới.

Trúc Ngọc nhìn tư thế của Đồ Nương mà ngẩn người, tư thế này cứ như là đang muốn vật tay vậy, cho nên liền có chút không xác định hỏi, "Cô nói muốn tỉ thí, ý là muốn thi vật tay?"

"Không thì là cái gì chứ?" Nàng không kiên nhẫn, "Nhanh lại đây, thi vật tay với ta nào. Nếu người yếu hơn ta, ngày mai ta liền đem người trả về, người cũng phải trả lại ta 2 lượng bạc đó."

"Ha ha" Hần cười khê ra tiếng, tiếng cười như làn gió lùa qua bụi trúc, mà trên mặt hần ý cười cũng càng đậm, vẻ mặt dần ra, dường như nghĩ thông cái gì đó, liền tục lắc đầu cười.

Đồ Nương vẻ mặt ngờ ngác, không hiểu vì sao đôi phương cười, lại bị giọng nói của đôi phương làm mình cũng vô thức mỉm cười. Nàng cảm thấy giọng cười này thật là dễ nghe.

Trúc Ngọc ngồi xuống, kéo ống tay áo lên, cũng chuẩn bị tư thế như Đồ Nương, sau đó vươn tay nắm lấy tay nàng.

Đồ Nương cũng nắm lại, lại bị lòng bàn tay hữu lực của đôi phương làm cho lòng dạ rối bời. Đây là lần đầu tiên nàng cũng người này da thịt tiếp xúc thân mật.

Nàng ho khan hai tiếng, nhắc nhở bản thân phải chú tâm, nỗ lực tập trung tinh thần vào bàn tay, sau đó lên tiếng bắt đầu đếm ngược.

"Ba...."

"Hai...."

"Một...."

"Bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vật Tay

Sau một tiếng hô lên, hai người liền ra sức muốn áp đảo đối phương. Và cũng chỉ trong chớp mắt, Đồ Nương đã thấy tay mình bị đè áp đảo ở trên bàn.

Cái quái gì thế? Nàng còn chưa kịp làm gì mà, sao trong nháy mắt đã bị đối phương áp đảo rồi?

"Ván vừa rồi không tính, lại đi."

"Ồ, vì sao lại không tính?"

"Vi lúc này ta đang phân tâm, tốc độ của ngươi quá nhanh." Nàng giải thích, nhủ mày dùng sức phui tay, phòng miệng lên có chút tức giận. Sau khi tập trung tinh thần, lại bày ra tư thế chuẩn bị. Nàng kiên quyết không tin, đôi tay chặt chẽ quanh năm này lại có thể yếu hơn sức lực của một tiểu quan được.

Hắn lại dương dương tự đắc vươn tay nắm lấy tay Đồ Nương để tỷ thí lại lần nữa.

Lại sau một cái chớp mắt, Đồ Nương nhìn chăm chăm cánh tay lại bị áp đảo lần nữa của mình, không thể tin nổi lúc này mình đã vận sức rồi mà cứ nhiên chỉ trụ được có vài giây thôi? Nàng tức đến đỏ mặt, căm giận nhìn bàn tay trái không biết cố gắng kia của mình.

Từ từ.... Bình thường nàng dùng tay phải để chặt chẽ mà! Đột nhiên nhớ ra mình dùng nhầm tay, nàng liền vỗ đùi vui vẻ nói: "Dùng sai tay rồi! Lại đi!"

Trúc Ngọc nhìn đối phương hứng thú bưng bưng vươn tay phải ra, cũng biết tính của đối phương, cho nên chỉ có thể khiến nàng thua tâm phục khẩu phục mới được, vì thế liền thông dong vén tay áo còn lại lên để đối tay.

Đồ Nương nhìn cánh tay trắng nõn nà kia, trên đó cứ nhiên lại có một vết thương không nông không sâu, lại bị phân tâm. Trên tay đột nhiên truyền đến một lực nắm, nàng nhanh chóng hoàn hồn, nghiêng răng vận sức chuẩn bị cho lần tỷ thí thứ ba.

Nhưng, cũng chỉ lâu hơn trước đó được có vài giây, nàng lại thua rồi....

Được, nàng thừa nhận sức lực của tiểu quan này không nhỏ, nàng thua tâm phục khẩu phục. Đang định lên tiếng kết thúc tỷ thí, lại nghe đối phương nói:

"Nếu cô nương vẫn không phục, có thể dùng hai tay."

Mụ nội nhà nó chứ!

Giọng nói ngạo mạn đã chọc giận Đồ Nương, nàng trợn trừng mắt, nhưng đối phương vẫn đáng vẻ thản nhiên như cũ. Nín nhịn nộ hỏa, mông vừa mới nâng lên lại vững vàng ngồi xuống, đem tay áo trái phải đều kéo cả lên, nàng nhất định phải khiến cho đối phương thua tâm phục khẩu phục mới được! Nàng không tin hai tay lại có thể thua một tay.

Đồ Nương hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra. Xoa tay đặt lên bàn, hai tay nắm lấy tay đối phương, tả hữu giáp công, khí thế muốn đem đối phương áp đảo.

Lúc này, trận chiến lại một lần nữa mở màn. Trúc Ngọc vận lực trên tay, gân tay cũng nổi lên, muốn đem đối phương đánh bại hoàn toàn. Mà Đồ Nương cũng càng thêm cật lực, trong miệng còn hét lên một tiếng, gân trán cũng nổi cuộn cuộn.

Nàng hét lớn một tiếng, như tu la lệ quỷ, mặt mũi đỏ hồng như muốn liều cả cái mạng già của mình, thế sống chết nhất định phải bảo vệ được danh hiệu Yên thành đệ nhất vật tay của mình, cùng đối phương đánh đu, tới tới lui lui, nghiêng trái đỏ phải.

Mắt thấy sắp đánh bại được đối phương rồi, lại nghe đối phương cười khê một tiếng, cánh tay đang ở phía dưới lại từ từ quật khởi, cuối cùng về lại vị trí ban đầu, rồi bắt đầu xu thế áp đảo nàng xuống, chậm rãi chèn ép tay của nàng tiến gần tới mặt bàn.

Đồ Nương lại ra sức, mông khê nâng lên rồi khê ghế, hét lớn một tiếng, dãn kéo lại được tay mình về phía trung lập, nhưng dư quang trong lúc vô tình lại nhìn về phía đối diện liền thấy đối phương đang cố nén cười, tuy rằng đã mím miệng lại, nhưng từ thân hình đang khê run kia, nàng vẫn nhận ra được.

Nàng không thể nhịn được nữa rồi!! Mắt tròng lớn như chuông đồng, "Yaaaaaaaaa!" Hét một tiếng dài, rốt cục cũng áp đảo được đối phương.

Thắng rồi! Đồ Nương mừng ra mặt, lại nhìn đối phương sau khi bại trận vẫn không hề có dáng vẻ thất bại gì cả, ngược lại trên mặt là ý cười phảng phất, cứ như là đang coi nàng như một con khỉ đi diễn trò vậy.

Trúc Ngọc ho nhẹ một tiếng, thu lại cảm xúc, "Cô nương thắng rồi."

Đồ Nương nghe thấy chính miệng đối phương thừa nhận mình thắng, trong lòng rất vui mừng, cho nên liền ngẩng đầu nói: "Ngươi cũng không tồi đâu, không phân cao thấp với ta." Sau đó nàng đứng lên, nói tiếp: "Ngày mai người không cần rời đi nữa. Người đi nghỉ đi, ta về phòng."

Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài, còn giúp đối phương đóng cửa lại rồi mới trở về phòng của mình. Thực ra trong lòng nàng cũng hiểu, nàng đây chính là thắng một cách không chơi lợi, nhưng không sao, dù sao nàng cũng không thua về mặt khí thế.

Hôm sau Đồ Nương tỉnh ngủ, gấp dài một cái, rửa mặt xong liền lấy từ trong hòm ra một đôi dưa mới để cho Trúc Ngọc dùng, lại cố bóí trong nhà ra một chiếc chén lành lặn nhất, đặt ở trong bếp để hắn có thể hảo hảo ăn cơm.

Sau khi nàng làm xong bữa sáng liền thấy Trúc Ngọc mở cửa đi ra, hỏi nơi rửa mặt. Đồ Nương đưa cho hắn chậu và khăn rửa mặt, bảo hắn tự đi múc

nước.

Sau khi xong xuôi, hai người liền ngồi trong phòng ăn sáng. Nàng vừa ăn vừa nhìn chăm chăm cổ đối phương, rất muốn vạch hẳn ra để nhìn bên trong.

Trúc Ngọc bất động thanh sắc kéo lại cổ áo, lại thấy bàn tay đối phương cách một cái bàn đang đưa về phía cổ áo mình.

Hắn giậm dừ, đang định mặt lạnh tóm lấy cánh tay đó lại nghe nàng nói: "Cổ người sao lại nổi nhiều nốt mẩn đỏ như bệnh sởi thế kia?"

Hắn thu tay về: "Ngủ không quen."

"À, là do ngủ không quen chăn đệm bằng vải bố sao?" Nàng hỏi.

Trúc Ngọc không đáp lại, chỉ gấp đồ ăn ăn. Đồ Nương liền hiểu rõ, nàng cũng vừa ăn vừa thầm cân nhắc trong lòng, *hay là bỏ tiền mua cho hắn một bộ chăn đệm xịn nhỉ?* Mà sau khi ăn xong nàng cũng hạ xong quyết tâm, dù sao cũng phải chuẩn bị hôn sự, vậy thì mua thêm một bộ chăn tốt cũng không sao.

Đồ Nương ăn xong liền xách dao lên đi về phía chuồng heo để chuẩn bị giết heo bán thịt, trước khi đi còn dặn dò Trúc Ngọc đang đứng trong viện là chỉ cần ngồi ở một chỗ là được rồi, không cần đi đâu cả. Sau đó nàng liền đi. Nhưng kết quả là nàng mới đứng được ở trước cửa tiệm được khoảng một canh giờ thì lại lo lắng đối phương sẽ trốn đi mất, cho nên liền vụng trộm lên trở về nhà một chút, nhìn qua khe cửa thấy đối phương đang đưa lưng về phía cây cổ thụ su ngấm cái gì đó, nàng liền an tâm quay lại bán thịt.

Thịt chỉ bán buổi sáng, buổi trưa nàng liền cầm tiền kiếm được chạy về nhà, tiệm đường còn mua thêm chút thức ăn về để nấu bữa trưa nữa. Lần này không còn là cháo loãng dưa chua nữa, mà nàng thái hai miếng thịt ra, xào lên ăn cho đỡ thèm.

Đến giờ ăn cơm, nàng liền mang chén đĩa mới đã chuẩn bị từ sáng ra, còn nhấn mạnh rằng đây hoàn toàn là đồ mới, muốn bày tỏ thành ý muốn cùng hắn sống an ổn.

Sau khi ăn xong Đồ Nương trở lại phòng lôi ngân lượng của mình ra đếm. Đếm đi đếm lại, tổng cộng cũng chỉ có hơn 3 lượng một chút. Nàng lấy ra 2 lượng, còn lại đều để để trả cho bà mối Phùng.

Sau đó nàng liền mang theo tiền đi tới Mã gia để mua vải. Cửa hàng đó tuy là cửa hàng may nhưng cũng bán luôn cả vải vóc. Nàng nhìn trái nhìn phải, cùng chủ quán hỏi thăm xem loại vải nào dùng làm chăn đệm thì thoải mái, sau đó nghiêng răng mua một bộ chăn đệm bằng tơ tằm vô cùng xa hoa. Vì là thông gia với Mã gia nên nàng còn được chiết khấu mấy phần. Thanh toán xong, nàng liền ôm chăn đệm về.

Trên đường đi các hương thân nhìn thấy Đồ Nương ôm chăn đệm mới đều xúm lại hỏi bộ chăn đệm này là nàng mua cho mình dùng sao? Sao nàng lại nhẫn tâm bỏ ra được một số tiền lớn như vậy chứ? Đồ Nương đáp vài câu ứng phó, ha ha gạt đầu.

Trúc Ngọc đứng ở mép giường nhìn Đồ Nương đang trải chăn đệm mới ra nói: "Cô không cần lo lắng đến vậy đâu."

"Không có gì, một bộ chăn hoa thôi mà, cũng không đáng bao nhiêu tiền." Nàng vừa trải vừa trả lời. Sau khi xong xuôi hai người liền đem thức ăn còn dư từ buổi trưa ra hâm lại để làm bữa tối.

Lúc ăn Trúc Ngọc vẫn luôn không nói chuyện, cho nên nàng đành tìm chuyện để nói, cuối cùng là nhắc đến chuyện hôn sự. Dò hỏi hồi lâu, cuối cùng Trúc Ngọc mới thông thả gạt đầu, "Cứ theo ý cô đi."

Vì thế hai ngày say, nàng liền cầm theo một lượng bạc, cùng Trúc Ngọc đi mua đồ chuẩn bị cho hôn lễ.

Nàng cầm bút vẽ mây trong tay, trong lòng vô cùng nôn nóng. Nhìn hai hàng mây như lướt nước kia của hắn, nàng liền muốn vẽ thêm ở lòng mây hắn một cái đuôi. Nhưng Trúc Ngọc lại kiên quyết không cho nàng chạm vào, xụ mặt nói đây tập tục ở quê nhà hắn, không được phép chạm vào. Nàng vừa xin lại vừa khuyên, hi vọng đối phương nhả ra, chỉ là vẽ cái mây thôi mà, kết quả là đối phương vẫn sống chết không chịu nhả, cho nên nàng chỉ có thể từ bỏ.

Dẫn Trúc Ngọc lên phố mua đồ, các hương thân nhìn hàng mây xuất chúng của hắn, vô cùng tò mò, cho nên đều xúm lại hỏi thăm lai lịch của hắn. Nàng giải thích từng chuyện từng chuyện một, sau đó chuyện liền một đồn mười, mười đồn trăm, mang tin tức Trúc Ngọc là tướng công tương lai của Đồ Nương truyền đi khắp nơi. Thậm chí có người còn tò mò đến mức đứng ở trước cổng nhà nàng chỉ để nhìn thấy phong thái tướng công của Đồ Nương, đặc biệt là cái phong thái giữa mây trong truyền thuyết kia.

Vài ngày liên tục, trước cổng nhà Đồ Nương luôn náo nhiệt phi phàm, khiến nàng tức đến nỗi phải cầm chổi đứng ở trước cổng nhà gào thét để đuổi đám người tò mò kia đi.

Sau khi mua sắm đồ dùng xong xuôi, Đồ Nương liền nhờ đệ đệ đến giúp làm chủ hôn, lại treo ở trước cổng vài cái pháo trúc, chuẩn bị mấy bàn rượu mời hàng xóm sang dùng cơm. Nàng đội khăn voan, ngồi ở phòng trong, bàn tay nắm chặt lấy giá y dĩ mược, cả người cứng đờ.

Đây là lần đầu tiên nàng gả đi....tuy tướng công là mình mua về. Nhưng tốt xấu gì thì đối phương cũng là một nam nhân, nên cứ cảm giác mình đây quá là không biết xấu hổ. Nàng hôm qua có chút lo lắng sốt ruột, lại không có nữ quyến nào để hỏi chuyện phỏng the ra sao, nên đành phải vụng trộm hỏi tức phụ của Mã Tài Phùng.

Chỉ nghe đối phương nói, "Cô a, chỉ cần đợi đối phương vén khăn voan lên, sau đó thì nhắm mắt lại. Mọi chuyện còn lại là của đối phương à nha."

Sau đó lại nghe tức phụ nhà hàng xóm nói: "Sau khi đợi phu quân của cô vén khăn voan lên thì cô cũng phải cởi sạch toàn thân, sau đó thì chui vào trong chăn nằm."

Cuối cùng nghe bà mối Phùng nói: "Người của tiểu quan đương nhiên biết phải làm gì rồi. Sau khi khăn voan được vén lên, hai người uống chút rượu, sau đó cứ để mọi chuyện nước chảy thành sông là được."

Mỗi người nói một kiểu, khiến nàng không biết phải nghe ai cả, cho nên nàng vô cùng khẩn trương. Trong lúc đó, nàng nghe được có tiếng bước chân đang thông thả đi tới.

Đối phương dừng lại trước mặt nàng, cảm giác như ý vén khăn voan của nàng lên. Đồ Nương vừa ngẩng đầu lên liền thấy người này khoác trên mình hi y đỏ rực, mặt mày như hoa đào khiến cho người ta phải say đắm.

Tân nương trước khi thành thân không thể thấy phu quân, cho nên cả ngày hôm nay nàng cũng chưa gặp hắn. Không biết đối phương trang điểm kiểu gì chỉ biết nàng chưa từng gặp qua tân lang nào đẹp đến như vậy hết. Có thể mặc hi phục đến yêu điểm như thế, cũng chỉ có hắn mà thôi.

Hắn cũng giống như lần đầu gặp gỡ, giữa mày dùng son điểm nhẹ, sau khi kính rượu xong, hắn dường như say lại dường như tỉnh, nhưng rượu vẫn khiến khuôn mặt hắn ửng đỏ. Tay hắn cầm gậy vén khăn voan của nàng lên, khoe miệng hơi mím, nhìn nàng chăm chú.

Nàng chỉ cảm thấy ánh mắt đó có chút đậm người, cho nên liền hoảng loạn xoay người né tránh. Đối phương liền lấy rượu được chuẩn bị sẵn trên bàn, rót hai ly, nói: "Nên uống chén rượu giao bôi."

Đồ Nương xuống giường, đến trước bàn cầm lấy cái ly, cùng đối phương vòng tay qua nhau, giống như lúc tỷ thí, hướng ly rượu lên miệng.

Chỉ là lần này, thứ để so đã không phải là sức lực nữa.

Một ngụm rượu chậm rãi đi vào trong miệng, khoe miệng tràn ra hương thơm ngòn ngọt, cũng mang theo cảm giác cay nhẹ. Rượu này, trước kia cha kế của nàng thường xuyên uống. Nàng cũng tò mò nên đã uống thử hai ngụm, nhưng chỉ thấy cay miệng, nên từ đó không uống nữa.

Nhưng lần này uống lại, cảm giác dường như đã không còn như lúc đó nữa. Làm dịu ruột, cũng rất ấm người. Tất nhiên, rượu này không thể so với với nữ nhi hồng được.

Một chén rượu vào bụng, rốt cục cũng đến thời khắc máu chảy. Nàng hít sâu một hơi bình tĩnh lại cảm xúc, thổi tắt ngọn nến.

Trước mắt tối sầm lại, Trúc Ngọc nhủ mày nhìn qua, lại bị Đồ Nương đẩy ngã lên giường. Hắn ngã trên giường, nhìn ánh trăng chiếu vào bóng dáng của Đồ Nương, chỉ thấy nàng nhanh chóng thoát y, sau đó chui người vào chăn, nhắm chặt hai mắt run rẩy.

Hắn há miệng, cuối cùng đem câu nghi vấn trong lòng từ lâu nói ra:

"Cô....thật sự không chê ta sao?"

Nàng xóc chăn lên, ngồi ở mép giường nhìn hắn sợ hãi nói: "Hai chúng ta đã uống rượu giao bôi rồi, chính là phu thê rồi. Ta không chê chàng, chàng cũng.....không thể ghét bỏ ta được."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Động Phòng

"Ta cũng không thể ghét bỏ cô?"

"Àn...Chính là.....ta....cái kia...."

"Cái gì?" Hắn nghi hoặc hỏi.

Nàng nhắm mắt lại, cuối cùng nói, "Ta....bên dưới....khắc phu."

"Khắc phu?" Hắn càng thêm nghi hoặc, không thể hiểu Đồ Nương đang nói gì, nhưng những lời Đồ Nương nói lúc này, nàng nói nàng không chê hắn, đã đủ khiến hắn ấm lòng rồi. Nhìn sườn mặt khẩn trương của Đồ Nương, hắn lướt qua ngọn nến vừa bị thổi tắt bên bờ cửa sổ.

"Ồ quê ta, khi kết hôn, nên đồ phải chiêm đến lúc bình minh." Hắn cầm lấy môi lửa bên cạnh, vừa nói vừa chiêm lại nền lên.

Đêm nay, ánh sáng lại một lần nữa khôi phục. Đồ Nương rúc trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt sinh động, liếc nhìn bóng người bên mép giường trong ánh nến

bập bùng. Hắn thông thả cời từng chiếc xiêm y của mình xuống, lộ ra vùng da thịt dưới cổ chưa từng gặp người. Đồ Nương xoay người sang chỗ khác, chỉ nghe được tiếng cời quần áo vụn vụn. Nàng vô cùng bất an, từng thớ thịt trên người đều căng cứng. Ở phía sau, người nọ cuối cùng cũng cời xong tầng xiêm y cuối cùng, chân trần bước tới.

Chấn động bị xóc lên, thân thể chưa ai được nhìn thấy của Đồ Nương cũng hoàn toàn lộ ra dưới thân Trúc Ngọc. Nàng sợ đến nỗi không dám chớp mắt, hai tay gắt gao túm chặt lấy tấm đệm mới mua dưới người.

"Đừng sợ." Hắn nhẹ giọng lên tiếng nhằm giúp người dưới thân bình tĩnh lại, sau đó lại nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra, dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối cẩn thận xem xét.

"Khắc phu sao?" Trúc Ngọc sờ lên vị trí kia, xúc cảm mềm mại trơn nhẵn. Lại khẽ khàng trêu chọc nơi u tĩnh kia, tựa như muốn kéo ra một lần xuân thủy. Người dưới thân liền run lên, hắn lại thuận theo đó mà đưa ngón tay vào sâu hơn, dùng móng tay khều lên, tay còn lại dùng sức tách hai bàn tay nhỏ đang che mặt kia của nàng ra, thấp giọng nói: "Ồ chỗ ta, nàng như thế này sẽ được tôn làm "quốc nữ" đó."

"Quốc nữ?" Nàng run người hỏi, lại không cách nào làm nỡ được da thịt nồn nà ảm áp đang áp lên người mình kia, cùng với.....hai điểm trước ngực.

"Ừ, một người dưới vạn người trên." Hắn đáp, lại lơ đãng trêu chọc hai khóa tròn trại trại trước ngực khiến người dưới thân không nhịn được mà hừ nhẹ ra tiếng.

Đôi ta ai cũng không chê ai. Đây là lần đầu tiên hai người ăn ý đến vậy. Mà Đồ Nương, cuối cùng dưới giọng nói đầy mê hoặc của Trúc Ngọc, đã trao toàn bộ bản thân cho hắn, chỉ vì câu nói, "Đôi ta ai cũng không chê ai."

Một đêm này trôi qua vô cùng chậm rãi, nên đồ lúc sáng lúc tối, muốn tắt lại thôi, hoàn toàn không chới mắt. Sáp nến chảy xuống dọc theo giá cắm nến, nhuộm lên một tầng hương diêm, tựa như đóa "hoa hồng" nở rộ trên tấm đệm trắng kia vậy, tỏa ra một làn hương ngọt ngào.

Trời sáng, hôm nay đương nhiên không phải đi bán hàng rồi.

Trúc Ngọc có thói quen dậy sớm hơn mọi người, trời còn chưa sáng tỏ đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi trên ghế nhỏ trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ. Còn Đồ Nương, thẳng cho đến khi gà gáy nàng mới tỉnh.

Nàng vừa mở mắt ra liền thấy Trúc Ngọc đang ngồi trước cửa sổ, lập tức nhớ lại chuyện hai người làm tối qua, lập tức xấu hổ đến mức vội vàng nhắm chặt mắt lại giả vờ ngủ, hy vọng người này sẽ sớm đứng dậy đi ra ngoài, khi đó nàng mới có thể dậy mặc quần áo được.

Nhưng kết quả là nàng nằm cứng đờ trên giường tới một canh giờ rồi mà người ngồi trước cửa sổ vẫn không hề nhúc nhích. Rốt cuộc nàng không chịu nổi việc tự hành hạ bản thân này nữa, liền mở to mắt ra.

"Tỉnh?" Hắn quay đầu lại, về mặt tao nhã nhìn người trên giường.

"Ừ...." Nàng đỏ mặt hỏi lại, "Chàng sao lại ngồi trước cửa sổ lâu như vậy?"

"Ta đang suy nghĩ nên gọi nàng như thế nào." Hắn cười, "Cũng không thể gọi nàng là cô nương, hay là.... Đồ Nương được, đúng không?"

Nàng lúc này mới nhớ ra, thì ra đã nhiều ngày như thế rồi mà nàng vẫn chưa nói cho đối phương tên của mình. Thấy đối phương chỉ vì một cái tên mà ngồi ở trước cửa sổ buồn lâu như vậy, trong lòng nàng như có một dòng nước ấm chảy qua, nàng đỏ mặt nói, "Nếu không ngại, chàng gọi là Thiệu Yên là được."

"Chữ "Thiệu" nào, chữ "Yên" nào?"

Nàng sửng sốt, có chút không biết phải làm sao. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ biết tên nàng là Thiệu Yên, lại không biết chúng viết như thế nào, nói ra cũng thực là đáng chê cười.

Thấy Đồ Nương không đáp, trong lòng Trúc Ngọc hiểu rõ, bắt động thanh sắc nói:

"Vẫn còn đau phải không?"

Nàng lác đầu, đỏ mặt chui vào trong chăn, vừa trở mình lại nghe người phía sau cười khẽ ra tiếng. Nhoáng cái một canh giờ nữa lại trôi qua, Đồ Nương không nhịn được quay đầu lại hỏi: "Chàng....vẫn chưa ra ngoài sao?"

"Sao thế?" Hắn hỏi.

Nàng cuối cùng không thể chịu được việc nằm trên giường nữa, mặt đỏ tai hồng nói: "Chàng ra ngoài đi, ta muốn thay quần áo...."

Trúc Ngọc lúc này mới hiểu rõ, thì ra đối phương vì chuyện này mà ngậy người ở trên giường lâu như vậy, khoe môi cong lên, "Vậy ta ra ngoài đây."

Hôm nay cả hai người liền giấc ở nhà nguyên ngày. Đồ Nương gọi Trúc Ngọc qua, cuối cùng cũng có thể bắt đầu giao việc cho hắn rồi. Trước kia vì hắn là khách nên nàng không thể làm vậy, nhưng bây giờ đã không phải như vậy nữa. Bọn họ là phu thê rồi, cho nên nên cùng nhau gánh vác việc nhà, cùng nhau sống qua ngày.

Rửa chén, nấu cơm, cho gà ăn, quét tước nhà cửa, đều là việc của Trúc Ngọc, nàng vừa phân công hẳn, vừa hướng dẫn hẳn làm.

Tỷ như gà thì ngày cho ăn một lần, nàng sẽ băm rau cho gà để sẵn trong rổ, sau khi hẳn dậy, chuyện đầu tiên cần làm chính là lấy rau đã thái sẵn trong rổ ném cho gà ăn.

"Chỉ có một đôi này thôi. Con trống là A Hoàng, con đen là A Bạch." Nàng ở trong sân, bắt đôi gà già đến trước mặt hẳn giới thiệu. Hai con gà vẩy cánh phành phạch, cổ sổng cổ chết đuối, cổ kêu quang quác. Trúc Ngọc cau mày, bất động thanh sắc lui ra sau hai bước, gật nhẹ.

Nàng lại đi tới bên miệng giếng nói, "Chàng mức nước ở đây, sau đó để chén trong chậu đằng kia để rửa."

Trúc Ngọc gật đầu, lại nhìn bộ quần áo xa hoa đang mặc trên người, có phải nên vén tay áo lên không nhỉ?

"Chàng biết nấu cơm không?" Nàng đi vào phòng bếp, lôi Trúc Ngọc phía sau vào cùng, chỉ vào bệ bếp hỏi.

Hắn nhìn phòng bếp chật chội đến mức đi vào cũng phải cúi người mà vào, lại nhìn mấy hũ gia vị sứt mẻ bên cạnh, một bên tường bị khói dầu hun đến mức đen kịt, mấy bó củi trong góc, cùng với mấy rổ rau củ trái cây bên đó, liên tục lắc đầu.

Hắn thực sự cảm thấy quá ghê tởm, thật không ngờ đồ ăn bình thường hẳn ăn đều là từ nơi này làm ra, về mặt có chút không tốt, tránh tay Đồ Nương bước ra ngoài, đứng ở trong viện liên tục lắc đầu, "Ta nhất định sẽ không nấu cơm đâu."

Nàng đi theo ra, nhìn vẻ mặt tràn đầy chán ghét của Trúc Ngọc, xấu hổ đáp, "Không sao, vậy để ta làm là được. Mỗi ngày ta sẽ nấu sẵn để trong phòng, chàng muốn ăn đi hâm lại một chút là được."

Thấy đối phương không trả lời, nàng lại đi đến cạnh phòng, lấy mấy cây chổi dựa vào bên tường giải thích.

"Đây là chổi để quét sân, đây là chổi để quét phòng, còn đây là để quét giường. Hai cái khăn này, là để lau cho hết bụi, chàng hiểu không?"

Trúc Ngọc còn chưa thoát khỏi ấn tượng thị giác mạnh mẽ về phòng bếp ban nãy, thất thần đáp lời, vẻ mặt nhăn nhu như mướp đắng.

Trong lòng nàng hiểu rõ, Trúc Ngọc đây là đang ghét bỏ, nhưng nàng nhất định không thể chọc thủng tầng xấu hổ này, vạn nhất đối phương khóc lóc la lối nhất quyết không chịu làm việc thì sao. Dù sao nàng cũng là bỏ tiền để mua tướng công về để trang trải công việc, chứ không phải mua lão Phật gia về để hầu hạ. Chính vì thế hẳn đương nhiên nên giúp nàng xử lý việc nhà, thậm chí nàng còn muốn sau này sẽ giao lại tiệm thịt heo cho hẳn nữa kia. Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của đối phương thì.....Aizzz.....

Hôm nay nàng liền cố tình sai sử Trúc Ngọc làm việc, khiến hẳn ở trong sân bận tới bận lui, hết cho gà lại quét rác, rồi còn rửa chén nữa. Nhưng những việc bình thường vẫn làm vô cùng đơn giản đến tay hẳn lại thành khó như lên trời.

Lúc cho gà ăn, Trúc Ngọc tay cầm rổ đồ ăn vừa định ném xuống, đôi gà liền đập cánh hùng hổ bay tới, khiến hẳn sợ đến mức lập tức quay đầu bỏ chạy, tay cũng ném lên rổ rau xuống, khiến cho hai con gà được một phen phụng phỉ thức ăn.

Còn về phần rửa chén, coi như qua đi. Hơn nữa làm cũng không tới, ngoại trừ việc thời gian rửa có hơi lâu một chút, à, cũng bỏ qua luôn nửa tay áo ướt nhẹp của hẳn đi.

À, còn quét sân, bởi vì khi quét dùng lực quá lớn nên giờ chổi lên một phát là bụi bay tứ tung, cả sân lập tức chướng khí mù mịt.

Nhưng Đồ Nương cũng vẫn yên tâm, sau khi chuẩn bị đồ ăn xong, liền ra ngoài bán thịt heo, mà Trúc Ngọc ở nhà, tự nhiên liền gánh vác mấy nhiệm vụ to lớn đó. Nàng muốn rèn luyện Trúc Ngọc, đem cái tiêu quan da thịt non mịn do được chiều chuộng từ bé này huấn luyện thành một trượng phu thật tốt.

Đó là suy nghĩ của Đồ Nương, còn về phần Trúc Ngọc thì... Bởi vì phải làm việc nhà nên một bộ xiêm y tốt kia của hẳn đương nhiên không thể mặc được, cho nên nàng liền may cho Trúc Ngọc bộ xiêm y mới làm bằng vải thô, không ngờ vừa mặc vào lại khiến đối phương bị dị ứng, cả người đều nổi mẩn ngứa ngáy.

Vì thế Đồ Nương đành phải dẫn Trúc Ngọc đến gõ cửa nhà Ma đại phu.

"Tới đây tới đây." Từ trong nhà tiếng một lão nhân vang lên, sau đó cửa chậm rì rì mở ra, thấy người tới là Đồ Nương và trượng phu mới gả tới nhà nàng, liền hỏi: "Bị bệnh gì?"

Đồ Nương kéo Trúc Ngọc vào nhà đại phu, kéo cổ áo hẳn ra, vẻ mặt hùng hục khí thế nói: "Ma đại gia, phu quân nhà ta mặc quần áo vải thô trên người liền bị nổi mẩn đỏ. Ngài xem nguyên nhân gì rồi mau chữa trị cho chàng đi."

Đại phu chậm rãi ngồi xuống trước bàn, lại ra hiệu cho Trúc Ngọc ngồi ở đối diện, vươn tay vén ống tay áo hẳn lên, liền thấy trên đó nổi những chấm đỏ li ti. Sau đó ông ta không chút bối rối xoay người, lấy thuốc từ trong ngăn kéo ra, cân đo ước lượng rồi gói vào trong giấy, đưa cho Đồ Nương nói, "Đa quá nhạy cảm, mặc thêm mấy ngày cho quen là được rồi. Cô đem nước này đun lên rồi hòa vào nước tắm, tắm xong liền lấy nước tắm ngâm quần áo qua đêm. Làm liên tục vài ngày là khỏi."

Đồ Nương nhận lấy mấy gói thuốc, trả tiền cho Ma đại phu, sau đó liền trở về.

Trên đường về tình cờ gặp bà mối Phùng, bà mối cười lớn ngăn Đồ Nương lại, hỏi nàng về số ngân lượng còn thiếu, sau đó lại hỏi bao giờ thì nàng dặt

hai con lợn kia về. Nàng bảo bà mỗi ngày mai tới tiệm thịt lấy tiền, buổi trưa nàng sẽ tới dắt lợn về, bà mỗi lúc này mới gạt đầu, trước khi đi còn ghé vào tai Đồ Nương nói, "Đồ Nương à, thành thân rồi thì phải sống thật tốt nhà, đừng để bà mỗi lo lắng."

Đồ Nương đỏ mặt đến tận cổ, dậm chân đi trước, Trúc Ngọc đi theo sát phía sau, cuối cùng vòng qua trước mặt nàng hỏi, "Nàng gà không ra đến mức í sao?"

"Nếu không phải bị phá tướng thì còn lâu ta mới gà không ra!" Nàng tức giận nói, "Trước kia cũng có người đề thân, nếu ta đáp ứng trước thì tốt rồi. Ai ngờ được lại bị phá tướng chứ."

"Há? Vậy sao lại không gà nữa chứ?"

"Không có gì, là ta không muốn gà." Nàng mở cửa vào trước, bỏ Trúc Ngọc lại bên ngoài, hần thấy vậy cũng tự mở cửa rồi vào theo.

Buổi tối, nàng làm theo phân phó của đại phu, nấu gói được kia chung với nước tắm, để cho Trúc Ngọc ngâm mình.

Từ sau khi Trúc Ngọc tới, hết ngày lại nhất định một hai muốn tắm rửa một phen, nếu nàng không đun nước cho hần, hần sẽ dùng nước lạnh tắm. Trời hôm nay cũng lạnh, nếu lại tắm nước lạnh nữa nhất định sẽ sinh bệnh, cho nên để tránh lại phải tiêu tiền, nàng đành phải đun nước tắm mỗi ngày cho hần tắm.

Nàng ngâm được xong, hòa vào nước tắm xong xuôi liền xoay người trở về phòng, để Trúc Ngọc tắm rửa, chờ hần tắm xong thì nàng tắm. Không còn cách nào, ai bảo đối phương ghét bỏ nước nàng tắm qua rồi, cho nên, nàng chỉ có thể đợi hần tắm xong rồi dùng lại nước tắm của hần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bán Thịt

Làm theo lời của đại phu, kết hợp với dùng thuốc mấy ngày, còn đem toàn bộ chần đệm hàng ngày dùng ngâm thuốc rồi phơi khô hết mấy lượt, cuối cùng mới có thể chữa hết được bệnh dị ứng của Trúc Ngọc. Mấy ngày này Đồ Nương và Trúc Ngọc ngủ chung nên cũng khó tránh khỏi bị đối phương ảnh hưởng. Trúc Ngọc ngủ rất yên tĩnh. Nhắm mắt một cái là có thể duy trì tư thế lúc đó ngủ một mạch đến tận sáng. Mà Đồ Nương ngủ lại rất không yên, một khi không ngủ được liền lăn qua lăn lại trên giường không thôi, khiến cho Trúc Ngọc nhiều ngày nay cũng không ngủ được ngon giấc.

Nhìn hốc mắt thâm quầng của Trúc Ngọc, nàng rốt cục quyết định tối nay sẽ ôm chần đệm sang phòng bên cạnh ngủ, mà Trúc Ngọc thấy nàng làm vậy liền ngăn lại, "Không cần, nàng cứ ngủ ở đây đi. Chúng ta vốn là phu thê, sao có thể phân giường ngủ được chứ."

Đồ Nương bị câu nói này làm cho cảm động, không ngờ Trúc Ngọc lại coi trọng nàng như vậy. Nàng cảm kích gạt đầu, liền để chần đệm xuống, nhưng trong đầu vẫn có suy nghĩ muốn rời đi. Thực ra nguyên nhân mấy ngày nay nàng cứ trở mình không ngủ được thực ra là vì nàng không quen khi ngủ bên cạnh mình lại có thêm một người như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ ngày bé ngủ cùng nương, chưa bao giờ có một người nào ngủ bên cạnh nàng cả.

Hô hấp đều đều, hương trà trên người phảng phất, lẳng lặng nằm bên cạnh nàng, nàng chỉ cần không cẩn thận lúc xoay người là tay có thể chạm vào đối phương, xúc cảm mềm mại từ bàn tay truyền tới khiến nàng không tài nào ngủ nổi. Lại nghĩ đến đêm tân hôn hôm đó, trái tim nàng liền ngứa ngáy như bị móng vuốt của con mèo nhỏ khẽ cào, khiến bản thân lại càng khó ngủ hơn nữa.

Mà đã nhiều ngày rồi, đối phương không làm chuyện đó với nàng nữa. Trong lòng nàng đối với chuyện đó chính là vô cùng tò mò, nhưng vì đối phương không có động tĩnh gì cho nên nàng chỉ có thể....aizzz.....nàng chỉ có thể đem chuyện này giấu kín trong lòng mà thôi.

Đêm nay, hai người vẫn ngủ chung như đêm tân hôn như cũ, khác ở chỗ chính là, đêm nay, trước khi ngủ Đồ Nương đã lên uống một ly rượu, sau đó liền choáng váng choáng váng ngã xuống giường ngủ say như chết.

Trúc Ngọc nằm bên cạnh nghe tiếng hít thở đều đều của nàng liền kéo chần đệm lại cho nàng, còn thuận tiện kéo luôn đối phương ôm vào trong lòng mình mà ngủ.

Hôm sau Đồ Nương dậy rất sớm, ở trên giường ngáp dài một cái, cảm giác hôm qua chất lượng giấc ngủ vô cùng tốt, tuy rằng là nhờ có rượu. Tuy nhiên, việc uống rượu này lại có tác dụng phụ hơi lớn, chính là có chút đau đầu.

Nàng rửa mặt xong xách dao ra ngoài mở tiệm bày thịt lợn ra bán. Trong quá trình bán thịt, đương nhiên là sẽ cũng khách nói chuyện đôi ba câu. Nhưng dạo gần đây, chủ đề câu chuyện của mỗi vị khách đến đều là "*Không phải cô có tướng công rồi sao, sao không để tướng công cô ra bán thịt thay cô vậy?*"

Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội rồi. Trong lòng nàng cũng muốn Trúc Ngọc ra giúp mình lắm chứ bộ, nhưng Trúc Ngọc lại không được nha, mãi tới mấy hôm nay mới chữa xong bệnh dị ứng, việc nhà cũng vất vả lắm hần mới học xong được, nếu bây giờ mà bắt hần ra bán thịt lợn thì đúng là làm khó

hắn quá rồi.

Nhưng nhóm người này đâu có biết những chuyện này đâu, cho nên bọn họ đã lên bàn tán lâu rồi.

Tính đến hôm nay thì Trúc Ngọc đã tới đây được nửa tháng rồi, lấy cũng lấy rồi, sao Đồ Nương còn chưa đem tiệm thịt này giao cho hắn chứ? Nhớ trước đây không phải Đồ Nương muốn kết thân cũng là vì chuyện này sao?

Có người trào phúng nói, "Tướng công kia của Đồ Nương da non thịt mịn, sao có thể xách dao lên chặt thịt được chứ? Ta thấy í à, chỉ cần hắn có thể xách dao lên mà không để dao rơi vào chân đã là tốt lắm rồi!"

Lại có người nói, "Trúc Ngọc kia lớn lên thật sự rất đẹp, Đồ Nương sao có thể để hắn ra ngoài làm việc được chứ. Khăng định là muốn giữ trong nhà hảo hảo dưỡng rồi. Các người đó, chỉ cần thử nhìn trộm một chút thôi, nhất định Đồ Nương sẽ ăn đám chua cho mà xem."

Cho nên chỉ trong chốc lát, tất cả những câu chuyện nơi trà dư tửu hậu của Yên Thành đều là về Đồ Nương và tướng công của nàng, nào là Đồ Nương là một nữ hán tử uy vũ khí phách như thế nào, rồi thì Trúc Ngọc này da thịt non mềm cả ngày chỉ ngồi không trong nhà như thế nào...

Thậm chí đến bà mối cũng tới nhắc khéo với nàng, rốt cuộc khiến Đồ Nương bùng nổ không thể chịu được nữa. Tối hôm đó, nàng liền vừa ăn vừa thương lượng với Trúc Ngọc. Đồ Nương không muốn để các hương thân nói xấu hai người thêm nữa, cho nên nàng kể cho Trúc Ngọc nghe chuyện mọi người nói xấu hai người, nói xấu Trúc Ngọc là da thịt non mềm cả ngày ăn không ngồi rồi trong nhà như thế nào, còn thêm mắm dặm muối nói toàn bộ một lượt, hy vọng Trúc Ngọc có thể phần nộ đập bàn đứng dậy hét, "Bọn họ lại cư nhiên nói ta như vậy sao?! Được, mai ta sẽ đi bán thịt với nàng!"

Sau đó nàng liền có thể thuận nước đẩy thuyền thuận lý thành chương giao lại tiệm thịt cho Trúc Ngọc tiếp quản. Nhưng nàng không ngờ Trúc Ngọc lại đơn giản dùng một câu nói nhưng lại như *tứ lạng bát thiên cân*.

"Bọn họ nói gì là chuyện của bọn họ. Chúng ta sao có thể quản được cả cái miệng của người khác được chứ, cứ sống tốt cuộc sống của mình là được rồi."

Lời đã nói đến nước này rồi, đạo lý rõ ràng đến như thế, nàng không còn lời nào để phản bác. Một quyền như đâm vào bông khiến trái tim Đồ Nương như chìm xuống đáy cốc.

Cho nên, nàng chỉ có thể nhận mệnh tiếp tục cầm dao phay, tiếp tục phơi mặt ra làm việc ở tiệm thịt. Việc này....gấp không được.

Nhưng điều nàng không ngờ được là, sáng hôm sau, sau khi mở hàng được không đến một canh giờ, Trúc Ngọc thế nhưng lại tìm được tiệm thịt nàng mở. Hắn vừa mới đi tới bên này, rất nhiều người liền đi theo phía sau, như chúng tinh phủng nguyệt vậy. Cả đám người đứng đến kín cả một cái ngõ nhỏ, cao thấp mập ốm già trẻ lớn bé, đều đứng dàn ra trước tiệm thịt.

Đồ Nương không ngờ trận địa lại lớn như thế, tướng công nhà mình mới đi ra ngoài một cái lại có thể thu hút nhiều người đến vậy. Mà điều càng khiến nàng kinh ngạc hơn chính là vào giây phút đó, Trúc Ngọc thế nhưng lại đi tới xách con dao phay trong tay nàng lên, hỏi: "Dao này lấy ở đâu vậy?"

Nàng há hốc mồm cả nửa ngày, sau khi xác định đây chắc chắn là tướng công nhà mình, lập tức đứng sang bên cạnh nhường chỗ cho hắn, rồi mới nói: "Dao này là dao cha dựng ta dùng để giết heo, ta cũng không biết ông ấy lấy nó ở đâu."

Hắn cầm con dao lên nhìn qua nhìn lại, sau đó vung tay ước lượng, "Dao này dùng khá thuận tay đấy!"

Đồ Nương bĩu môi cười, nhưng trong lòng thì đang nở hoa, còn làm trò đứng trước mặt các hương thân phụ lão gân cổ lên, "Đều đứng ở trước quầy thịt của ta làm gì? Không mua thịt thì mau đi ra chỗ khác đi!"

Mọi người nghe xong không nhưng không tản ra mà còn tụ lại càng đông hơn. Có hai lão phụ nhân trước nay luôn nhiều chuyện dẫn đầu tiến lên trước quầy thịt, lấy ra một chuỗi đồng tiền treo trên người, ánh mắt liếc về phía tướng công "da thịt non mềm chuyên ăn không ngồi rồi" và "giọt nước giữa chân mây trong lời đồn" của Đồ Nương, nói: "Cho ta một đoạn chân giò sau! Chặt gọn một chút."

Đồ Nương vừa nghe trong lòng liền bốc hỏa, thật không ngờ bọn họ vừa ra quân lại có thể cho Trúc Ngọc một đề khó như vậy.

Chân sau của lợn là chỗ xương cứng nhất. Ngay cả nàng cũng không thể một chặt một nhát lưu loát được, ít nhất phải hai lần chứ đừng nói đến Trúc Ngọc đến cho gà ăn cũng có thể bị gà dọa sợ.

Nàng có thể chịu mất mặt được nhưng phu quân nhà mình trước mặt nhiều người như thế lại không thể chịu mất mặt được, cho nên nàng liền tiến lên nói, "Được rồi, một chân lợn sau." Tay cũng bất động thanh sắc muốn lấy con dao trong tay Trúc Ngọc.

Nhưng nào ngờ Trúc Ngọc lại rút tay lại một chút, tránh khỏi tay Đồ Nương. Mắt liếc nhìn đồng tiền lợn trên bàn tìm thấy một cái chân ở giữa, tay ngọc vươn ra tóm lấy cái chân heo đặt lên thớt, đẩy Đồ Nương sang một bên, vung dao lên chặt xuống.

Mọi người đứng dàn mặt trước quầy thịt, chỉ nghe tiếng nói của Đồ Nương vang lên, "Đó là chân trước a...."

Nàng dứt lời, dao cũng chặt xuống.

"Rầm!" một tiếng, cái chân lợn bị chặt không nói, mà ngay cả cái thớt dầy bịch dùng mấy chục năm rồi cũng bị chặt làm đôi.

Quầy thịt heo cũng bị lực chặt này làm cho lung lay muốn đổ. Đồ Nương nhanh chóng ổn định lại cái bàn, nhưng mồm lại há to đến nỗi có thể nhét vừa cả quả trứng. Mọi người lại càng chấn kinh, bị một cú hạ dao này của "đa thịt non mềm chuyên ăn không ngời rồi" và "giọt nước giữa chân mày trong lời đồn" làm cho đứng hình, cả con đường lập tức im lặng như tờ.

"Đây là chân trước của lợn?" Hấn nhíu mày hỏi.

Đồ Nương gật đầu, chỉ thấy Trúc Ngọc lại dùng tay ngọc xách lên một cái chân khác giữa hai mảnh thớt vỡ hời, "Đây mới là chân sau sao?"

Đồ Nương lại gật đầu, Trúc Ngọc liền ghép hai mảnh thớt vỡ vào, muốn chặt tiếp cái chân kia.

"Không cần không cần, chân trước hay chân sau đều giống nhau cả, đều ăn được, ăn được hết." Hai lão phụ nhân dẫn đầu kia lập tức toát mồ hôi nhanh chóng xua tay nói. Sau đó liền xách cái chân mới chặt được một nhát kia hấp tấp rồi đi. Bước đi nhanh như gió cuốn.

"Háo!" Trong đám người có người lên tiếng dẫn đầu, sau đó tiếng vỗ tay, tiếng khen ngợi theo đó liền bùng nổ, nhất thời xung quanh đều trở nên vô cùng náo nhiệt. Đồ Nương nhân tiện rền sất khi còn nóng giờ cái thớt lên, để cho mọi người xem một dao kia đã chặt đôi luôn cả cái thớt như thế nào, để xem ai còn dám nói phu quân nhà nàng không xách nổi dao nào? Cái thớt này chính là bằng chứng tốt nhất đó, hừ!

Tâm trạng Đồ Nương rất tốt mà trên mặt Trúc Ngọc cũng phảng phất ý cười nhàn nhạt. Quầy thịt hôm nay vô cùng náo nhiệt, mọi người đều có thể thấy được phong thái khi chặt thịt của "giọt nước giữa chân mày". Nàng cầm thịt, chỉ huy Trúc Ngọc chặt cái nọ, băm cái kia, nhân khí của quầy thịt tốt đến không thể tốt hơn. Tiền kiếm được hôm nay còn bằng tiền của mười ngày bình thường.

Sau khi miếng thịt cuối cùng được bán ra, nàng dọn quán, đếm tiền, vui vẻ dẫn Trúc Ngọc đi dạo phố mua thêm đồ ăn, sau đó trở về nhà.

Hôm nay tâm trạng rất tốt, nàng liền làm thêm vài món đồ nhắm, tắm rửa cho phu quân vì sáng này đã ra sức. Trúc Ngọc dùng bát đĩa riêng của mình ăn cơm, xem về mặt thì tâm trạng cũng có vẻ không tồi.

"Sao hôm nay chàng lại ra tiệm thịt vậy?" Nàng nói ra nghi vấn trước.

"Không muốn ta tiếp quản tiệm thịt sao?" Hấn đáp, ngón tay ưu nhã gấp một đĩa rau cho vào bát, "Lần sau cứ nói thẳng với ta là được rồi. Chúng ta là phu thê, thẳng thắn với nhau mới tốt."

Nàng hơi dừng lại một chút, vui đầu và cơm, nhận sai gật đầu.

Thì ra đôi phương đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Mọi người tuy có nói chuyện nhưng dù sao cũng chỉ là câu chuyện phiếm, không có khoa trương như vậy. Là nàng thêm mắm dặm muối một phen vì muốn Trúc Ngọc có thể đứng ra tiếp quản tiệm thịt. Nhưng hôm nay Trúc Ngọc tới không phải là vì muốn bác bỏ tin đồn, mà là bởi vì đây là hy vọng của nàng, cho nên Trúc Ngọc mới tới.

"Vậy....Nếu ta nói, ta hy vọng chàng tiếp nhận quầy thịt thì sao?" Nàng cúi gầm mặt, hồi lâu sau mới lên tiếng.

"Vậy thì cứ theo như nàng nói đi." Hấn đáp, không chút chần chừ.

Lúc này, nàng thẳng thắn thành khẩn, hấn đã trả lời. Thì ra việc để hấn tiếp nhận quầy thịt, lại chỉ đơn giản như vậy. Chỉ cần một câu nói là được.

Sau đó, mọi việc liền đổi lại thành nàng ở nhà quét tước chăm lo mọi thứ còn hấn thì ra ngoài bán thịt. Trước đó mấy hôm, Đồ Nương sẽ theo hấn ra quán, dạy hấn phân biệt các loại thịt cũng với cách chặt thái từng loại, còn có cách gói lại. Thịt này gọi là gì, giá bao nhiêu tiền, tiền lấy ở đây, để ở đây, nàng đều chỉ hết cho hấn.

Trúc Ngọc là một người thông minh, chỉ cần nàng nói một lần là hấn có thể nhớ kỹ, cho nên nàng cũng chỉ mất một chút thời gian để chỉ cho hấn, sau đó mọi việc đều do hấn đảm nhận. Hấn chưa từng làm sai lần nào, cũng chưa từng tính tiền sai.

Nàng làm cho Trúc Ngọc một bộ đồ để tiện cho việc bán thịt, là loại áo không tay. Nhưng da thịt Trúc Ngọc quá mức non mịn, trên tay lại có một vết sẹo bị chém rất ghê người, cho nên nàng liền đột phá ý tưởng, làm hai cái bao tay, che kín phần bên trên của cánh tay. Để che sẹo không nói làm gì, quan trọng là để che đi cái làn da mịn màng một cách quá đáng kia.

Thực ra Trúc Ngọc ăn mặc như thế này trông rất buồn cười, bởi rõ ràng là dung mạo tựa thiên tiên, vậy mà lại mặc một bộ đồ kì cục như vậy. Cũng giống như Đồ Nương khi trang điểm hồi ấy, đứng ở quầy thịt lợn thật đúng là không hợp tí nào. Huống chi so với Đồ Nương son phấn đầy mình, Trúc Ngọc còn xinh đẹp hơn nàng không biết bao nhiêu lần.

Trong lòng Đồ Nương ít nhiều có chút cảm thấy áy náy, vì thế buổi trưa nàng liền chuẩn bị đồ ăn thật ngon, lại hầm một ấm trà mang tới quán cho Trúc Ngọc ăn. Đôi khi nàng sẽ không rời đi mà ở lại nhìn Trúc Ngọc đang chặt thịt, trong lòng tự hỏi chính mình, việc nàng cường cầu hấn như vậy, đến tột cùng là đúng hay là sai đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tranh Chấp

Nhìn tướng công nhà mình bán thịt như vậy, trong lòng nàng không nói nên lời. Nàng áy náy mất vài ngày, những rớt cục cũng chả giải quyết được vấn đề gì cả.

Vì sao không giải quyết được vấn đề gì ư?

Nguyên nhân chủ yếu nằm ở phương diện tiền nong.

Trúc Ngọc lớn lên đẹp, lại là người của kinh thành, cho nên mọi người đều cảm thấy mới lạ. Mọi người cứ đi đi lại lại qua sạp thịt, thấy vậy liền thuận tiện ghé vào mua một miếng thịt. Cứ như vậy ngày qua ngày, số thịt bán được so với Đồ Nương ngày xưa bán còn nhiều hơn.

Trong lòng nàng vô cùng cao hứng, không thể ngờ được Trúc Ngọc lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, cho nên nàng chỉ có thể đành ủy khuất hắt hủi tiếp tục làm việc ở tiệm thịt.

Nhưng nàng lại không biết, các cô nương trong thành chỉ vì muốn nhìn thấy mặt tướng công nàng mà mỗi ngày đều ở trước tiệm thịt cong cong vẹo vẹo nghĩ cách bắt chuyện với Trúc Ngọc.

Một hôm nọ, buổi trưa Đồ Nương nấu xong bữa trưa mang đến tiệm cho Trúc Ngọc, liền nhìn thấy một nha đầu tay xách một làn trúc đang hướng vào trong lòng hân.

Trúc Ngọc từ tạ mấy phen, nhưng nha đầu kia lại ương ngạnh muốn hân ăn cơm trưa mình làm, trong miệng còn nói, "Ai nha Trúc đại ca, huynh cứ ăn đi, nhà ta mở tiệm cơm mà. Thịt nhà huynh bán cho nhà ta đều tính giá ưu đãi, ta mời huynh bữa cơm cũng là bình thường mà."

Trúc Ngọc từ chối không được, cau mày không biết phải làm sao, vừa vận thấy Đồ Nương cũng xách theo làn đồ ăn đang chậm rãi đi tới, liền ôm quyền nói với tiểu cô nương đang đứng trước tiệm, "Không cần, nương từ tạ mang cơm tới cho ta rồi."

Tiểu cô nương xoay người lại nhìn liền thấy Đồ Nương đang xách làn đi tới, vẻ mặt không được tốt lắm.

Cô nương này không phải người dễ đuổi, lúc ấy nàng ta đã mở làn đồ ăn ra rồi, bên trong có chân giò kho tàu, đậu phụ chưng, một đĩa đậu phộng nhỏ, còn có một cái đùi gà nữa.

Nàng ta nở nụ cười xinh đẹp: "Chỗ đồ ăn này đều là do ta tỉ mỉ chuẩn bị, không biết có hợp khẩu vị Trúc đại ca không?"

Đồ Nương nhìn mấy đĩa đồ ăn, bày biện công phu, chay mặn phối hợp thích đáng, nhìn là biết đầu bếp là người có tay nghề, nàng liền lúng túng...

Đồ ăn mà nàng chuẩn bị cho tướng công, bên trong chỉ có một ít rau xào với thịt thái lát, một chén cơm trắng lớn, một bầu nước. Đồ Nương thực sự không có mặt mũi nào mở làn đồ ăn ra để chuốc lấy xấu hổ, liền ra vẻ nhẹ nhàng cười, "Không sao! Nếu tiểu cô nương đã có lòng tốt như vậy thì cứ để cho Trúc Ngọc chàng ăn đi."

"Ồ, vậy Đồ Nương không ngại sao? Ta thấy cô cũng chuẩn bị đồ ăn mà!" Nàng ta lại nói, "Nếu không thì cô cứ mang ra đi, biết đâu Trúc Ngọc đại ca có thể ăn hết cả hai phần đó."

Đồ Nương xua xua tay, "Không cần đâu, ta ngồi bên cạnh chàng ăn phần mình mang đến là được rồi." Dứt lời nàng liền tự nhiên ngồi ở bên cạnh tiệm thịt, mở làn đồ ăn của mình ra, lấy bát cơm ra.

Lúc này, một đôi tay ngọc thon dài duỗi ra lấy bát cơm trong tay nàng đi, ngồi xuống bên cạnh nàng tự nhiên ăn. Vừa ăn vừa dùng đũa gấp thịt xào mà nàng chuẩn bị lên ăn cùng cơm.

Cô nương bên cạnh nhất thời không nói gì, trong mắt phấp phấp ánh lệ, giận dữ dậm chân thu làn đồ ăn của mình lại, nước canh sóng ra nàng ta cũng không để ý, sải chân bỏ đi.

Aizzz, Đồ Nương thờ dài, "Sao chàng không ăn đồ ăn của cô nương kia mang tới? Nhìn qua có vẻ rất ngon đó."

"Ta không thích ăn đồ mở." Hân gấp một đĩa rau xanh vào miệng, thông thả nhai nuốt.

Đồ Nương bưng tỉnh, thì ra là hân không thích ăn đồ nhiều mỡ nha. Ngấm lại mới thấy, nàng đúng là chưa thấy hân gấp thịt ăn nha.

"Hơn nữa...." Hân hơi dừng lại, ngữ khí khẳng định nói, "Lúc này nàng giận."

Mặt Đồ Nương soát cái đỏ rực, không ngờ Trúc Ngọc lại tỉ mỉ như vậy, xem ra từng nét biểu cảm rất nhỏ trên mặt nàng đều bị hân xem xét thật kĩ rồi. Nhưng nàng vẫn không thừa nhận nói: "Ta nào có lòng dạ hẹp hòi như vậy chứ." Nói xong lại vì để giấu đi tâm tư của mình, hơi nghiêng người cầm một chén cơm khác lên ăn.

Trong lúc chốc lát hai người đều không nói gì, cuối cùng vẫn là Đồ Nương lên tiếng trước. Nàng gắp một miếng thịt nửa nạc nửa mỡ lên, hỏi: "Vậy thịt nạc chàng có ăn không?"

"Một chút."

Vừa nghe lời này, nàng liền dùng cầm đưa miếng thịt lên miệng cắn nửa bên mỡ đi, sau đó đặt vào trong bát của Trúc Ngọc, rồi dùng ánh mắt phẫn chấn nhìn hắn.

Trúc Ngọc thấy đối phương có ý tốt như vậy cũng không đành lòng cự tuyệt, cau mày gắp miếng thịt bị nàng chạm môi lên, nhắm mắt ăn vào.

"Thế nào? Thế nào? Ăn có ngon không?" Nàng sốt ruột hỏi.

Trúc Ngọc khẽ gật đầu, nàng liền mừng ra mặt, sau đó không ngừng dùng đũa tìm những miếng thịt nửa nạc nửa mỡ trên đĩa, chính mình ăn phần mỡ, phần còn lại đều đặt cả vào trong chén của hắn. Mà Trúc Ngọc tuy vẫn cau mày từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt có chút ghét bỏ, nhưng vẫn ăn hết.

Nàng cho rằng Trúc Ngọc đây là vì không thích vị thịt, lại không ngờ đây chỉ đơn giản là hắn ghét bỏ nước miếng của Đồ Nương mà thôi. Cuối cùng hắn rốt cục không chịu được nữa, liền lên tiếng, "Ta tự ăn là được rồi. Ta sẽ ăn thịt nạc, còn lại thì nàng ăn."

Đồ Nương đồng ý, sau đó ôm chén ngồi chờ Trúc Ngọc đưa thịt mỡ cho mình. Mà Trúc Ngọc sau khi gắp thịt xong thì dùng đũa để tách thịt nên động tác vô cùng chậm chạp, một miếng thịt mất khá khá thời gian mới tách được hai nửa nạc mỡ ra. Đồ Nương thấy vậy liền không để ý thúc giục, "Ai nha, chàng trực tiếp cắn phần nạc ra rồi để phần còn lại cho ta là được mà."

Trúc Ngọc cuối cùng cũng làm theo lời Đồ Nương, gắp miếng thịt lên nhẹ nhàng dùng miệng xé ra, sau đó gắp phần mỡ vào chén của Đồ Nương.

Nàng gắp miếng thịt Trúc Ngọc gắp cho, ném vào trong miệng, và thêm hai ngụm cơm.

Đồ Nương ăn com nhanh, Trúc Ngọc thì ăn chậm. Nàng ăn xong, không có việc gì làm liền an vị ngồi cạnh hắn không ngừng nói chuyện phiếm.

Trúc Ngọc khi ăn rất ít khi nói, cơ bản là duy trì quy tắc ăn không nói vô cùng quy củ. Đồ Nương lại một chút cũng không hề cảm thấy bị vắng vẻ, nàng đi bước nhỏ tới tới lui lui ở trước quầy thịt, nói đông nói tây, tự hỏi tự đáp, nói tất cả những chuyện vui chuyện buồn trong thành mà nàng biết. Trúc Ngọc ngồi ở bên cạnh vừa thong thả ăn com vừa nghe nàng nói, đôi khi thấy nàng kể đến chỗ cao hứng còn phối hợp nở nụ cười.

Mấy ngày sau đó, Đồ Nương lại càng chăm chỉ đến tiệm thịt hơn, chỉ sợ lại có con hồ ly tinh nhà nào hay là cái đuôi cáo già nhà ai nhảy ra lượn lờ trước mặt Trúc Ngọc.

Trong lòng Trúc Ngọc hiểu rõ, nhưng cũng không nói ra. Việc làm này của Đồ Nương cũng tốt, vừa vặn có thể giúp hắn chặn hết hoa đào, miễn cho mấy nữ nhân đó khỏi cần cả ngày đi qua đi lại trước tiệm thịt của hắn. Điều không may duy nhất chính là, Đồ Nương chính là một bà tám chính hiệu.

Trúc Ngọc vốn là người thích yên tĩnh, *tĩnh tình cũng chậm nóng**. Tới Yên Thành đã gần một tháng rồi nhưng vẫn không hoàn toàn quen thuộc với Đồ Nương.

**ý là anh tính tình lạnh lùng quen rồi nên rất khó quen thân với người khác*

Nhưng Đồ Nương lại hoàn toàn ngược lại, nàng là một người tốt bụng, cũng vô cùng nhiệt tình. Sau khi Trúc Ngọc tới được khoảng mười ngày, nàng liền cảm thấy quen thuộc, cho nên đến bây giờ chính là vô cùng tự nhiên mà phô bày tính cách thật của bản thân, nói chuyện kể chuyện tám chuyện, thân thiết đến cùng cực!

Trúc Ngọc cũng phối hợp, trong lòng cũng dần buông lỏng. Tuy nhiên, điều duy nhất hắn cảm thấy không tốt chính là Đồ Nương quá nhiều chuyện. Nhưng hắn cũng không phải người dễ nổi giận, cho nên lúc Đồ Nương nói đến khăn cổ rất hòng, hắn vẫn sẽ rót cho nàng một chén nước để nàng uống cho nhuận giọng.

Ngày qua ngày, Đồ Nương đôi khi sẽ thầm oán trách trong lòng về cuộc sống về đêm của phu thê, mà Trúc Ngọc cũng sẽ đôi khi oán trách Đồ Nương nói quá nhiều.

Cuối tháng, khi kết toán tiền lời, Đồ Nương ngồi đếm những tiền đồng văn bạc của tháng này, thế mà lại bằng doanh thu cả quý khi nàng còn bán, khiến nàng không thể không bội phục, quả nhiên lớn lên đẹp mã, ở đâu cũng có thể dùng được.

Mà Trúc Ngọc đối với số ngân lượng này cũng không mấy để ý, cho đến khi Đồ Nương nói con số tổng cộng ra, trong lòng hắn mới thầm than bạc kiếm được một tháng quá ít. Nhớ trước đây tuổi trẻ khi còn làm ở Tiểu Quan Điểm, qua mỗi đêm, số bạc hắn kiếm được còn hơn con số này không biết bao nhiêu lần.

Lại nhìn Đồ Nương cư nhiên vì chút tiền như vậy mà cao hứng thành như thế, hắn không khỏi lắc đầu cười, thật đáng thương thay cho những người nghèo khổ trong thiện hạ này. Xoay người lấy ngân lượng từ trong bao quần áo của mình ra đưa cho Đồ Nương, nói: "Đây là tiền ta mang theo, nàng cầm đi."

Đồ Nương nhận lấy mở ra xem, là một bao lớn đầy ắp bạc trắng bóng, bên trong còn có vài miếng ánh ra sắc vàng đập vào mắt nàng. Đòi này nàng chưa bao giờ thấy qua nhiều bạc như thế, nàng vô cùng cao hứng, nhưng lại nghĩ bạc này là Trúc Ngọc ở Tiểu Quan vật và mới kiếm được, cho nên nàng liền dịu dàng từ chối, "Không cần, bạc này chàng kiếm không dễ dàng. Chàng cứ giữ lấy mà dùng."

Về mặt Trúc Ngọc không nhìn ra vui buồn, nhưng rõ ràng là bị thái độ cự tuyệt của Đồ Nương chọc đến. Cho nên, hấn liền bình đạm vô cảm nói, "Nàng cảm thấy tiền ta dùng thân mình kiếm được không xứng để nuôi nàng sao?"

"Sao có thể chứ?" Đồ Nương sốt ruột, "Ta không có ý này."

"Vậy nàng có ý gì?" Hấn cứng rắn hỏi lại.

Nàng xoay tới xoay lui, túm quần túm áo nói, "Ta cũng không biết phải nói thế nào, ta chỉ cảm thấy tiền này ta dùng không được."

Lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy không đúng. Ý của nàng là nàng không muốn dùng tới số tiền mà Trúc Ngọc vất vả kiếm được như thế, nhưng ăn nói vụng về khiến lời nói thốt ra lại mang một ý nghĩa khác.

Trúc Ngọc nghe những lời này của Đồ Nương khóe miệng thế nhưng lại tràn ra ý cười, có chút tự giễu, sau đó lại lộ ra một cổ tàn nhẫn.

"Đúng vậy, tiền Trúc Ngọc ta bán mình mà kiếm được, nàng dùng không tiện tay, về mặt tình cảm là có thể thể tha thứ." Hấn chậm rãi lại gần Đồ Nương, từ trong bao lấy ra một thỏi vàng, nói: "Nàng có biết, một thỏi vàng này nàng có thể dùng trong bao lâu không?"

Cảm giác sắc bén áp bách đột nhiên bùng phát này làm Đồ Nương cảm thấy không thích ứng được. Nàng chưa bao giờ thấy Trúc Ngọc tức giận như vậy, sợ đến mức tim đập thình thịch. Nhìn thỏi vàng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, lác lác đầu.

Hấn cười, sau đó cầm lấy túi bạc, xoay người đi ra ngoài.

Đồ Nương vẫn còn đang đứng hình, còn chưa kịp hoàn hồn, trong đầu tất cả đều là suy nghĩ làm thế nào để xin lỗi Trúc Ngọc, đột nhiên nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến một tiếng "Bùm." Lớn, nàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Trúc Ngọc đang đứng bên cạnh giếng, dáng vẻ lạnh nhạt.

Đồ Nương la lên một tiếng, máu xông thẳng lên não, chạy nhanh đến bên miệng giếng, nhìn đáy giếng sâu thăm kêu to, "Ai nha....Bạc trắng bóng của ta!!!!"

"Chàng...chàng.....chàng..." Nàng run giọng nói, "Sao chàng lại ném bạc xuống giếng chứ?!"

"Không phải nàng nói nàng dùng không được sao?" Hấn bình chân như vại nói, "Mấy đồng tiền dơ bẩn như thế, đương nhiên phải ném vào trong nước để tẩy rửa rồi."

"Chàng!!!" Đồ Nương giận đến không nói lên lời.

"Ta làm sao?" Hấn khoanh tay hỏi.

"Ta không phải có ý kia mà..." cuối cùng Đồ Nương nhụt chí, bày ra vẻ mặt khóc tang.

Trúc Ngọc cười nhạt, không đáp, rồi đi trước, bỏ lại một mình Đồ Nương đứng trơ trọi bên miệng giếng.

Đến tận khi ăn cơm, hai người vẫn yên lặng không nói gì. Đồ Nương rốt cục không chịu nổi bầu không khí im lặng chết chóc này, liền mở miệng nói chuyện nhà này nhà kia trong thành để hòa hoãn không khí. Trúc Ngọc không để ý tới Đồ Nương, chỉ ăn cơm của mình. Sau khi ăn xong mới nói, "Đối với ta mà nói, tiền do bán mình mà được, hay do bán thịt mà được không có gì khác nhau cả, đều chỉ là bạc mà thôi."

Buổi tối, Đồ Nương nhìn người nằm bên mép giường, hấn vẫn luôn nghiêng người đưa lưng về phía nàng, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng thê lương lạnh lẽo. Nàng liền không nể mặt mà sấp tới, muốn trộm lại gần hấn một chút. Nhưng lưng đối phương chợt nhoáng một cái, né ra, cuộn người sát vào trong, không muốn cho nàng dựa sát vào.

Từ đêm tân hôn hôm đó, hai người đã không gì kia rồi. Nhưng thế này thì hay rồi, khoảng cách giữa hai người bọn họ dường như đang càng ngày càng xa. Nàng thật sự chịu không được khí tức lạnh lẽo tỏa ra từ đối phương, lấy hết can đảm vươn tay ôm chặt lấy lưng Trúc Ngọc không buông.

Tuy biết là lời nói vụng về, nhưng nàng vẫn nói ra câu mà nàng suy nghĩ ấp ủ hồi lâu, "Ta không phải ghét bỏ bạc của chàng, ta chỉ là cảm thấy bạc đó chàng phải rất vất vả mới kiếm được, ta luyện tiếc dùng."

Lưng người phía trước đột nhiên cứng đờ, sau đó liền bình thường trở lại, hô hấp cũng vững vàng lại, đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chợ Đêm

Đây là lần đầu tiên Đồ Nương chạm đến được tính cách thực của Trúc Ngọc.

Thì ra bình thường nhìn hần tuy ôn tồn lễ độ là thế, nàng nói sao thì làm vậy, không ngờ một khi tính cách nổi lên thì thậm chí còn mang theo một sự tàn nhẫn chết chóc không ngờ.

Tối hôm ấy nàng vất vả lắm mới làm dịu được bầu không khí xuống, nhưng không ngờ ngay sáng hôm sau hần lại khôi phục lại như cũ.

Trúc Ngọc vẫn không để ý đến Đồ Nương, sớm hôm sau lại xách dao đi bán thịt, mà Đồ Nương thì liền ngồi tại nhà ngồi ôm miệng giếng xót xa cho đồng bạc trắng bóng bị ném xuống hôm trước.

Nàng đã thử mọi phương pháp rồi, thậm chí còn lấy vọt cá dài của nhà bên cạnh về để vọt, nhưng vẫn chẳng vọt được cái gì cả khiến cho nàng thiếu chút nữa thì nghi ngờ có khi nào bạc trắng bóng của nàng đã bị nước giếng bào mòn hết sạch rồi không.

Đồ Nương tiếc đến xanh cả ruột. Nàng chưa từng gặp người nào như Trúc Ngọc cả. Nửa câu không vừa ý một cái là cầm bạc ném. Một chút cũng không do dự.

Đồ Nương vọt nguyên cả buổi sáng, cuối cùng mệt đến nỗi ngồi bệt luôn bên miệng giếng.

Đúng lúc này từ ngoài cửa truyền tới một trận ồn ào, có người tới. Nàng ngẩng đầu lên liền thấy bà mối đang dẫn hai con heo sang liền vội vàng đứng dậy ra đón.

"Ta chờ cô lâu lắm rồi đó, sao cô không sang dắt heo về? Hay là vì còn mãi triền miên với phu quân nên quên luôn cả heo rồi?" Bà mối đuổi heo vào trong hậu viện, sau đó lau mồ hôi nói tiếp, "Vẫn là ta đây vác cái bộ xương già này chủ động mang heo đến tận cửa cho cô."

"Phùng Đại nương, bà vất vả rồi. Mau vào trong nhà ngồi." Đồ Nương vừa nói vừa mở cửa mời bà mối vào nhà, rót ra hai chén nước sôi mời bà mối.

Bà mối uống xong ngụm nước mới bình thường lại được. Sau đó lại nhìn trái lếc phải ngắm nhìn bài trí trong phong của cặp phu thê mới, không hề thay đổi gì cả, vẫn là cái bàn gỗ cũ kĩ đó. Đồ Nương này đúng là tiết kiệm quá rồi, dù sao cũng là tân hôn, sao lại không mời thợ mộc làm thêm hai bộ gia cụ mới chứ.

Đồ Nương cúi đầu thờ dài. Từ sau khi tiếp nhận tiệm thịt, tiền đến nửa đồng cũng không để ra được bởi toàn bộ số tiền đều để cho đệ đệ đi học ở trường, hơn nữa cùi gạo mắm muối cái gì mà không cần tiền chứ? Thừa ra được vài đồng đã là tốt lắm rồi chứ nói gì đến chuyện sắm thêm mộc cụ (gia cụ bằng gỗ)

"Haha, chuyện đó là chuyện của ngày xưa rồi." Bà mối cười nói, "Cô xem cô này, đệ đệ đã đi ở rể rồi, mà bây giờ cô cũng có cả phu quân nữa. Ngày sau mọi chuyện sẽ tốt dần lên thôi."

Đồ Nương gật đầu, lại nghĩ tới hôm qua tướng công phá gia nhà mình ném cả đồng tiền xuống giếng, số tiền lớn đến mức có thể để nàng nở mày nở mặt với nhà Mã Tài Phùng ở chỗ rẽ kia, nàng liền ai oán nửa ngày.

Haizzz, nàng hối hận chết đi được a.

Bà mối thấy Đồ Nương vẫn nhăn mặt như cũ liền không ngừng truy vấn. Đồ Nương chính là không thể mở miệng nói chuyện ném bạc này, lại cũng không thể tránh được sự truy vấn của bà mối, cuối cùng đành nói qua loa có lệ, "Ta và phu quân....từ sau đêm tân hôn liền không làm lại chuyện kia."

Lời nói vừa thốt ra mặt nàng liền hết đỏ lại xanh, cái cơ này thật đúng là quá nhạy cảm rồi, nhưng nó quả thực cũng khiến Đồ Nương buồn rầu, nên cũng không thể coi là qua loa lấy lệ được.

Bà mối vỗ đùi, "Thì ra là chuyện này nha!" Sau đó liền thò mặt qua nhò giọng hỏi thăm, "Chẳng lẽ đối phương có bệnh kín gì ư? Tí như, không lẽ...."

Bà mối quá mức lộ liễu khiến mặt Đồ Nương đỏ rực, liền tục xua tay, "Không phải không phải, chàng ấy không có bệnh kín."

Bà mối lại trái suy phải nghĩ, cuối cùng nảy sinh chủ ý, "Vậy nhất định là do cô không chịu chủ động rồi, nên chủ động một chút mới tốt. Nữ nhân ấy à, đôi khi cũng nên học chút kĩ năng hồ mị câu người để có thể gọi lên dục vọng của nam tử nha."

"Gọi lên....dục vọng của nam tử ư?"

"Chính là thế này...." Bà mối ghé sát vào tai nàng thì thầm.

Sau khi nghe những lời tâm tình nhỏ nhẹ của bà mối, mặt Đồ Nương đỏ rực, đỏ cứ như giữa trưa mà ra ruộng phơi nắng vậy, thậm chí đến cả cổ cũng đỏ, khiến mặt nàng nóng bừng, không ngừng lấy tay quạt mặt. Bà mối vừa thấy liền biết da mặt đối phương quá mỏng, mấy loại chuyện riêng tư này thực sự nói không lên lời được cho nên liền cười mấy tiếng, sau đó vỗ mông rồi đi bởi nếu còn nói tiếp chắc Đồ Nương sẽ chết vì xấu hổ mất.

Nhưng trước khi đi, bà mối vẫn cố dặn lại nàng nên làm theo cách của mình một lần, nói không chừng phu quân nhà nàng sẽ cảm thấy hứng thú.

Đồ Nương đỏ mặt tiễn bà mối về, sau đó liền đi nấu cơm trưa cho Trúc Ngọc.

Nàng đứng từ xa nhìn Trúc Ngọc đang vung dao chặt thịt cho người ta. Dáng người cân xứng, khi làm việc cơ bắp như ẩn như hiện, da thịt trắng nõn như

tuyết, gương mặt đẹp đến mức bất công, trên chóp mũi hình như còn có một lớp mồ hôi mỏng. Nàng nhìn một cái trong lòng liền có một thứ cảm xúc không tên tràn lan như cỏ dại, trong đầu không tự chủ hiện lên mấy chiều mà bà mới chỉ dạy.

Nhận thấy những suy nghĩ bất thường của mình, Đồ Nương nhanh chóng lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, xách làn đi tới.

Lúc nàng đến nơi liền thấy bên cạnh đã sớm có một cái làn đặt ở đó, hình như có người đã nhanh chân đến trước. Nàng nhìn trái nhìn phải nhưng cũng không thấy ai, chỉ thấy cái làn đặt ở đó. Đồ Nương đang định dò hỏi liền nghe Trúc Ngọc nói, "Ta ăn rồi."

"Ta ăn rồi."

Lời này như một hạt mầm gieo vào lòng Đồ Nương, chôn trong đó là sự mất mát. Nàng ngây ngốc "nga" một tiếng, sau đó liền quay đầu rồi đi. Trúc Ngọc không giữ nàng lại, nhìn đáng vẻ gục đầu ủ rũ của nàng, khóe miệng hiện lên một nụ cười,

"Chậm đã."

A? Đồ Nương xoay người lại, liền thấy Trúc Ngọc đang đứng ở trước quầy thịt trên mặt hình như có nụ cười nhàn nhạt.

Trời hôm nay rất đẹp, mặt trời rất rực rỡ, nhưng có rực rỡ đến mấy cũng không đẹp bằng một nụ cười nhợt nhạt của phu quân nhà nàng. Khóe miệng chỉ hơi cong lên một chút thôi nhưng cũng đủ khiến nàng ấm lòng. Mà ánh nắng kia, so với hắn, cũng chỉ là một vật làm nền mà thôi.

"Cầm làn về trả cho nhà Mã Tài Phùng." Trúc Ngọc duỗi tay đưa đồ qua, Đồ Nương ngơ ngác nhận lấy, sau đó sừng sốt một chút, vẻ mặt như mây mờ trắng tó.

Chút mất mát khi này biến mất hoàn toàn, nàng cầm làn hỏi, "Sao nhà Mã Tài Phùng lại đưa com trưa cho chàng thế?"

"Sáng nay đệ đệ nàng tới mua thịt, buổi trưa thuận tiện mang tới, còn bảo ta nói với nàng, mấy ngày nữa hắn phải rời nhà đi làm việc rồi, trước khi đi sẽ qua chào nàng một tiếng."

"Thì ra là như vậy." Nàng mừng ra mặt, "Vậy để ta cầm làn về trả cho họ."

Trúc Ngọc gật đầu, tiếp tục ở lại bán thịt, mà Đồ Nương thì xách làn với tâm trạng không tệ rồi đi.

Đến nhà Mã Tài Phùng, nàng gọi đệ đệ ra lấy làn, rồi thuận tiện hỏi thăm tình hình đệ đệ làm việc ở tiệm vải như thế nào.

Đệ đệ thần thái sáng láng, ăn mặc một thân quần áo xa hoa, lời kéo tay Đồ Nương nói: "Tỷ tỷ đừng lo lắng, nhạc phụ nhạc mẫu đối xử với đệ rất tốt. Tỷ nhìn xem có phải đệ đã béo hơn rất nhiều rồi không?"

Đồ Nương nhìn đệ đệ nhà mình vừa quay một vòng, rồi riu rít kể lại cuộc sống hàng ngày của mình, nghĩ thầm ừm, thần thái không tệ, quần áo cũng rất tốt, khuôn mặt cũng hồng hào, đúng là có béo hơn nhiều rồi.

Thấy đệ đệ như vậy nàng cùng thầm vui trong lòng. Đệ đệ sống tốt như thế chứng tỏ sự lựa chọn của nàng khi ấy là không sai. Lăn lộn ở bên ngoài tiệm thịt đúng là rất không có tiền đồ, đệ đệ có một nơi chốn tốt, có thể trưởng thành một cách thật tốt, nàng cũng yên tâm rồi.

Hai người đứng ở cửa Mã gia hàn huyên hồi lâu, đệ đệ nàng lời kéo muốn nàng vào nhà ngồi để hai người có thể nói chuyện được lâu nhưng Đồ Nương lại từ chối, chỉ đứng ở cửa dặn dò đệ đệ phải cố gắng chăm chỉ phấn đấu, trước khi đi nhớ đến chào tạm biệt nàng là được. Đệ đệ gật đầu đảm bảo, nói trước khi đi nhất định sẽ đến tận nhà để chào tạm biệt nàng.

Nhìn đệ đệ như vậy, Đồ Nương mới chợt bừng tỉnh, năm tháng trôi qua thật là nhanh, nếu có thể trôi chậm lại một chút thì tốt rồi. Người thân duy nhất trên đời này của nàng, mấy ngày nữa phải đi xa rồi, nàng quả thực vô cùng lưu luyến tiếc hắn.

Sau đó Đồ Nương về nhà, buổi trưa sau khi đóng cửa lại vẫn luôn ở trong sân chiến đấu với cái giếng kia, một đến mức cả người đều là mồ hôi. Lúc Trúc Ngọc trở về vẫn thấy Đồ Nương đang ngồi bệt bên miệng giếng thở dốc, trên tay cầm một cây gậy trúc dài, một đầu cây gậy buộc một cái lưới nhỏ như lưới đánh cá.

Nhìn cảnh tượng này, mày Trúc Ngọc nhăn tít lại, bước nhanh đến đỡ Đồ Nương từ dưới đất trở về phòng, "Bạc ném đi rồi thì thôi, không cần phí công như vậy."

"Chàng không đau lòng nhưng ta đau lòng!" Nàng ai oán đáp.

Trúc Ngọc chỉ cười mà không đáp lại, xoay người vào phòng trong, trước khi đi còn nói với Đồ Nương đang nhìn cái miệng giếng một cách lưu luyến, "Cho dù nàng có vớt lên được thì ta cũng sẽ ném lại xuống."

"Chàng! Chàng... Cái người này sao lại kì cục như thế chứ!" Đồ Nương tức giận chỉ vào Trúc Ngọc đang ngồi cạnh cửa sổ.

Chỉ nghe thấy Trúc Ngọc thản nhiên đáp lại một câu: "Đồ đã ném đi rồi, nào có đạo lý còn đi nhặt lại chứ."

Đồ Nương cuối cùng cũng từ bỏ, bởi nàng tin, Trúc Ngọc chính là nói được làm được.

Thật là, cả ngày hôm nay nàng loay hoay quanh giếng nước, đúng là phí công tốn sức mà.

Đồ Nương thăm than, ôm bộ mặt khổ qua đi vào phòng bếp đun nước cho Trúc Ngọc tắm. Chờ nước đun đủ nóng, nàng đột nhiên muốn trả thù Trúc Ngọc một chút, cho nên liền cố tình không pha thêm nước lạnh mà cứ thế đổ nước nóng vào cho Trúc Ngọc tắm. Trúc Ngọc đóng cửa lại, đứng bên thùng tắm thò tay vào sờ nhiệt độ nước một chút, cũng không hề oán giận, cời xiêm ý bước vào, tắm xong thì mở cửa ra để Đồ Nương vào tắm.

Đồ Nương liếc nhìn làn da có hơi phấm đỏ của Trúc Ngọc, có chút chột dạ nghiêng người đi vào, đóng cửa lại, sau đó liền cời đồ tắm lại nước tắm của hắn.

Nhưng vừa mới chui vào thùng tắm, Trúc Ngọc liền mở cửa đi vào. Lưng nàng cứng đờ, hơi chìm người xuống, hai tay làm dấu che trước ngực, không biết hẳn tiến vào để làm gì, bởi rõ ràng lúc này nàng đã đóng cửa rồi.

Trúc Ngọc xách một xô nhỏ đứng bên cạnh thùng tắm, nhìn người đang che ngực trong thùng, ánh mắt vô cùng ôn hòa, giờ xô nhỏ lên đổ nước vào.

"Nước hơi nóng một chút, ta sợ nàng bị bỏng."

"A.... Ừ...." Đồ Nương thấp giọng đáp. Trúc Ngọc đổ nước xong liền ưu nhã xoay người xách xô nhỏ rời đi, còn thuận tiện đóng cửa lại. Đồ Nương đắm mình trong thùng tắm, cảm thấy mình đúng là lòng dạ hẹp hòi, trong lòng vô cùng ảo não.

Đồ Nương cảm thấy độ ấm của nước giảm xuống nhanh chóng, cho nên cũng không dám ngâm lâu, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo vào, trong lòng vô cùng cảm kích Trúc Ngọc, cảm thấy đối phương đối với mình thật đúng là một phu quân mẫu mực.

Cho nên nàng liền làm một bàn đồ ăn thật ngon cho Trúc Ngọc, một là muốn đền bù tiếc nuối lúc trưa mang cơm đi mà hắn không ăn, hai là để cảm ơn đối phương săn sóc nàng tỉ mỉ như vậy. Sau khi ăn xong, nàng liền vụng trộm cầm ngân lượng lên đi ra ngoài.

Trúc Ngọc thấy vậy liền hỏi nàng muốn đi đâu, Đồ Nương liền tùy tiện nói ăn xong muốn ra ngoài đi dạo một lát để rèn luyện thân thể.

Ra khỏi ngõ nhỏ nhà mình, Đồ Nương đi tới nơi nhộn nhạo nhất Yên Thành, nhìn quầy hàng tấp nập trong chợ đêm, giảm dần tốc độ tìm món đồ mình muốn.

"Đồ Nương, mua một cái thỏ ngọc ôm đào không?" Một người bán hàng rong ngăn Đồ Nương lại, xóc cái làn trúc lớn của mình lên cho nàng xem những món ăn vặt của mình.

Thỏ ngọc ôm đào này, kì thực chính là dùng gạo nếp đồ chín rồi nặn thành hình tròn, lại dùng kéo cắt thành hai cái tai thỏ, dùng táo đỏ thay đào, để cho thỏ ôm vào trong ngực. Thứ đồ ăn này trước đây nàng thường xuyên mua cho đệ đệ nên đã sớm quen thuộc với người bán hàng rong này, chỉ là mấy năm gần đây thì không còn ăn món này nữa.

Cho nên Đồ Nương vừa nhìn thấy món này thì lại hoài niệm, liền rút ra hai đồng tiền, "Cho ta hai cái, gói vào hai túi giấy giúp ta."

Người bán hàng rong đưa cho nàng hai túi giấy, nàng cất một túi vào lòng, một túi còn lại thì bỏ ra vừa đi vừa ăn luôn. Nàng lại tiếp tục tìm kiếm trong đông hàng rong, chợt thấy cách đó không xa có một quầy hàng nhỏ, trên bàn bày đầy những đồ gia dụng nhỏ của nữ nhi. Đồ Nương nhanh chân bước đến, nhìn chằm chằm vào đại nương bán hàng, hỏi: "Ồ đây có bán son móng tay không?"

"Nha, Đồ Nương muốn mua son móng tay sao? Đương nhiên là có rồi." Đại nương bán hàng rong khom lưng lấy từ trong túi vải bố lớn lấy ra một bao phấn son móng tay: "Hong thiên tăng, nhưng là màu đỏ. Cô về nhà lấy phấn này hòa với nước thành dạng hồ, sau đó dùng vải đắp lên tay, để khoảng mấy canh giờ là được."

"Ta biết rồi, cảm ơn đại nương." Nàng trả tiền xong lại đi tới một quán khác chọn mấy đồ dùng nhỏ của nữ nhi như son môi, trâm cài và mấy thứ linh tinh khác rồi thanh toán một lượt. Trên đường trở về Đồ Nương vừa đi vừa nghĩ đến phương pháp mà bà mới nói, mặt liền nhanh chóng đỏ lên, che mặt xấu hổ.

Trong lòng nàng cũng không biết, bỏ ra nhiều tiền để mua mấy đồ vật này như vậy, đến cuối cùng có tác dụng thực hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tắm Rửa

Theo lời chỉ của đại nương bán hàng, nàng đem son móng tay pha thành dạng hồ, sau đó phủ lên đầu ngón tay, rồi lại dùng vải bao kín lại.

Tay Đồ Nương lén lút giấu đằng sau lưng như đi ăn trộm, đứng vật vờ ở ngoài sân chờ mấy canh giờ.

Mà Trúc Ngọc ở trong phòng thấy Đồ Nương cứ đứng chấp tay sau lưng đi lại trong sân mà không chịu vào nhà liền mở cửa đi ra ngoài hỏi. Đồ Nương

đang ngồi ở dưới gốc cây, thấy Trúc Ngọc đi ra lập tức chột dạ.

"Nàng giấu gì đằng sau lưng thế?" Hấn hỏi.

"Không....không có gì." Đồ Nương chột dạ cúi đầu, tầm mắt liếc nhìn sang chỗ khác không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Trúc Ngọc nhìn nàng như vậy là biết nhất định có vấn đề, nhưng đối phương không muốn nói nên hấn cũng không muốn ép, chỉ "ừ" một tiếng rồi lại xoay người đi vào. Trước khi mở cửa bước vào còn quan tâm nói: "Trời lạnh, nàng đừng đứng trong sân lâu."

Đồ Nương đáp một tiếng, chờ đối phương vào phòng rồi mới vụng trộm quan sát tay mình. Đôi tay này có chút....thô ráp, không biết son móng tay vào liệu có quá chộc mùi mắt người khác không nữa?

Rốt cuộc Đồ Nương cũng đợi được mấy canh giờ ở ngoài sân, nàng hồi hộp bóc vải bọc ra, sau đó đi rửa tay. Nha, móng tay lộ ra màu đỏ rực, dưới ánh sáng nhìn thế nào cũng thấy thật là đẹp.

Đồ Nương thập phần hài lòng với đôi tay nhỏ "kiểu diễm ướt át" của mình, rửa đi rửa lại vài lần nữa với nước, sau đó mới mỷ mẫn đi vào nhà.

Trong phòng ánh nến leo lắt, Trúc Ngọc đã sớm cời quần áo đi ngủ rồi. Nàng thật nhẹ nhàng cời quần áo của mình rồi cũng chui vào trong chăn, giờ tay đùa nghịch tay mình hết lần này đến lần khác dưới ánh nến: lúc thì bày ra dáng hoa ngọc lan, lúc lại học Phật tổ chấp tay trước ngực.

Mãi cho đến khi tấm lưng của người bên cạnh đang không thể nhìn được mà giật giật vài cái, nàng mới nhẹ nhàng thôi tất nển, ngoan ngoãn bỏ tay vào trong chăn đi ngủ.

Sáng hôm sau, khi Trúc Ngọc tỉnh, lúc xúc chăn dậy lướt qua Đồ Nương để ra ngoài liền thấy bàn tay "kiểu diễm ướt át" kia đang cực kì không có hình tượng gác trên giường.

Hấn nhìn móng tay hồng hồng kia không nói, cuối cùng chỉ đem tay nàng bỏ vào trong chăn, tránh cho nàng lại bị cảm lạnh.

Mà Đồ Nương cả ngày hôm đó lúc làm việc nhà đều tỏ ra vô cùng phấn khích. Từ cho gà ăn, rửa bát, thái rau, nấu cơm,....nàng đều dùng bàn tay cứng đờ tạo dáng hoa lan chỉ để làm. Vừa làm vừa cảm thấy.....vô cùng thích thú.

Sau khi làm cơm xong, nàng liền xách làn mang cơm đến cho Trúc Ngọc, lúc đến quán vừa vặn thấy có mấy vị hàng xóm đang mua thịt.

Các vị hương thân vừa thấy cái dáng tay ông ọ kia của Đồ Nương liền bật cười: "Nha, kể từ khi Đồ Nương không bán thịt nữa, ngay cả tay cũng rực rỡ hơn hẳn nha."

"Nghe mấy người nói kia. Ta dù sao cũng là một nữ nhân, cho dù vẫn còn đang bán thịt chả lẽ cũng không thể mua mấy đồ dùng lật vặt của nữ nhi về để cho mình dùng sao?"

Các hương thân nghe xong lại càng cười to, liên tục khen Trúc Ngọc tốt, kể từ sau khi hấn tiếp nhận quầy thịt, Đồ Nương cuối cùng cũng có thời gian rảnh rỗi để chăm chút cho bản thân rồi.

Trúc Ngọc nhìn bàn tay tạo dáng như cái chân gà của nàng, bình tĩnh nhận làn thức ăn, nói: "Chẳng lẽ cả tối hôm qua nàng ở trong sân chính là để làm cái này?"

"Ừ..." Nàng đáp, có diễm ngưng ngừng thu tay lại vịn về vạt áo, sợ đối phương không vui.

Mà Trúc Ngọc quả thực không vui, son móng tay nhiều sẽ hại tay, cũng tổn hại cả móng tay nữa. Nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng bất an của Đồ Nương, cùng với sự vui vẻ của nàng tối hôm qua khi không ngừng tạo dáng đùa nghịch với tay mình, hấn vẫn nói: "Khá đẹp đó."

Sắc mặt Đồ Nương thoáng cái liền trở nên sáng bừng, vui vẻ ngồi xuống nhìn Trúc Ngọc ăn cơm.

Sau khi Đồ Nương về nhà lại bắt đầu mân mê các loại đồ dùng khác, muốn trang điểm một chút cho bản thân. Nàng tay chân vụng về dùng dao tách một cái hoa diên dĩnh lên trán.

Cho nên lúc Trúc Ngọc trở về liền thấy một cô nương trang điểm rất đậm đang đứng ở trong sân ôm một con gà vuốt ve.

Trán hấn không kiềm chế được mà giật giật, vừa nhìn đến cách trang điểm tràn đầy tục khí kia trong lòng liền trầm xuống, không hề để ý đến Đồ Nương mà đi thẳng về phòng.

Đồ Nương bị vắng vẻ cảm thấy có chút mất mát. Nàng nhanh chân chạy vào nhà theo Trúc Ngọc, nâng mặt ân cần hỏi han hấn đủ kiểu: nào thì hỏi nhân gia có đói bụng không? Có lạnh không? Có muốn ăn chút gì hay không?

Trúc Ngọc vẫn luôn mang vẻ mặt âm trầm, nghiêng người ngồi bên cửa sổ, cầm sổ sách xem, đến nửa ánh mắt cũng không cho Đồ Nương.

Đồ Nương hấp hấp cái mũi, trong lòng một trận khổ sở. Lại nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Trúc Ngọc, nàng nhìn không để nước mắt rơi xuống, xoay người ra ngoài sân ngồi, thầm nghĩ về lời nói của bà mối.

"Đồ Nương à, cô vốn cũng xinh đẹp thủy linh rồi, chỉ cần trang điểm thêm một chút, Trúc Ngọc nhà cô đương nhiên sẽ thích cô rồi."

"Phùng đại nương, bà là đồ lừa đảo!" Nàng ủy khuất ôm lão gà mái nhà mình trong lòng, ngồi dưới tàng cây nén nước mắt.

Con gà mái trong lòng nàng không ngừng kêu to, làm nàng càng thêm tâm phiền ý loạn, cuối cùng không nhịn được nữa, nước mắt liền giọt lớn giọt bé rơi xuống. Nàng giận dữ đưa tay lên lau lau, lau đến mức hoa điền cũng rơi, mà mặt cũng lấm lem hết cả.

Trúc Ngọc ngồi bên cửa sổ, thấy Đồ Nương ngồi ôm gà trên cái ghế đầu nhỏ dưới tàng cây sù, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ liệu có phải mình đã hơi quá đáng rồi không. Nếu không thích thì nói thẳng ra là được rồi.

Sau khi ăn xong, Đồ Nương liền đi đổ nước tắm cho Trúc Ngọc.

"Từ từ." Trúc Ngọc đứng cạnh thùng tắm, gọi Đồ Nương lại.

Đồ Nương xoay người lại, đang định thắc mắc thì nghe đối phương nói tiếp: "Giúp ta chà lưng đi."

"Giúp ta chà lưng."

Nàng dường như không nghe rõ, còn hỏi lại một lần nữa, cũng một lần nữa được đối phương đáp lại. Mặt Đồ Nương thoát cái liềm đỏ đến tận cổ, đứng ở trước thùng tắm hơi nước mịt mù, tâm hoảng ý loạn gật đầu.

Sau khi Trúc Ngọc để Đồ Nương ở lại liền hối hận. Mục đích của hấn vốn là muốn làm hòa với Đồ Nương, lúc ăn cơm không kiếm được cơ hội nào, cho nên phải đề đến bây giờ.

Đồ Nương nắm chặt tay, đỏ mặt xấu hổ, nhìn đáng vẻ ngây ngô kia là biết chưa từng làm qua loại chuyện giúp người khác tắm như thế này. Ánh mắt nàng nhìn lung tung, không biết nên dừng ở đâu.

Trúc Ngọc nhìn về mặt của Đồ Nương, có chút hối hận, không biết lời nói của mình có làm đối phương khó xử không?

"Nếu nàng không muốn.....vậy ta tự làm cũng được."

"Không không không! Không.....sao." Vừa nghe được lời này của Trúc Ngọc, nàng lập tức lên tiếng phủ nhận, giọng nói cao lên, mang theo cả sự run rẩy. Nói xong mới thấy mình thất thố, lập tức cúi đầu xuống.

Như vậy...như vậy....quá giống một nữ nhân thèm khát lâu lắm rồi.

Trúc Ngọc mỉm cười, còn làm trò ở trước mặt Đồ Nương chậm rãi cởi xiêm y.

Nàng cúi đầu nhìn từng cái từng cái xiêm y rớt trên mặt đất, trong lòng vang như đánh trống.

Trúc Ngọc cởi hết quần áo xong thì tiến vào thùng tắm, trong thùng tràn ra chút nước, nước chảy thành dòng đi xuống, nàng vội vã ngồi xổm xuống nhặt xiêm y lên, đặt ở trên ghế, sau đó hít sâu một hơi, sắc mặt kiên định, ngẩng đầu nhìn về phía thùng tắm.

Đập vào mắt nàng là hình ảnh Trúc Ngọc dựa đầu vào thành thùng, một thân da thịt trắng nõn như tuyết bị nước nóng nhuộm lên một tầng hồng nhạt. Hấn vốc nước lên rửa mặt, lấy khăn tắm ở bên cạnh đưa cho Đồ Nương vẫn đang đứng ở bên cạnh: "Không chà lưng giúp ta sao?"

Đồ Nương nhanh chóng nhận lấy cái khăn, đi chuyển ra phía sau lưng Trúc Ngọc, nhìn bóng lưng xinh đẹp của hấn mà nuốt nước miếng. Nàng hơi nhắm mắt lại, sau đó duỗi tay sờ lên.

Ôi, cái xúc cảm kia....thật đúng là co da mủi phần mà.....

Nàng nhúng ướt khăn mặt, nhẹ nhàng chà lau từ trên xuống dưới. Nàng dùng lực rất nhẹ, chỉ sợ mình quá mạnh tay sẽ làm tấm lưng hoàn mỹ này bị thương.

Trúc Ngọc ngồi trong thùng, cảm thấy lưng mình như bị một cọng lông vũ đang dọc theo sống lưng hấn mà lướt qua lướt lại, lướt từ trên xuống dưới nhẹ nhàng châm ngòi. Bụng hấn liền xuất hiện một trận khô nóng, tay lập tức thò ra túm lấy cánh tay Đồ Nương: "Sức lực sao lại yếu như vậy?"

Đồ Nương bị túm đến trước thùng nước, kéo đến trước mặt hấn, liền thấy được toàn bộ thân hình ở dưới nước của Trúc Ngọc, đỏ mặt đáp lại: "Ta....ta sợ làm chàng đau."

"Không đau, nàng cứ mạnh tay lên."

Nàng gật đầu đáp ứng, lại trở lại sau lưng Trúc Ngọc, dùng lực đạo vừa phải chà lưng cho hấn.

Trúc Ngọc nhắm mắt hưởng thụ, nghĩ tới hồi trẻ khi còn ở Tiểu Quan điểm, thật vất vả mới bò lên được vị trí kia, cuối cùng cũng được người hầu hạ. Và kể từ thời điểm đó, hấn liền không tự mình tắm bao giờ nữa.

Thật không thể tưởng tượng nổi sau khi hoàn lương, Đồ Nương là người mua hấn, cuối cùng lại trở thành người hầu của hấn, việc gì cũng phải làm.

Cảm nhận được đôi tay nhỏ bé đang không ngừng chà lau ở phía sau, lại nhớ tới mấy móng tay hồng hồng kia, khóe miệng hần liền hiện lên ý cười nhợt nhạt.

Chà lưng xong, Đồ Nương liền không biết phải làm sao nữa. Lúc vòng lên phía trước liếc trộm Trúc Ngọc một cái liền thấy hai mắt đối phương khép lại, dường như đã ngủ, Đồ Nương liền bối rối.

Người cũng đã ngủ rồi.....vậy ý là.....muốn nàng chà cả phía trước nữa sao?

Đồ Nương không ngừng làm công tác tư tưởng cho mình, sau đó cảm khăn chuyển qua đứng phía trước thùng tắm. Chà một đường từ xương tý bà đi xuống trước ngực, cố gắng tránh hai điểm hồng hồng kia ra, chà vòng quanh chúng. Xuống đến bụng, nàng thực sự không làm nổi nữa, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng....

Đúng lúc này Trúc Ngọc mở mắt, liền thấy Đồ Nương bị hơi nước hun đến mồ hôi đầy mặt, trang điểm trên mặt cũng lem luốc chỗ có chỗ không. Thấy vậy hần liền đưa tay kéo Đồ Nương lại, vốc nước lên lau mặt cho nàng.

"Từ nay về sau không được trang điểm như vậy nữa. Nhìn giống như mấy nữ tử chốn yên hoa vậy."

"Ừ...." Đồ Nương cảm nhận được ngón tay đối phương đang lướt qua mặt mình, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Thì ra là hần không thích nàng trang điểm như vậy...

Trúc Ngọc rửa mặt cho Đồ Nương xong, nhìn khuôn mặt nàng lại trở lại sạch sẽ thanh tú như bình thường thì vẻ mặt dần ra, lấy lại khăn trong tay Đồ Nương: "Còn lại để ta làm. Nàng có làm cũng không sạch được."

Lời này ám chỉ nàng chỉ vòng quanh ở trên, bộ vị quan trọng nào đó thì lại không làm, khiến Đồ Nương lại xấu hổ một phen, lắp bắp nói: "Vậy ta.....ta.....ra ngoài trước." nói xong lập tức xoay người chạy ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Trúc Ngọc nghĩ tới việc nàng giúp mình tắm rửa, tâm trạng rất tốt, khóe miệng không nhịn được mà nở nụ cười, tự mình tắm rửa nốt. Mà Đồ Nương đứng ngoài cửa lại như dính chú định thân, đứng im tại chỗ che mặt xấu hổ.

Nàng không nhịn được mà nghĩ tới phần bụng kia của Trúc Ngọc, rồi lại đi xuống.....đi xuống nữa.....Nghĩ đến đây Đồ Nương lại không nhịn được lấy tóc che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, vội vàng bước đi, kết quả là do không chú ý nên liền vấp một cái, cả người liền ngã xuống.

Trúc Ngọc ở bên trong nghe được động tĩnh bên ngoài liền lo lắng hỏi: "Nàng sao vậy?"

"Không.....không.....không sao.." Đồ Nương nhanh chóng đứng dậy, phúi bụi trên quần áo, sau đó chạy vào phòng ngủ.

Trúc Ngọc tiếp tục tắm, tắm xong mặc quần áo xong xuôi thì gọi Đồ Nương vào để nàng tắm tiếp.

Trước khi ra ngoài hần còn hỏi: "Có cần ta giúp nàng chà lưng không?"

Đồ Nương lập tức hoảng loạn cự tuyệt: "Không cần, ta tự làm được."

Đến tận khi ra ngoài rồi, lúc giúp nàng đóng cửa, hần vẫn nói tiếp: "Nếu nàng muốn ta giúp thì cứ gọi một tiếng nhé."

Đồ Nương đáp lại, chò đối phương đóng cửa xong lập tức nhanh chóng thoát xiêm y nhảy vào trong thùng tắm. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất kì trái chà phải bản thân, sau đó lại lấy tóc độ sét đánh để mặc quần áo vào, chỉ sợ đột nhiên Trúc Ngọc nhảy vào muốn giúp nàng chà lưng.

Hai người tắm xong liền đi ngủ.

Hai hôm sau, Đồ Nương đứng trong sân ôm mấy đồng hồ hoa diên linh tinh gì đó nàng mua hôm trước ngăn người, sau đó than ngán thở dài. Cuối cùng nàng ngồi xồm xuống, cầm cái xẻng nhỏ đào một cái hố nhỏ dưới gốc cây, chuẩn bị chôn hết mấy thứ đồ này xuống.

Xem ra đời này nàng vô duyên với mấy thứ đồ này rồi, ngẫm lại mà cảm thấy xót xa trong lòng.

Lúc Đồ Nương đang chuẩn bị ném mấy thứ đồ đó xuống thì đúng lúc Trúc Ngọc trở về. Nhìn khuôn mặt đau khổ cùng ánh mắt lưu luyến của nàng khi chôn mấy đồ vật của nữ nhi kia, tâm của hần chợt mềm nhũn.

"Từ từ..."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trang Điểm

"Từ từ...."

Tay Đồ Nương vẫn đang ôm mấy thứ đồ son phấn kia, nghe tiếng Trúc Ngọc liền ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy hấn đang chậm rãi đi tới.

"Sao lại đem hết đồ đi chôn thế?"

"Tay nghề của ta vụng về, chọc chàng giận." Đồ Nương cúi đầu định tiếp tục chôn đồ lại bị một tay của Trúc Ngọc cản lại, mà tay kia của hấn cũng vươn ra lấy lại những thứ đã bị nàng quăng xuống hố.

"Không cần chôn, nữ nhi như nàng nên có mấy thứ đồ này." Một tay Trúc Ngọc cầm son phấn, tay kia thì nắm tay Đồ Nương kéo nàng về phòng.

Sau khi hai người vào phòng, Trúc Ngọc để Đồ Nương ngồi xuống đối diện mình, nói: "Ta chỉ không thích kiểu trang điểm kia, chứ không phải không thích nàng trang điểm."

Sau đó hấn liền đặt đồ đạc lên bàn, rồi lấy một lớp phấn mỏng thoa lên mặt nàng, sau đó lại dùng tiếp mấy thứ đồ còn lại, thay nàng vẽ mày tô môi....Sau nửa chén trà, một Đồ Nương với trang dung nhẹ nhàng mà tao nhã liền ra đời.

Đồ Nương cứng đờ cả người, mãi đến khi đối phương trang điểm cho nàng xong thì nàng mới ngộ ra, à thì ra là phu quân nhà nàng muốn tự tay trang điểm cho nàng.

Nàng lẩm bẩm nói: "Mấy người nam nhân như các chàng thì có thể trang điểm thành cái dạng gì được chứ...."

"Cho dù kém đến đâu cũng tốt hơn cái kiểu trang điểm như nữ nhân Bách Hoa lâu kia của nàng." Hấn vừa nói vừa cất đồ đi, cầm gương đồng ra cho Đồ Nương soi.

Đồ Nương tức giận cầm lấy gương, nàng không nói cho hấn biết mẫu thân nàng chính là người của Bách Hoa lâu, cho nên từ nhỏ đến lớn nàng chỉ biết mỗi kiểu trang điểm này mà thôi. Nhưng ít nhất thì nó chắc chắn cũng phải đẹp hơn một người nam nhân làm chứ nhỉ?

Nhưng đến khi Đồ Nương nhìn vào trong gương thì lại hoàn toàn bị nữ nhân đẹp tựa phù dung mới nở trong gương dọa sợ. Nàng chưa bao giờ thấy mình đẹp như vậy, chỉ là tô vẽ thêm mấy đường đơn giản vậy mà lại *trang* ra được một mỹ nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân đẹp đến nao lòng.

**trang trong trang điểm*

"Sao? Khó coi không?" Trúc Ngọc khoanh tay đứng một bên, hỏi nữ nhân đang ôm gương ngồi sờ sờ kia.

Rất đẹp, Đồ Nương quả thực không thể không thừa nhận, kỹ thuật trang điểm của tướng công nhà mình đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa luôn rồi.

"Ừ....Cũng đẹp...." Nàng ôm gương đồng, bề ngoài thì rất không cam nguyện thừa nhận "thực lực" mạnh mẽ của đối phương nhưng trong lòng thì đối với trang dung này còn vui hơn hoa, cho dù cổ mím môi đến đâu cũng không che được ý cười nòng đậm bên khóe miệng.

"Chàng làm như thế nào vậy?" Nàng không chờ được vội vàng hỏi.

Tâm tình Trúc Ngọc hiếm khi tốt như hôm nay, liền vô cùng tận tình chỉ bảo cho nàng phương pháp từ đầu đến cuối, thậm chí còn không ngần ngại lặp lại vài lần đến khi Đồ Nương nhớ được mới thôi.

Sau đó, nàng liền áp dụng cách trang điểm này đến là vui vẻ. Mỗi ngày khi đưa cơm nàng đều nhất định phải trang điểm cho đến khi hài lòng mới thôi, bằng không thì nhất định sẽ không chịu ra khỏi nhà.

Hôm Thiệu Văn Quốc tới nhà báo rằng mình sắp phải đi cũng bị trang dung này của tỷ tỷ mình dọa giật nảy mình. Sao chỉ mới vài hôm không gặp mà tỷ tỷ nhà mình đã trở nên mỹ lệ động lòng người như thế này rồi? Ngay cả vết sẹo trên trán cũng được khéo léo che khuất bằng một cái hoa diên, càng tôn lên sắc đẹp của tỷ tỷ.

Đồ Nương lười kéo đệ đệ mình lưu luyến không buông, lén cho hấn thêm chút bạc vụn, lại tiễn hấn ra đến tận cửa thành mới thôi. Lúc trở về liền thấy một loạt các hương thân phụ lão đang nhìn nàng chăm chú. Thậm chí ngay cả người bạn khuê mật đã lâu không nói chuyện cũng đều chặn nàng lại hỏi phương pháp trang điểm của nàng.

Đồ Nương nghe xong liền vênh mặt lên, tự tin nói: "Chỉ là tùy tiện vẽ vài nét lên mặt thôi mà, làm gì có kỹ xảo gì chứ."

"Aizzz.....vậy sao trước kia không thấy cô trang điểm như vậy?"

"Khi đó ta còn phải bán thịt, trang cái gì mà trang chứ." Đồ Nương cười đáp lại, sau đó chuẩn bị trở về, lại bị đối phương túm lấy tay áo mà nheo không thôi.

Đồ Nương bị nàng ta bám riết, nói rằng nếu không có được bí kíp trang điểm kia thì sẽ nhất quyết không thả người, còn nói nếu Đồ Nương vẫn không chịu nói ra thì là đồ tiểu nhân ích kỉ.... Dẩy dũa một hồi lâu, Đồ Nương không chịu nổi nữa, cuối cùng vẫn phải nói ra.

Kết quả là, mấy hôm sau, toàn bộ nữ nhân trong Yên Thành, tất cả đều trang điểm theo phong cách dịu dàng mà tao nhã kia của nàng.

Bất luận là đại nương bán đồ ăn ven đường hay là tiểu khuê nữ chưa xuất giá, tất cả đều trang điểm giống Đồ Nương như đúc. Cao thấp mập ốm, già trẻ lớn bé, chỉ cần là nữ, tất cả đều trang điểm theo phong cách kia.

Đồ Nương về mặt đau khổ thảm oán nữ nhân miệng rộng nọ, tất cả mọi người đều trang điểm thế kia rồi thì nàng lấy gì ra để câu dẫn tướng công mình nữa chứ? T^T

Aizz, có lẽ đây là ý trời rồi..

Đồ Nương cuối cùng cũng nản lòng, chán không muốn trang điểm nữa, đi đến đâu cũng thấy trang dung kiểu này thì làm gì còn mới mẻ nữa chứ.

Kết quả là Trúc Ngọc đã sớm nhìn thấu phiền não của nàng, lại thay đổi phương thức, vẽ cho Đồ Nương trang dung kiểu họa mi. Trang dung này lấy họa mi làm cảm hứng, khiến con người ta trở nên nghịch ngợm hoạt bát tựa một chú họa mi, cả người đều toát ra sự sinh động tươi mới.

Các nữ nhân thấy vậy thì lại một lần nữa bùng nổ. Trang dung kiểu họa mi thật sự mới mẻ, mọi người đã sớm chán ngấy vẽ ngọt ngào mà tao nhã kia rồi, cho nên tất cả mọi người đều châu trực ở trước cửa nhà Đồ Nương muốn học phương pháp trang điểm mới.

Lần này Đồ Nương đã rút được bài học, đánh chết cũng không chịu nói phương pháp trang điểm này ra. Nàng khóa cửa, đứng ở trong sân, một tay cầm chổi, một tay chống nạnh cười ha ha, mặc kệ mọi người làm âm thế nào ở bên ngoài cũng nhất định không ra tiếp đón.

Mọi người thấy nàng không chịu nói, ôm cây đợi thỏ được mấy ngày vẫn không được thì buồn bực không thôi. Cuối cùng đành phải về nhà tự mày mò nghiên cứu, kết quả là chỉ có thể bắt chước được vẻ bên ngoài, không thể thể hiện hết được tinh hoa bên trong của cách trang điểm này.

Thấy vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu một ngọn gió đông, đêm nay Đồ Nương liền quyết định tự tạo ra ngọn gió đông đó. Sau khi trang điểm cẩn thận, nàng liền đối với phu quân nhà mình xun xoe có thừa, giả bộ nhu nhược mềm yếu, chỉ ăn một xú com liền nói no bởi bà mối Phùng đã nói: "Cô nha, phải nữ tính một chút. Ăn trông no, ngồi trông hướng, phải đoan trang nhã nhặn hơn một tẹo mới tốt."

Nàng nghe lời bà mối, nhưng kết quả lại hoàn toàn không như nàng tưởng tượng. Bởi vì buổi tối ăn quá ít, không có sức nên lúc xách nước tắm đi qua cửa, nàng bị vướng vào ngưỡng cửa làm cả xô nước đổ hết ra phòng.

Trúc Ngọc cảm nhận được đêm nay Đồ Nương có gì đó không đúng, không biết lại phát điên cái gì. Hắn cau mày nhìn sàn nhà đầy nước, khom lưng đỡ Đồ Nương đang ngã sấp mặt theo tư thế chó vồ c** lên, hỏi: "Sao vậy? Bình thường nàng bê cả xô nước nâng cao ngang mặt cũng không có vấn đề gì mà, hôm nay sao lại yếu thế?"

Về mặt lâm bản của Đồ Nương như đưa đám: "Ta....ta....không ăn no."

Đêm nay, Đồ Nương ôm cái chân bị thương đã được Trúc Ngọc đắp thuốc cho, ngồi ở trên giường đợi phu quân của nàng nấu mì cho nàng ăn.

Trúc Ngọc đứng ở cửa phòng bếp, thấp ngọn nến lên, rồi đứng ngẩn người trong gió hồi lâu. Mãi một lúc sau, hắn mới định thần lại, nhấc chân bước vào bếp. Nhóm lửa để nấu chút mì sợi, lại chiên thêm một quả trứng, rắc một chút hành lá lên trên, sau đó vớt vàng bê bát mì lên rồi khỏi phòng bếp. Hắn không phải là người cầu thả nên cho dù chán ghét cái phòng bếp kia đến đâu thì vẫn nhất định phải làm đủ các công đoạn, một bước cũng không thể bỏ qua.

Đồ Nương ôm bát mì trong lòng, cảm động đến rơi tình rơi mù. Ăn vào trong miệng xong lại càng thấy cảm động hơn, bởi vì mì cũng ngon đến quá thể đáng. Mùi vị tuyệt đến không thể tuyệt hơn!

Sợi mì được nấu đúng độ nên có độ đàn hồi tốt, ăn vào trong miệng vừa dai vừa giòn. Gia vị nêm nếm vừa phải, có một lớp dầu mè bên trên, còn có hương vị hành tỏi hòa quyện cùng với một quả trứng được chiên vàng óng cả hai mặt.

Nàng ăn ngon đến nỗi chỉ hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi mình vào, thật không thể tượng tượng nổi, lần đầu tiên phu quân nhà nàng xuống bếp đã có thể chinh phục nàng đến mức này rồi.

Nàng không màng hình tượng ngồi khoanh chân trên giường, húp mì sùm sụp, lại uống cạn cả nước dùng, sau đó mới đặt cái bát không cách một tiếng lên bàn, xoa cái bụng no căng, về mặt thỏa mãn.

Mà sau khi ăn xong, Đồ Nương mới chợt nhận ra, lúc này mình lại ăn uống một cách không có hình tượng đến như thế. Nàng hơi nghiêng người ngó nhìn Trúc Ngọc đang ngồi ở bên kia một cái, thấy đối phương vẫn đang chuyên chú xem sách dưới ánh nến, không hề nhìn về phía bên này, mới thâm thử phào một hơi, sau đó e thẹn bê bát lên: "Ta ăn xong rồi."

Trúc Ngọc giơ tay nhận lấy cái bát, lại nhìn đồ ăn trong bát bị nàng ăn đến sạch bong, không còn kiểu ăn hời hợt như lúc chiều nữa, lúc này mới yên tâm nói: "Bây giờ mới giống sức ăn bình thường của nàng. Về sau ăn cơm không cần ăn ít như vậy, chúng ta bây giờ cũng không đến nỗi phải thắt lưng buộc bụng đến thế."

"Ừ...." Nhất thời Đồ Nương không còn lời nào để nói nữa, đành thuận theo bậc thang mà Trúc Ngọc đưa ra để trèo xuống.

Đêm nay cuối cùng hai người vẫn chỉ đơn thuần ngủ. Lại thêm mấy ngày nữa, Đồ Nương cuối cùng cũng từ bỏ chuyện phòng the của hai người. Bởi nàng

đã trong tối ngoài sáng ám chỉ đủ đường, thiếu điều nói thẳng ra, nhưng Trúc Ngọc vẫn không đáp lại.

Nàng biết phu quân nhà mình rất thông minh, hẳn cũng hiểu rõ ý nàng. Nhưng nếu đối phương không đáp lại, này cũng có nghĩa là hẳn không muốn. Hai người đã ở chung được gần một tháng rưỡi, nhưng từ sau đêm động phòng hôm đó, Trúc Ngọc không hề chủ động thêm lần nào nữa, nhất định là bởi hẳn vẫn còn gút mắc trong lòng. Cho nên Đồ Nương vẫn luôn không làm khó người khác, liền cứ như thế bỏ qua chuyện này.

Nhưng nàng lại không biết, Trúc Ngọc là người lãnh đạm, khó gần. Tuy ban đầu vẫn còn chút không quen, nhưng chính sự nhiệt tình của Đồ Nương đã chậm rãi tác động đến hẳn, khiến hẳn dần mở lòng. Ban đầu là đồng ý tiếp nhận sạp thịt nhà nàng, rồi tiếp đến lại đem bạc riêng của mình giao cho nàng. Tuy lúc đó việc Đồ Nương cự tuyệt nhận số bạc kia khiến hẳn giận, nhưng thật may mắn, cuối cùng hai người vẫn làm lành lại.

Trúc Ngọc nghĩ, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa, hẳn có khi có thể thật sự thích nàng. Đến lúc đó, hẳn nguyện cùng nàng trở thành một đôi phu thê chân chính, sẽ không còn đối xử qua loa lấy lệ với nàng như đối xử với một nữ khách nhân như đêm động phòng nữa. Làm chuyện thân mật nhất giữa hai người mà không có tình cảm, hẳn không muốn đối xử với Đồ Nương như vậy.

Nhưng có đôi khi, thời gian trong lúc người không để ý lại nhanh chóng trôi qua, đợi đến khi người hoàn hồn lại, mới phát hiện có rất nhiều chuyện mình chưa kịp làm, cũng chưa kịp hoàn thành.

Có lẽ, sẽ phụ người nào đó, có lẽ sẽ làm nàng tổn thương.

Vào thời điểm cuộc sống của hai người đang trải qua những tháng ngày an ổn, hạnh phúc, ở một nơi họ không biết, đã có một sự việc khác diễn ra, lặng yên không tiếng động như dòng thời gian, chậm rãi tiến về gần bọn họ, sau đó không chút lưu tình cắn nuốt sạch sẽ những tháng ngày hạnh phúc đó.

Mấy hôm trước, kinh thành vẫn phồn hoa tấp nập như cũ, tiếng rao hàng vang lên không ngớt. Thương gia, quan gia...bất kể là người qua đường nào cũng sẽ tụ tập lại ở đây để đàm đạo đủ loại chuyện trên đời, sau đó lại lan truyền tin tức đó đi.

Mặt trời lặn, cửa thành dần dần khép lại, tất cả mọi người ai về nhà nấy, kinh thành phồn hoa liền trở nên an tĩnh, chỉ có một số địa phương đặc thù là vẫn náo nhiệt như cũ.

Đúng lúc này, cửa thành vốn đã đóng lại được mở ra, một nam tử mặc cẩm y sang trọng, cưỡi một con ngựa cao lớn, chậm rãi tiến vào.

Người gõ mõ đứng bên cạnh dựa vào ánh sáng leo lắt từ ngọn đèn lồng, ngẩng đầu lên nhìn người ngồi trên ngựa. Chỉ thấy người này một thân hắc long bào, mái tóc dài búi cao trên đỉnh đầu, khóe miệng có một vết sẹo rõ ràng. Hẳn ta nở nụ cười như có như không, tay nắm chặt cương ngựa, vó ngựa dậm qua dậm lại trên mặt đất vang lên tiếng "lộp cộp", mắt hơi híp lại, đảo một vòng xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người lão hán gõ mõ:

"Sao? Không nhận ra ta à?" Hẳn cười hỏi lão hán, lại móc từ trong tay áo ra một thỏi bạc ném xuống: "Vẫn chăm chỉ như vậy. Nào, mau nói cho mọi người nghe, là ai đã trở lại rồi?"

Lão hán gõ mõ vội vàng cúi người nhặt thỏi bạc lên cất vào trong ngực, chỉ sợ có người nhặt mất, sau đó vẻ mặt hưng phấn, thắt lại đai lưng quần, lại chỉnh lại đôi giày bên bằng rom dưới chân rồi bước sang bên cạnh, hít vào một hơi, vừa gõ mõ vừa gào lên: "Mạc Vương gia đã trở về rồi! Mạc Vương gia của chúng ta đã trở về rồi!"

Mặc dù đã là khuya, nhưng toàn bộ kinh thành vẫn bị tiếng gõ mõ và tiếng hét như phá giọng của lão hán gõ mõ đánh thức. Lão hán chạy từ thành đông đến thành tây, chạy đến đâu là vừa gõ vừa la đến đấy, cả kinh thành đều quanh quẩn tiếng gõ, phá vỡ sự yên lặng vốn có của nó. Nhưng kì lạ là lại không hề có ai lên tiếng mắng chửi cả, toàn bộ bá tánh trong thành, kể các tửu lâu, tất cả đều chăm nín lên.

Bá tánh đều hoan hỉ hướng về cửa thành, reo hò tên người trên ngựa, nghênh đón hẳn trở về. Tiếng hoan nghênh vang lên hết lần này đến lần khác, bắt đầu có càng ngày càng nhiều nữ tử rải cánh hoa lót đường để chào đón vị Mạc vương gia này trở lại, thậm chí còn có người còn đốt pháo ăn mừng. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Người nọ cưỡi ngựa, thông thả đi về phía trước. Vừa vẫy tay với mọi người, vừa không chút để ý nói: "Thịt Đông pha của Vũ Lạc Hiên, Gà ăn mỳ của Đình Mãn Viên, Thủy Tinh cao của Lưu gia thôn, Bách phượng về tổ của Hòa Phượng Lâu...." Tất cả những chủ quán có món ăn được hẳn điểm mặt gọi tên đều cung kính cúi đầu khom lưng trước cửa tiệm nhà mình, mà hẳn sau khi nói xong một loạt các món ăn mới tiếp: "Tất cả những chủ quán có món ăn trên hãy chuẩn bị đồ ăn thật tốt, sau đó mang đến Bách Hoa Lâu cho ta."

Một tiếng "Tuân lệnh" đồng loạt vang lên, sau đó các chủ quán lập tức nhanh chóng trở về chuẩn bị món ăn của quán mình. Mà trong số những chủ quán không được điểm tên, có một người bất mãn lên tiếng: "Mạc Vương gia, ngài không gọi rượu được ủ trăm năm của tiệm nhà ta sao?"

Nam tử nghe xong lập tức cười nói: "Sao có thể thiếu loại rượu hảo hạng của nhà người được chứ? Mau mang một vò lớn tới Bách Hoa Lâu cho ta!"

"Được được ạ!" Chủ khách điểm nghe xong lập tức chạy nhanh về khách điểm nhà mình để chuẩn bị rượu, mà nam tử kia nói xong liền thông thả đi tiếp, lúc đi qua một tiểu quán, ánh mắt tuy chỉ tùy tiện lướt qua một cái nhưng khóe miệng lại phẩm ý cười, sau đó tiếp tục đi về phía Bách Hoa Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vương Gia

Mạc Vương gia đi một đoạn xa rồi mới xuống ngựa, xuống xong còn quay đầu lại vẫy tay với các bá tánh. Đám người ồn ào la hét muốn Mạc Vương gia tới quán của mình ngồi, nhưng hắn chỉ thản nhiên lắc đầu nói: "Mọi người cứ trở về đi. Tương lai còn dài, đầu phải chỉ có một đêm nay đây." Hắn vừa nói vừa cười, còn móc ra một cái quạt từ trong tay áo, phạch một tiếng xòe ra: "Ta cũng không có chạy mất, ngày mai sẽ đến lần lượt từng cửa tiệm của các người."

Mọi người nghe Vương gia đuổi người lập tức lục tục trở về, đến nhanh mà đi cũng nhanh. Cả buổi đêm bị Vương gia làm cho náo loạn nhưng không ai có nửa câu oán hận.

Vị Vương gia này từ trước đến nay mỗi khi ra ngoài luôn thích khoa trương âm ỉ, từ nhỏ đã sống ở Vương phủ trong kinh thành. Ai mà không biết hắn ta chính là thích thái độ kiêu này, thích mọi người đều vây quanh hắn.

Hơn nữa vị Vương gia này từ trước đến nay không hề biết giận, mọi người thành như vậy cũng là do hắn dung túng mà thành. Huống chi Vương gia ra tay cũng rất hào phóng, mọi người ai mà chả tham chiếm tiện nghi, cho nên đương nhiên không ai có nửa câu oán hận rồi.

Nhưng thực ra mọi người trong thành đều hiểu, tính tình của Vương gia cũng không phải dạng vừa đâu. Nếu người cứ sáp vào, hắn không những không cho người tí mặt mũi nào, mà từ đó về sau vừa nhìn thấy người từ xa là lập tức tránh đi đường vòng. Cho nên khi Vương gia đuổi người, tự nhiên tất cả mọi người đều không một câu oán hận mà nhanh chóng lui xuống.

Lúc này, đường cái đã khôi phục được vẻ tĩnh lặng vốn có của nó. Trừ những chủ quán được điểm tên là còn tất bật chuẩn bị món ăn, trên đường chỉ còn lại lão hán gõ mõ cầm canh như lúc trước.

Mạc Vương gia nhìn lão hán cầm chiêng, tâm trạng rất tốt nói: "Còn đứng đó làm gì? Mau tới cửa hàng bên kia bảo chủ quán cho người một bát mì nóng mà ăn."

Lão hán cầm canh vô cùng cảm kích, xoa xoa cánh tay bị sương đêm làm cho lạnh đến nổi da gà, khom lưng cung kính lui về phía sau vài bước: "Vương gia, năm ngoài ngài đi biên quan, lão nhân ta đã đến miếu Bồ Tát phù hộ cho ngài. Thấy ngài không sao trở về, ta thấy an tâm rồi." Nói xong trên khuôn mặt già nua của lão thậm chí còn như có cả nước mắt nhỏ xuống, lão xoa lưng tung trên mặt vài cái, sau đó nhanh chóng quay người chạy chậm về Bách Phụng Triều Lâu để ăn mì.

Vương gia nhìn về phía lão hán biến mất chỗ đầu đường, thu quạt về tự nói: "Thật không ngờ còn có người cầu Phật thay ta." Cười xong, lại nhớ tới lúc ở biên quan, nhận được lá thư kia, lại thở dài một hơi, sau đó nhắc chân bước vào cửa lớn của Bách Hoa Lâu, quen cửa quen nẻo ngồi xuống ghế lõ chuyên dụng của mình.

Trong này vẫn phồn hoa như cũ, ồn ào nhộn nhịp. Cách một cánh cửa, ở sảnh bên cạnh, tiếng nam nhân cười, tiếng nữ nhân nũng nịu. Đúng lúc này, tú bà lại rất sát phong cảnh đẩy cửa bước vào, cất giọng eo éo:

"Nha~~~~ Đã lâu rồi không thấy Mạc Vương gia tới! Những món ăn lúc này ngài gọi, các chủ quán đã đưa tới cả rồi đây." Tú bà nói xong thì vỗ tay, nhóm chủ quán đang chờ bên ngoài lập tức lần lượt tiến vào đặt món ăn chiêu bài của mình đặt trên bàn.

Hắn nhìn một bàn thức ăn, thanh toán ngân lượng xong, đưa cho tú bà một thỏi vàng, rồi bực bội nói:

"Mau gọi Thiên Ngưng tới đây."

Ánh mắt của tú bà nhìn lướt qua một cái liền hiểu rõ trong lòng Vương gia đang cảm thấy không vui, vội vàng biết điều không dám nhiều lời nữa, lặng lẽ lui ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Bước nhanh về phía hậu đường, tiến vào một nhà gỗ nhỏ, xóc chân nệm lên, sau đó dựng nha đầu đang ngủ say dậy.

"Nhanh lên cho ta!" Tú bà véo tai nữ oa tức giận nói: "Nhanh đi hầu hạ Vương gia đi!"

Nữ oa trên giường vừa nghe thấy hai tiếng Vương gia lập tức bật dậy, tay chân nhanh nhẹn móc hỏa chiết ở bên cạnh lên châm đèn dầu, lại lấy từ trong tủ ra bộ hồng y mà nàng cho là đẹp nhất mặc vào, sau đó lại nung vào ánh sáng leo lắt của ngọn nến soi gương trang điểm.

"Cũng không biết sao Vương gia lại thích cái nha đầu vừa đen vừa bị phá tướng như người nữa!" Tú bà nhìn nữ oa 15, 16 tuổi bị sứt môi bẩm sinh trước mắt, tức giận nói.

Nữ oa bị sứt môi bẩm sinh, bị người ta mắng nhiều đã quen, cho nên hoàn toàn mặt không đỏ, tim không đập nhanh, vô cùng bình tĩnh tiếp tục trang điểm, chỉ muốn lập tức đi hầu hạ Mạc Vương gia mà nàng vẫn ngày đêm mong nhớ. Nhưng tú bà càng nhìn cái dáng vẻ không thèm quan tâm này của nàng càng tức giận, đưa tay gạt tóc nữ oa lại: "Đội lốt nữa lên thì hầu hạ thật tốt cho ta! Nhớ phải moi được nhiều nhiều ngân lượng một chút, biết chưa?"

Nàng gạt đầu, lại tiếp tục nhanh chóng trang điểm, chải lại mái tóc bị tú bà kéo loạn, cầm lấy khăn lụa trên bàn đeo lên, sau đó đi theo tú bà lên lầu.

Cửa kéo kẹt một tiếng rồi được mở ra, một nữ oa với đôi mắt trong suốt mặc một thân hồng y thò người vào nhìn xung quanh, vừa thấy người ngồi trên bàn, đôi mắt vui vẻ lập tức sáng lên, nhanh chóng xoay người đóng cửa rồi đi tới.

"Thiên Ngưng gặp qua Vương gia!" Nàng khom người đoan trang hành lễ.

Vương gia nhìn thấy giọt lệ chu sa trên mặt nữ oa, vẻ mặt lập tức giãn ra. Bao nhiêu khó chịu trong lòng đều nhanh chóng biến mất. Hắn cười nói: "Thiên hạ có rất nhiều Vương gia. Không biết vị Vương gia mà cô nương gọi là vị nào vậy?"

Nữ oa đỏ mặt: "Mạc....Mạc Vương gia."

"Mạc Vương gia? Triều ta có tới hơn mười vị Mạc Vương gia, không biết vị Mạc Vương gia mà cô nương gọi là ai?" Hắn tiếp tục trêu ghẹo.

"Mạc Xuyên Vương gia...." Nữ oa cuối cùng thẹn thùng thấp giọng lí nhí như muỗi kêu nói, đầu cũng cúi thấp hết mức.

Phản ứng này của nữ oa chọc thẳng vào tâm Mạc Xuyên. Hắn không trêu nàng nữa, kéo tay nàng ngồi xuống: "Gọi Vương gia nghe già quá, đã bảo người bao nhiêu lần rồi, gọi là Mạc Xuyên ca ca."

Nữ oa nghe giọng nói trầm thấp và hô hấp nóng ấm phả thẳng vào tai làm ngứa ngứa, con ngươi nhanh chóng tích một tầng nước: "Mạc Xuyên ca ca, người đừng trêu Thiên Ngưng nữa."

Nghe được nữ oa thấp giọng cầu xin, hắn cất tiếng cười sang sảng, uống một ly rượu được ủ lâu năm. Sau đó tiếp tục chôn đầu bên tai nữ oa ái muội nói: "Ta đi lâu như vậy rồi, đã có ai chạm vào người chưa?"

Vẻ mặt nữ oa cứng đờ, mắt tự nhiên cúi đầu. Một giọt lệ không tiếng động chạy xuống. Nàng nghẹn ngào bình ổn lại cảm xúc, cất giọng ngây thơ nói: "Ca ca lại trêu ghẹo Thiên Ngưng rồi. Người ta biết rõ mặt Thiên Ngưng có tật, chạy còn không kịp nữa là. Sao có thể thờ ơ như ca ca chứ."

Mạc Xuyên không ngờ chỉ một câu trêu ghẹo như vậy lại chọc cho nữ oa trong lòng rớt nước mắt, hắn buồn cười lau nước mắt cho đối phương, nhân tiện kéo khăn che mặt của nàng xuống, nhắm thẳng xuống đôi môi bị khuyết tật của nàng hôn xuống.

Nữ oa bị cướp đoạt đi hơi thở, xụi lơ trong ngực hắn. Sau khi bị hôn xong lập tức thở gấp đưa tay lên che miệng. Rất sợ nam tử rất lâu rồi không gặp bị gương mặt này của nàng dọa sợ.

"Đã nhìn bao nhiêu lần rồi, còn che cái gì nữa." Mạc Xuyên ôm nữ oa vào lòng, tay phải gấp một miếng sùi cào lên, "Nào, há miệng ra."

Nữ oa há miệng ăn miếng sùi cào kia, chậm rãi nuốt xong mới nói: "Tạ Mạc Xuyên ca ca ban thưởng."

Hắn đang hoàn toàn chìm đắm trong hàng mây mà mình mong nhớ, lực chú ý hoàn toàn không đặt ở trên đôi môi khiếm khuyết kia. Thấy nữ oa ăn đến vui vẻ, hắn cười: "Tất cả món ăn hôm nay ta gọi đều là món nàng thích đấy. Nàng cứ ăn thoải mái đi."

Nghe Mạc Xuyên lên tiếng nữ oa lập tức cảm kích cầm đũa lên ăn. Khoảng thời gian hơn một năm không được ăn thịt kia hôm nay nhất định nàng phải ăn bù bằng hết.

Mạc Xuyên nhìn nữ oa ăn đến là vui vẻ, hắn khẽ đưa tay lên, ngón trỏ lướt qua giọt lệ chu sa ở giữa mi tâm nàng, trong lòng chậm rãi tan chảy. Nhớ tới lá thư vẫn luôn được gìn giữ trong ngực kia, hắn lại lòi ra xem lại một lần nữa.

Nét bút trên đó cứng cáp hữu lực, nhưng cũng rất mềm mại mà tinh tế. Thậm chí hắn dường như còn ngửi được mùi trà nhàn nhạt trên đó. Hắn cảm lá thư trong tay, đưa lên mũi hít sâu một hơi, hạ thê liền cảm thấy khô nóng. Nhưng thân thể càng khô nóng, trong lòng hắn lại càng đau, đau như bị kim châm vậy.

Lá thư kia viết vô cùng quyết tuyệt, không có đến nửa phần do dự, thậm chí một chút mặt mũi cũng không để lại cho hắn. Nhưng có tình một phong thư như vậy lại được hắn nâng niu trong tay mỗi ngày, vừa ngửi, vừa hôn, vừa ôm.

Một đêm xuân này, khi màn trướng nơi yên hoa này được hạ xuống, ai quan tâm lời nói của hắn là thật hay là giả chứ, dù sao cũng chỉ là vài lời âu yếm mà thôi.

Đêm nay tuy cùng hưởng một ly Tuyết nguyệt phong hoa* nhưng mỗi người đều nghĩ về nguyện vọng của riêng mình.

*Tuyết nguyệt phong hoa: ý chỉ chuyện yêu đương, trong ngữ cảnh này là chỉ việc xxx.

Mạc Xuyên không ở lại tới khi trời sáng. Xong việc chỉ ngủ một chút liền dậy. Hắn xuống giường mặc quần áo, để lại mấy tấm ngân phiếu bên cạnh nữ oa đang ngủ say bên cạnh. Số bạc này đủ để bịt miệng tứ bà, cũng đủ để nàng có thể lên giữ lại một chút để dùng.

Hắn không hề để ý đến ôn nhu hương trong lòng, chỉ nhớ đến vị ở tiểu quan quán vừa vắng vẻ lại không quan tâm ai ở kinh thành kia. Thực ra, hắn chỉ muốn vừa trở về là lập tức chạy ngay đến đó, nhưng lại sợ người ta không nể mặt mình, cho nên phải đến Bách Hoa Lâu để vớt lại chút mặt mũi và ổn định lại tinh thần trước, rồi mới đến được.

Miền cho người nọ thấy như vậy liền biết được phân lượng của hắn trong lòng mình, rồi lại khiến đối phương cựa súng mà kiêu. Nhưng mà hắn thật sự không nhìn được, cho nên chưa đến hừng đông đã rời khỏi Bách Hoa Lâu, đến Tiểu Quan Quán. Trong lòng hắn là điểm mi cao* tốt nhất, hắn muốn

nhìn thấy điểm đỏ đầy ngạo khí kia ở trên mặt đối phương.

*Điểm mi cao: đồ để về nốt chu sa giọt lệ ở giữa lông mày của Trúc Ngọc

Tháng sáu thời tiết vô cùng tốt. Tháng này cũng là tháng có một ngày lễ vô cùng trọng đại đối với Yên Thành bọn họ.

Đó chính là ngày Tê tổ!

Tê tổ này không phải là một việc tầm thường. Vào ngày này, toàn bộ bá tính trong thành đều sẽ mang nồi ra nấu thức ăn ở trên đường. Chuẩn bị một phở đồ ăn thật dài.

Yên thành* này là tập tục được truyền từ thời tổ tiên, hàng năm đều được tổ chức.

*Yên thành: Yên tiệc của cả kinh thành

Chính vì thế nên mọi việc đều không thể qua loa được. Mỗi nhà, mỗi gia đình, thậm chí ngay cả ăn mày trong thành cũng đều tham gia. Tất cả ở đây bao gồm cả những thú nuôi súc vật nữa, cả a miều a cầu ở bên đường cũng được tham dự.

Là ngày Tê tổ đương nhiên sẽ có rất nhiều quy củ, tỉ như sẽ tê trong vòng ba ngày, lần lượt là các ngày mùng 10, 11 và 12. Trong ba ngày này, món ăn có thể không cần đổi nhưng vị trí ăn sẽ thay đổi.

Ngày đầu tiên bày tiệc ở cửa thành, ngày thứ hai là ở ngay trung tâm thành, ngày thứ ba ở cuối thành. Buổi tối mọi người còn có thể đến sân khấu duy nhất trong Yên Thành xem tấu thư diễn kịch.

Oai Bột Quang là một vị thuyết thư, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm chuẩn bị tiết mục, đó là tiết mục. Đương nhiên cũng có một vài tiết mục của các vị bá tánh khác, tỉ như vị Ngưu tức phụ ở đường Đông kia, có một giọng hát rất hay nên cũng tham gia một tiết mục xướng ca, hoặc như kiệu phu A Tráng ở đường Tây chính là biểu diễn tiết mục đập đá trên ngực.

*Đập đá trên ngực: chính là tiết mục một người nằm xuống, đặt một tảng đá lớn trên ngực, sau đó một người khác sẽ dùng búa đập vỡ tảng đá đó ngay trên ngực người kia. Đương nhiên, người làm "thót" nếu không sao thì mới coi là tiết mục thành công))))))

Đồ Nương đứng ở trước sạp thịt về mặt quần bách nhìn phu quân đang nham nhẹn chặt thịt của mình, dùng âm thanh đáng thương nhỏ như muỗi kêu nói: "Thực sự mà....Cái này không trách ta được. Là trưởng thành lòi kéo mọi người đến nói một thôi một hồi.....ta thực sự trúng phải bùa mê thuốc lú.....cho nên trong lúc không chú ý mới.... Mới....."

Trúc Ngọc hạ một dao xuống cái chân lợn sau đặt trên bàn, lực đạo vô cùng lớn, dọa Đồ Nương đứng ở trước sạp thịt sợ đến kinh hồn táng đảm.

"Ta....ta....ta...." Đồ Nương bị con dao chặt thịt của phu quân nhà mình dọa cho run rẩy, cuối cùng cũng chân chính cảm nhận được cảm giác của mấy người hôm đó đến mua thịt nhà nàng. Loại cảm giác này chính là, cứ như mình chính là cái đầu lợn, chỉ có thể bị đặt trên thớt mặc cho người ta chặt chém.

"Chàng...chàng giúp ta được không? Xin chàng đấy...." Đồ Nương thực muốn khóc luôn rồi, thiếu chút nữa là quỳ rạp luôn xuống bên cạnh mà cầu xin. Nàng thề là nàng cảm thấy cả cuộc đời này của nàng chưa bao giờ cảm thấy ghen khuất như bây giờ.

"Không được, từ chối đi." Trúc Ngọc không thèm nhìn Đồ Nương lấy một cái, nhanh nhẹn hạ xuống một dao nữa, sau đó mới nâng mắt lên nhìn Đồ Nương. Hắn không nóng không lạnh cầm dao chỉ chỉ sang bên cạnh: "Nàng sang bên cạnh đứng đi, đừng đứng ở đây cản khách như thế."

Đồ Nương đáng thương dịch sang bên cạnh vài bước, nhường chỗ cho vị khách đang mua thịt. Nàng chớp chớp mắt vài lần cho hai giọt lệ rơi xuống. "Về sau ta sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Cho nên xin chàng đấy, giúp ta lần này thôi được không?"

Trúc Ngọc vẫn kiên quyết không đáp ứng, ngữ khí vô cùng kiên định: "Không được, ta không muốn xuất đầu lộ diện." Nói xong cũng không quên gói cái chân lợn vừa được chặt ra lại, đưa cho khách, sau đó quay người tìm ngân lượng trả lại.

Vị hương thân nhận được thịt xong thì nghiêng đầu về mặt tò mò nghe đoạn đối thoại của hai phu thê trước sạp thịt, sau cùng cũng không đoán được hai người đang nói về chuyện gì, cuối cùng lắc đầu xách thịt rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nói Dối

Bắt đầu từ chương này mọi xin phép tiến hành chiến dịch chèn chèn chèn để chống bưng trợn nhà đi mà không xin phép nhé.

"Thật sự không thể thương lượng sao?" Về mặt Đồ Nương như đưa đám nói: "Thật sự một xíu xíu thương lượng cũng không có sao?"

Trúc Ngọc nâng dao lên, cầm giẻ lau qua lau lại, sau đó cắm phập vào thớt, rồi mới nhìn về phía Đồ Nương đang khom lưng nài nỉ: "Không! Thương! Lượng!"

Đồ Nương rũ người xuống, cả người như ngọn rau héo. Khom lưng về mặt mắt hờn hờn vĩa xoay người đi, nhưng trong lòng lại đang phong ba gào thét.

Trúc Ngọc cau mày, nhìn đối phương đang đứng cong cong vẹo vẹo một chỗ, thấy rất buồn cười, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt lại nói: "Đứng thẳng lưng lên! Đi giải thích đi rồi về nhà nấu cơm!"

Phu quân đã lên tiếng phản phó, eo Đồ Nương nhảy mắt liên thẳng tắp, lưng thẳng mông cong nhắc chân tiến về phía trước. Nhưng cứ nghĩ đến việc lát nữa phải giải thích thế nào với dân chúng trong thành, với thành chủ đại nhân vẫn luôn tin tưởng nằng, nằng lại thấy nẫu hết cả ruột.

Quá buồn! Cho nên Đồ Nương thẳng lưng đi về phía trước, sau khi rẽ vào một lối ngoặt, nơi mà từ sạp thịt sẽ không thể nhìn thấy bóng dáng của mình nữa, Đồ Nương lại lập tức héo rũ xuống. Lê lét từng bước đến trước cửa nhà chủ thành.

Cách một đoạn xa nằng đã nghe được âm thanh vô cùng náo nhiệt từ bên trong.

"Đồ Nương a, chính là một người vô cùng đáng tin. Vừa nghe thấy chúng ta còn thiếu một tiết mục, nha đầu kia lập tức nhiệt huyết bùng bùng nói trở về thương lượng với tướng công nhà mình."

"Còn không phải sao? Bà mồi ta đây chơi với Đồ Nương suốt, hôm đó đến học bí quyết trang điểm, không ngờ lại thấy phu quân nhà nằng tự mình trang cho nằng. Ta đã hỏi hân bí quyết để về được đẹp như vậy là gì, các người biết lúc đó hân đã nói gì không?"

"Nói gì cơ?" Mọi người đều bị câu nói lấp lửng của bà mồi làm cho sốt ruột, nhanh chóng nhao nhao hỏi lại.

Bà mồi cố tình dừng lại một chút, sau đó mới bày ra dáng vẻ đoan trang quý phái, ngồi ở trên ghế, bắt chước dáng vẻ lãnh đạm nói: "Không có gì. Chỉ là trước đây luôn yêu thích vẽ tranh. Trang điểm cũng không khó, coi như mình đang vẽ tranh là được."

Mọi người vừa nhìn dáng vẻ này của bà mồi liền biết là bà ấy đang bắt chước dáng vẻ phu quân của Đồ Nương, lập tức ôm bụng cười lớn.

Cho nên Đồ Nương vẫn đang đứng ngoài cửa nghe trộm nhìn thấy bà mồi bắt chước tướng công nhà mình như vậy lập tức nổi giận! Tướng công nhà nằng mới không có khó coi như thế!

Bà mồi diễn xong lại nói: "Aizz, Đồ Nương này, mấy năm nay té tổ đều là dùng thịt của nhà nằng. Lần này sạp thịt nhà nằng lại kiếm được mẻ lớn rồi, nên để cho tướng công nhà nằng biểu diễn một tiết mục, để cho mọi người xem hân họa, thật đúng là quá hợp lý luôn!"

Mọi người cũng gật gù: "Đúng vậy đúng vậy! Tướng công của Đồ Nương vừa nhìn là biết rất tài giỏi rồi. Năm nào cũng xem dùng ngực đập đá, đúng đã sớm chán. Năm nay có tướng công nhà nằng ấy, thật đúng là đáng mong đợi."

Đúng lúc này thành chủ lại lên tiếng: "Cũng không biết Đồ Nương đi hỏi han thế nào rồi? Sao bây giờ còn chưa về thế nhỉ?." Nói xong liền nhắc chân định đi ra công nhìn.

Đồ Nương bắt đắc dĩ đành phải đi vào, đúng lúc đụng phải thành chủ đang định đi ra. Chủ thành thấy Đồ Nương trở về lập tức hớn hờ: "Đồ Nương Đồ Nương, cuối cùng cô cũng trở lại rồi. Ta còn đang định đi tìm cô đó! Sao rồi sao rồi? Tướng công nhà cô nói thế nào?"

Nằng xấu hổ ngó trái ngó phải, đang định lấy hết cam đảm nói hết tình hình thực tế ra lại bị đôi mắt lóe sáng của các hương thân chặn họng, đành ấp úng: "Chàng đồng....."

Nhóm hương thân nghe thấy Đồ Nương mang tin tức tốt về lập tức cao hứng, không ngừng khen phu quân gia nhà Đồ Nương tốt. Cứ tưởng là người kinh thành thì sẽ kiêu ngạo lắm, không ngờ là tốt như vậy.

Đồ Nương bị các hương thân vây quanh, về mặt rồi rầm rầm như đưa đám. Cuối cùng chỉ có thể giả bộ cười cười trước mặt mọi người, cầm hai nắm hạt dưa nhà thành chủ rồi đi về.

Nằng tâm thần không yên ngồi trong sân cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa ném xuống sân lại bị hai con gà tranh nhau mổ. Nghĩ tới nghĩ lui, nằng cuối cùng quyết định sẽ dựng lên cả một lời nói dối lớn.

Khi phu quân nằng trở về, nằng bê đồ ăn lên, bắt đầu nói dối lần một: "A, cái chuyện kia...ta từ chối rồi."

Trúc Ngọc gấp một miếng thịt đặt vào trong bát của Đồ Nương: "Ừ, tốt lắm."

Nằng xấu hổ ăn miếng thịt "khen ngợi" được phu quân gấp cho, lại nói tiếp: "Vậy ta nói trước với chàng một chuyện nhé. Chàng tới đây mới được hơn một tháng..."

"Sao?" Trúc Ngọc buông đũa xuống, nghiêm túc nghe.

Đồ Nương nuốt nuốt nước miếng: "Đây là phong tục của thành chúng ta. Người mới trong thành, bao giờ ở lại đủ một năm thì mới được phép tham gia lễ tế tổ. Nếu chưa đủ thì đến cổng nhà cũng không được phép bước ra. Cho nên....vì dù sao chàng cũng từ chối biểu diễn rồi...cho nên mấy hôm nay đến hết tế tổ, chàng không được đi ra ngoài."

Trúc Ngọc nghe xong liền gật đầu, "Vậy được, ta sẽ không ra ngoài nữa."

Đồ Nương cuối cùng cũng lừa được cửa ải đầu tiên, liền an tâm ăn cơm.

Còn có hai ngày nữa là tế tổ rồi. Sau khi Đồ Nương tỉnh dậy liền xách dao ra ngoài, làm lại nghề cũ. Mà Trúc Ngọc thì bị nàng nhốt lại ở trong nhà, không cho phép đi ra ngoài.

Đồ Nương lại đi bán thịt lại làm cho mọi người đều kinh ngạc. Phàm là người đi qua sạp thịt của nàng đều phải ghé lại hỏi thăm.

Đồ Nương đã sớm chuẩn bị xong lời thoái thác mà nàng suy nghĩ hồi lâu, vô cùng thuần thục nói: "Tướng công nhà ta...."

Nàng ra vẻ muốn nói lại thôi, vẻ mặt ưu tư sầu muộn, "Tối hôm qua, chàng không cẩn thận bị vấp vào ngưỡng cửa, làm tay bị thương."

Các hương thân nghe Đồ Nương thương tâm nói, đều an ủi vài câu rồi mới đi. Chuyện này cứ như vậy chỉ trong một buổi sáng đều bị truyền đi khắp mọi nơi, cuối cùng thành chủ đại nhân hấp tấp vác cái thân xác béo ục ịch chạy tới trước sạp thịt nhà nàng, vội vàng hỏi: "Nghe nói phu quân nhà cô bị thương? Bị thương như thế nào? Có nghiêm trọng không? Không thể biểu diễn được sao?"

Đồ Nương đau lòng lau nước mắt, gật gật đầu: "Chàng không cẩn thận, trong lúc bê nước nóng bị vấp, tay bị bỏng cả một vết lớn. Thậm chí cả ăn cơm...." Nàng nức nở: "Ăn cơm cũng phải nhờ ta út."

Thành chủ nhìn vẻ mặt thương tâm của Đồ Nương, trong lòng lạnh lẽo, đứng sững sờ trước sạp thịt của nàng. Cuối cùng hết hy vọng thờ dài một hồi, vỗ vai Đồ Nương: "Cô cũng đừng quá đau lòng. Dưỡng mấy chục ngày là khỏi. Chỉ là....không thể tham gia tế tổ rồi. Haizzz...."

Đồ Nương tiếc nuối gật đầu: "Chàng đã mong ngóng lễ tế tổ từ lâu rồi. Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy....."

Nhìn bóng dáng thành chủ đại nhân thê lương rồi đi, Đồ Nương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đuổi được người đi rồi, cũng không làm ai tổn thương cả. Thật là mọi người đều vui.

Lúc tối trở về nhà, Đồ Nương tinh thần phấn chấn vô cùng vui vẻ. Vừa bước vào cửa liền thấy phu quân nhà mình đang ngồi dưới tàng cây ôm sách, thấy Đồ Nương trở về liền buồn bực đặt quyển sách xuống, nói: "Hôm nay bà mới có tới. Nàng nói tới thăm ta."

Đồ Nương đứng hình, lén lút xoay người chuẩn bị trốn ra chợ, lại bị phu quân nhà mình túm cổ áo từ đằng sau lôi về phòng.

Vừa bước qua cửa, hần liền lạnh mặt chất vấn: "Nghe nói ta ngã bị thương?"

"Nghe nói, ta bê nước tắm, bị ngã làm bản thân bị bỏng?" Hần đi sát lại từng bước, "Hơn nữa đến ăn cơm cũng phải để nàng út?"

Lông tơ trên người Đồ Nương đều dựng đứng, bị Trúc Ngọc áp sát vào vách tường. Khí thế của đối phương quá mức cường đại, nàng run rẩy như lão gà trụi lông trong vườn nhà mình, cả nửa ngày sau mới lắp bắp: "Ta....ta chỉ là....không muốn khiến mọi người....khó xử...."

Trúc Ngọc hơi dời thân mình đi, "Tối hôm qua nàng nói nàng đã từ chối. Nàng! Nói! Dối!"

Đồ Nương bị một câu nói này chặn họng, bao nhiêu những lời nói hoa mỹ được chuẩn bị kỹ càng nay đổi thành một cái gật đầu.

Trúc Ngọc thấy Đồ Nương gật đầu, trong lòng hỏa khí ầm ầm. Hần kìm nén sự tức giận, dùng mu bàn tay xoa xoa khuôn mặt đang cúi gầm xuống của Đồ Nương, vén một sợi tóc bị rơi ra của nàng lên: "Thật không ngờ, nông gia mấy người cũng thích chơi trò ăn nói quanh co lòng vòng như vậy."

Hần nói xong liền lui ra phía sau, xong đó lạnh mặt mở cửa đi ra ngoài, cầm sách vở tiếp tục ngồi dưới tàng cây xem.

Đồ Nương vẫn đứng trong góc như cũ, vẫn chưa bình thường trở lại. Hình như....lúc này....nàng nhìn thấy được trong mắt Trúc Ngọc có một tia....chán ghét?

Ánh mắt đó của Trúc Ngọc làm Đồ Nương rất lo lắng, như có con kiến nhỏ đang gặm nhấm trái tim, khiến nàng thấy ầm ầm đau đớn. Nàng nén nước mắt đứng ở bên cửa sổ trộm nhìn về phía vị phu quân vẫn đang ngồi xem sách của mình, mếu mặt nhận sai. Sau đó mở cửa xuống bếp, nấu một bữa đồ ăn thật ngon.

Ba món mặn một một chay, cộng thêm một bán canh nữa. Đây chính là tiêu chuẩn ăn tết bình thường đó. Thịt còn đều là những miếng thịt nạc được nàng tỉ mỉ chọn lựa, một chút mỡ cũng không có. Gia vị nêm nếm vừa miệng, không giống như bình thường lúc đậm lúc nhạt. Ý đồ nhận lỗi vô cùng rõ ràng.

Đồ Nương đặt thức ăn lên bàn, chân chó lớn tiếng gọi Trúc Ngọc vào ăn cơm.

Trúc Ngọc mặt nặng như chì đi vào, không nói lời nào chỉ vùi đầu vào ăn cơm.

Đồ Nương ngồi vắn vẹo trên ghế, chỉ thiếu mỗi hai chữ "Xin lỗi", nhưng trong lúc nàng còn đang vắn vẹo phân vân thì Trúc Ngọc đã ăn xong. Sau khi lau miệng thì chuẩn bị đứng dậy đi rửa bát.

Đồ Nương vội vàng ngăn Trúc Ngọc lại: "Đề ta rửa, đề ta rửa!"

Trúc Ngọc gạt đầu, đặt bát đĩa xuống, không nói hai lời liền đi vào phòng ngủ.

Đồ Nương nóng ruột nóng gan, rửa bát xong lại chạy vào phòng ngồi ở mép giường vắn vẹo nghĩ cách nhận sai. Thấy Trúc Ngọc ôm sách vở ngồi đọc dưới ánh đèn, không hề để ý đến nàng, nàng liền thấy vô cùng đau lòng.

Có câu nói gì nhỉ, à phải rồi, là "Tự làm bậy, không thể sống". Câu nói này chính là để ám chỉ nàng.

Đồ Nương cuối cùng vẫn nghĩ cách nói sao cho phải, liền xoay người đi đun nước tắm. Đun nước xong, đang định bê nước đi vào liền thấy Trúc Ngọc mở cửa, sắc mặt âm trầm đi tới, cướp thùng nước nàng đang bê trong tay đi, nhấc chân bê vào phòng tắm. Lúc bước qua ngưỡng cửa còn cố tình đi thật chậm cho nàng xem.

Nàng lập tức liền biết Trúc Ngọc vẫn còn đang giận. Đồ Nương lập tức lệ nóng lưng tròng, tiểu tiện ngồi ở cửa. Nghe thấy tiếng nước chảy ào ào ở bên trong, nàng vội đứng trước cửa, vẻ mặt lấy lòng hỏi người bên trong: "Nước có đủ nóng không? Có lạnh không? Có cần ta vào giúp chàng kỳ lưng không?"

Một giọng nói lãnh đạm từ bên trong vọng ra: "Không cần."

Mãi cho đến khi lên giường, bầu không khí giữa hai người vẫn không bớt căng thẳng. Trong lòng Đồ Nương vô cùng đau khổ, rốt cuộc cái này được coi là cái gì chứ? Còn không phải nàng bị mọi người dồn ép quá nên mới luống cuống lên sao? Từ lúc thành thân với Trúc Ngọc đến nay mới được hơn một tháng, vậy mà vì bạc mà nháo bất hòa, vì trang điểm nháo xấu hổ, bây giờ lại vì một lời nói dối mà hai người bọn họ lại chơi chiến tranh lạnh với nhau. Trái tim Đồ Nương đều trở nên nguội lạnh. Sao phu quân nhà nàng lại khó chiều như vậy chứ.

Cuối cùng nàng nằm ở trên giường, nói ra ba chữ: "Ta xin lỗi."

"Không cần xin lỗi ta. Người nàng lừa cũng đâu phải ta đâu." Trúc Ngọc quay lưng về phía nàng lạnh lùng nói.

Nàng nằng nằng... nàng thực muốn khóc: "Vậy chàng giận cái gì chứ?"

"Nàng vẫn không hiểu sao?" Trúc Ngọc xoay người lại nhìn Đồ Nương: "Nàng không nên giấu diếm ta. Bao gồm cả chuyện nói dối với người khác."

"Ta..... Ta đúng là không nên giấu chàng. Phu thê chiếu cố lẫn nhau, phải thẳng thắn thành khẩn." Đồ Nương nghe đối phương nói xong mới nhớ ta lúc trước Trúc Ngọc đã từng nói, cho nên vô cùng thành khẩn nhận sai.

Lưng Trúc Ngọc cuối cùng cũng thả lỏng, nhẹ giọng nói: "Nhớ kỹ đó. Ngủ đi."

Lúc này Đồ Nương mới cảm kích ôm chầm lấy thắt lưng phu quân nhà mình, vùi đầu vào cạo cạo: "Ta nhớ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Khăn Tay

Sáng sớm hai hôm sau, bà mới tới nhà Đồ Nương. Nặng mặt ngồi xuống xong, bà mới liền hỏi thăm tay Trúc Ngọc ra sao rồi.

Trong lòng Đồ Nương cũng hiểu bà mới đã biết nàng nói dối rồi, cho nên không tiếp tục lấy cớ nữa, lôi kéo bà mới vào phòng khách ngồi, mời trà mời nước vô cùng săn sóc.

Bà mới nhấp một ngụm trà, "Không biểu diễn được thì cứ nói không biểu diễn được. Lại còn mạnh mẽ cái gì chứ. Thật là...."

"Ai nha, là do ta đột nhiên bị nóng đầu, cho nên giờ ta đang thành thật nhận sai với bà đây." Đồ Nương vừa nói vừa nắm một nắm lụa lên đưa đến tận tay bà mới.

"Cô nhận sai với ta thì có tác dụng gì chứ? Cô tự đi nói với thành chủ đi. Ông ấy bị cô làm cho sầu thối cả ruột ra rồi kìa."

Đồ Nương chột dạ gạt đầu: "Lát nữa ta sẽ đến nhà thành chủ sau."

Bà mới liếc nhìn Đồ Nương một cái, thấy đối phương coi như cũng biết sai, chậm rãi nói: "Cô yên tâm, ta sẽ không nói với mọi người chuyện cô nói dối. Cô tự thu xếp cho tốt."

Đồ Nương không thể ngờ được bà mới lại thay đổi hình tượng miệng rộng của mình, không nói chuyện nằng nạt mọi người ra, trong nháy mắt lệ quang lập lòe, hết lòng khen ngợi bà mới là người tốt.

Bà mới được khen đến phồng cả mũi, vẻ mặt sáng khoái, ăn sạch chỗ lạc trên bàn, lại uống hết một ấm trà, sau đó mới vỗ bụng rồi đi. Lúc bà mới đi, Đồ Nương còn cắt thêm mấy lát thịt để bà mới xách về nữa.

Nhưng bà mới lại xua tay từ chối, bày ra dáng vẻ thần bí hỏi, "Món vịt hầm tương kia của nhà cô làm như thế nào vậy?"

Đồ Nương vừa nghe được mấy lời này của bà mới mảy lập tức nhăn tít lại, hiểu ra bà mới đây là có chuẩn bị mà đến.

Dịp lễ tổ, người nữ nhân của mỗi hộ gia đình đều phải đem hết bản lĩnh ra nấu một món ăn ngon nhất. Hằng năm bà mới đều làm đậu hũ nhưng đều không được mọi người yêu thích. Mà nói đến những nhà có món ăn ngon được yêu thích, đương nhiên không thể không nhắc đến món vịt hầm tương kia của nhà Đồ Nương.

Mà quy củ của lễ tế tổ chính là mỗi nhà phải làm một món ăn khác nhau, không được trùng lặp. Nếu Đồ Nương đem món vịt om tương cho bà mới thì nhà nàng nhất định phải đổi một món ăn khác.

Đồ Nương suy nghĩ cặn kẽ cả nửa ngày trời rồi mới quyết định đem bí quyết giao cho à mới.

Aizz, ai bảo nàng bị bà mới túm được nhược điểm chứ (ㄟ_ㄟ)

Nàng gật đầu, đồng ý chỉ cho bà mới phương pháp làm. Bà mới vỗ đùi cái đét, vô cùng cao hứng, lập tức chạy tới chỗ ngoặt mua hai con vịt mang tới nhà Đồ Nương.

Đồ Nương vặt lông, rửa sạch, dạy bà mới cách mổ vịt. Tay vừa làm, miệng vừa không ngừng lặp đi lặp lại hướng dẫn, để bà mới cảm một con vịt khác làm theo.

Tay nghề hầm vịt này là mẫu thân của nàng truyền lại cho nàng, nghe nói là của tổ tiên nàng còn dựa vào bán vịt mà phát tài. Chỉ là không ngờ lại đụng phải chiến tranh, nhà tan cửa nát, nương nàng bị bán đến Bách Hoa Lâu, sau đó thì có nàng. Cách làm vịt, nàng đương nhiên không muốn lộ ra ngoài. Nhưng không ngờ bà mới lại cố chấp muốn học, cho nên nàng chỉ có thể dạy đối phương. Haizz, nàng lác đầu, dạy bà mới cách làm vịt hầm tương.

Đầu tiên đun một nồi nước, sau khi vịt được làm sạch thì vào nồi. Đồ Nương lấy vỏ quýt đã được phơi khô ở bên bờ tường ra, thêm hành gừng tỏi cùng với rượu gạo loại ngon vào, hầm đến khi mềm khoảng tám phần thì vớt ra để một bên.

Nước sốt thì dùng đường phèn, nước tương, bát giác, đinh hương, tất bật....nấu chung, đến khi gần cạn nước thì bỏ thịt vịt chuẩn bị lúc trước vào xối nước sốt lên. Đợi vịt ngấm gia vị thì lại bỏ vào lò nướng thêm một chút, sau đó đem ra cắt thành miếng vừa ăn là được.

Bà mới cẩn thận lắng nghe, thấy chỗ nào không hiểu thì hỏi. Vịt hầm tương này nghe qua có vẻ đơn giản nhưng đến lúc làm mới thấy khó. Không chỉ phải nắm giữ được hỏa hậu (sức lửa) thật tốt mà còn phải nêm nếm được gia vị vừa đủ.

Sau khi Đồ Nương làm vịt hầm tương xong, bảo bà mới thử tự làm lại một lần. Hai người mất nguyên một buổi sáng để dạy và học cách làm vịt, rốt cuộc tới gần trưa mới học xong được món vịt này.

Bà mới cầm một con vịt đi, còn thừa lại một con, Đồ Nương chặt một nửa ra mang lên cho Trúc Ngọc ăn. Sau khi dọn đồ hân cứ ngốc ở trong nhà đứng ra ngoài thì cầm nửa con vịt còn lại đến nhà thành chủ.

Cửa lớn nhà thành chủ đóng chặt. Nàng gõ cửa một lúc lâu mới thấy thành chủ chậm rì rì ra mở cửa.

Vừa thấy Đồ Nương đến, thành chủ lập tức trung ra vẻ mặt đau khổ tới tiếp đón, nghiêng người lộ ra bộ mặt khổ qua.

"Cả ngày hôm qua ta đi khắp cả thành để hỏi, nhưng không ai nguyện ý lên đài biểu diễn hết." Thành chủ đầm ngực nói tiếp: "Lễ tế tổ của chúng ta, mỗi năm đều phải có 10 tiết mục. Năm này vì có một nhà có một tiết mục mới chuyển đi, cho nên không đủ nữa rồi."

Đồ Nương đưa vịt hầm tương đã được chặt sẵn qua, "Chín tiết mục không được sao?"

"Chín? Cô đang nói đùa à? Lễ tế tổ nhất định phải thập toàn thập mỹ, chỉ có chín thì làm sao mà được chứ?"

Đồ Nương cúi đầu, cũng không nghĩ ra mình có thể giúp gì cho thành chủ. Nàng thở dài, giải thích rằng tương công nhà mình vẫn đang bị thương, quá thực không thể giúp gì được, sau đó lập tức quay đầu muốn rời đi.

Nhưng thành chủ đại nhân lại vươn đôi tay già nua của mình ra túm lấy gáy Đồ Nương kéo lại, như là đang túm cọng rom cứu mạng cuối cùng của mình, kiên quyết không buông, "Đồ Nương à, vậy cô hãy giúp lão già là ta đi. Tiết mục cuối cùng này, cô nhất định phải diễn."

Đồ Nương vừa nghe xong lập tức sợ hãi đến mức không ngừng xua tay, "Không được không được. Ta làm gì có chỗ nào lên được mặt bàn chứ. Cho ta lên biểu diễn không phải càng khiến ngài mất mặt sao?"

"Cô nói cái gì thế, sao lại mất mặt được cơ chứ. Cô cứ lên biểu diễn kỹ thuật dao pháp của mình không phải là được rồi sao?"

Nàng nhũn mày, "Ta chỉ biết chặt thịt, đâu biết cái gì mà dao pháp chứ. Ngài đây là đang muốn làm khó ta sao?"

"Chuyện này thì có gì mà khó với không khó chứ? Mọi người đều là người trong thành cả, sẽ không có ai chê cười cô đâu." Sau đó không đợi Đồ Nương phản ứng lại thành chủ đã vỗ tay một cái, "Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, cô lên biểu diễn tiết mục dao phay."

Đồ Nương đang định cự tuyệt đã bị thành chủ chặn họng, "Ai ai ai, cô đừng từ chối mà. Cô không nghĩ xem mỗi năm tế tổ, toàn bộ thịt mà mọi người trong thành dùng là mua của ai chứ?"

Thành chủ vừa nói mấy lời này xong Đồ Nương liền như leo lên lưng cạp dễ leo khó xuống.

Tiền sinh hoạt nhà nàng mỗi năm về cơ bản đều là nhờ vào dịp tế tổ. Ba ngày tế tổ là có thể đủ để chi trả chi phí sinh hoạt mấy tháng, cho nên không thể từ chối được. Còn đang do dự thì cửa nhà thành chủ đột nhiên bị người ta xông vào.

Người tới đứng là khiếu phu có tiếng ở đường Tây A Tráng. Hắn mặc một cái áo vá chằng vá đụp, tay xách một cái chùy xông vào, vừa thấy thành chủ lập tức hô to: "Quách đại gia! Ngực yếm rần rần, có thể suy xét đặt thêm một vài tảng đá nữa cũng được!" Vừa nói xong ngẩng đầu lên thấy Đồ Nương đứng đó lập tức hốt hoảng liếc nhìn sang chỗ khác, ngượng ngùng gãi đầu đứng một chỗ chờ.

Thành chủ vẫn giữ chặt Đồ Nương không cho nàng đi, vừa kéo cổ áo nàng vừa quay lại trả lời với A Tráng: "Được rồi được rồi. Cậu đừng có làm gì linh tinh là được."

"Năm nay náo nhiệt như thế, yếm nhất định sẽ biểu diễn tiết mục tốt nhất." A Tráng nhếch miệng cười, mắt lại nhìn thấy thành chủ vẫn túm lấy Đồ Nương không buông lập tức thắc mắc: "Quách đại gia, ngài túm lấy xiêm y của Đồ Nương làm gì thế?"

Thành chủ nghe A Tráng hỏi như vậy mới quay đầu lại nhìn, thấy quần áo Đồ Nương bị mình túm đến xộc xệch, vội vàng buông ra, ho khan hai tiếng, "Không có gì, ta chỉ đang nói chuyện với Đồ Nương thôi."

"Vậy ngài cũng không thể túm lấy xiêm y nhân gia nhà người ta như vậy chứ? Đồ Nương đã gả chồng rồi đó!" Hắn tức giận, "Ngài nói chuyện cho tử tế vào. Bẵng không chuyện này mà bị truyền ra, mọi người nói ra nói vào, sớm muộn gì cái mũ quan của ngài cũng bị lột xuống cho mà xem."

Thanh âm A Tráng quá mức chân thành, lại vô cùng đúng tình hợp lý mà nói, khiến cho thành chủ cảm thấy không thoải mái, lập tức phản bác lại: "Cậu đây là rảnh quá nên đi kiếm chuyện đúng không? Ta đây cũng 7, 8 chục tuổi rồi, đáng tuổi tổ tông của cậu rồi, lại còn có thể làm ra mấy chuyện thiếu đạo đức như thế sao?"

Thành chủ đại nhân gân cổ lên mà nói, đang định tiếp tục nổ pháo thì bị Đồ Nương ngăn lại. Nàng nói, "A Tráng, không phải như ngươi nghĩ đâu. Thành chủ đại nhân là sợ ta chạy mất nên mới túm lấy xiêm y ta không buông như vậy. Đây là do dưới tình huống cấp bách, không phải cố ý."

Nghe Đồ Nương giải thích xong, A Tráng liền không tiếp tục truy cứu nữa. Cuối cùng Đồ Nương cười cười bất đắc dĩ nói: "Vậy thì ta sẽ lên biểu diễn tiết mục dao phay vậy."

Thấy Đồ Nương đáp ứng, thành chủ mới an tâm, vui vẻ thả người đi. Nàng cùng A Tráng đi ra ngoài. A Tráng làm người thật thà chất phác, vừa ra khỏi nhà thành chủ liền không yên tâm hỏi: "Đồ Nương, Quách đại gia hắn... thật sự không làm gì cô chứ?"

"Không có chuyện gì thật mà. Ngươi nghĩ nhiều rồi." Nàng cười đáp lại.

A Tráng được an tâm lại xong, gãi gãi đầu, tạm biệt Đồ Nương ở chỗ rẽ, về mặt ngây ngô rồi đi. Đồ Nương nhìn theo bóng dáng A Tráng, nhớ trước kia hắn cũng thường xuyên đi lại trước sạp thịt nhà nàng. Nhưng từ sau khi nàng bị phá tướng thì không thấy tới nữa. Thậm chí vì chuyện này mà trước kia nàng còn thương tâm rất nhiều. Nhưng đến hôm nay nàng lại thầm vì nó mà cảm thấy thoải mái. Ai bảo bây giờ nàng có một phu quân như thiên tiên làm gì chứ.

Chỉ là nhìn dáng vẻ khảnh trương này của A Tráng....chắc là do nàng nghĩ nhiều rồi... Chẳng có lẽ phu quân nhà nàng dạy nàng trang điểm, tâm phu quân nhà mình thì không câu được nhưng lại câu được tâm của tình nhân cũ?

Chuyện này cũng không trách được nàng phải nghĩ nhiều. Ai bảo từ trước đến nay nàng đều chưa bao giờ bị ai nói xấu, cũng chưa bao giờ cùng nam nhân nói chuyện yêu đương ái muội, cho nên chỉ cần người khác đối xử với nàng tốt một chút là nàng liền cảm thấy họ thích mình. Nhưng trách sao được, trời sinh trực giác của nữ nhân luôn nhanh nhạy như vậy mà.

Sau khi về nhà, ăn xong bữa trưa mà Trúc Ngọc để phần cho mình xong, Đồ Nương vui vẻ đi tới chuồng heo để chọn heo.

Chuồng heo cách nhà khoảng mấy trăm mét, vây bởi một bức tường thấp. Nơi này nuôi cả gà, vịt, heo...đều là của mọi người trong thành. Vì trong nhà không có chỗ để nuôi cho nên mọi người đều thống nhất để ra một phần đất trống, xây thành mấy cái chuồng nhỏ. Gia súc nhà ai thì để ở chuồng nhà mình rồi đánh dấu lại để khỏi bị nhầm lẫn. Ở đây cũng có người trông coi, mỗi ngày chỉ cần mang thức ăn từ nhà đến cho bọn chúng ăn là được.

Đồ Nương vào bên trong liền thấy A Tráng cũng đang ở bên trong cho vịt ăn. Nhà A Tráng bình thường vẫn luôn để một nam hài tử đến cho vịt ăn, không hiểu sao hôm nay lại thành A Tráng, thật là lạ.

Đồ Nương hướng A Tráng gặt đầu một cái, sau kéo hai con lợn ra ngoài để cho ăn. A Tráng đi tới làm giúp Đồ Nương, còn rửa sạch cả phần heo ở trong chuồng nữa.

Đồ Nương ngại không muốn để A Tráng làm, muốn ngăn cản, nhưng không ngờ không cản được. Thân thể A Tráng cứng ngắt đứng sừng sững, nàng đây thế nào cũng không được. Hắn thấy vậy nhếch miệng cười vui vẻ, đẩy Đồ Nương ra ngoài xong bản thân lại xoay người vào ra sức làm tiếp.

Hầy, chuyện này vốn là để nàng làm, nhưng vì được A Tráng làm giúp nên chưa đến giờ ngo đã làm xong rồi.

Đồ Nương thấy rất ái ngại, nhanh chóng đến nhà gần đó xin hai chén nước mang đến cho A Tráng.

A Tráng ngồi trên tảng đá kê gần bức tường, uống nước Đồ Nương đưa cho. Nàng thấy A Tráng chảy một chút mồ hôi, liền vươn tay đưa khăn qua để hắn tự lau.

A Tráng cầm cái khăn tay đơm mùi trà mà đồ bưng cả mặt, cầm cái khăn lên lau bừa trên trán, không ngờ vừa lau xong một cái cái khăn liền bị mồ hôi làm cho hôi mùi. Đồ Nương không ngại, nhận lấy khăn tay xong liền cáo từ.

Đồ Nương đi rồi, A Tráng thấy trên tay vẫn còn lưu lại mùi trà thì trái tim chợt ngửa ngáy đến phát hoảng.

Đồ Nương cầm theo cái khăn về nhà thấy Trúc Ngọc vẫn đang ngồi dưới tán cây đại thụ uống trà như cũ. Nàng nhìn Trúc Ngọc cười một cái, sau đó ngồi xuống cạnh giếng giặt khăn.

Trúc Ngọc nhấp một ngụm trà, nói: "Cho nàng khăn, nàng dùng rồi?"

Đồ Nương cười đáp lại, "Ừm, đúng vậy. Có dùng."

Tâm trạng Trúc Ngọc rất tốt. Hắn vui vẻ gặt đầu, "Lúc nào cũng phải sạch sẽ. Cần thì phải dùng."

Đồ Nương chột dạ gặt đầu, cúi đầu ra sức giặt khăn.

Kì thực nữ nhân nông gia làm gì có ai dùng khăn tay chứ. Nàng từ nhỏ đã không dùng rồi. Không ngờ tướng công nàng sau khi biết nàng không dùng khăn tay xong liền trưng ra dáng vẻ nghiêm túc, móc chiếc khăn tay trên người mình ra đưa cho nàng: "Nữ nhân gia mà đến cái khăn tay cũng không có. Không sạch sẽ gì cả."

Kể từ đó, Trúc Ngọc liền bắt Đồ Nương lúc nào cũng phải mang theo khăn tay bên người. Nhưng nàng thực sự không quen dùng khăn tay. Người nói xem, ai mà không phải làm đến bực mặt ra, lấy đâu ra thời gian rảnh mà lôi một cái khăn tay thơm ngào ngạt ra mà lau mồ hôi chứ? Dùng thẳng tay áo lau là được rồi, cần gì phải rắc rối như vậy.

Nhưng cuối cùng hôm nay cái khăn này cũng phát huy tác dụng rồi. Chỉ là, người dùng không phải nàng mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phụng Cầu Hoàng

Rất nhanh đã đến ngày lễ tế tổ, cửa thành mở liên tục ba ngày. Tất cả mọi người từ bốn phương tám hướng đều có thể đến tham dự, mà phần lớn trong số đó là người đến từ kinh thành.

Ở một khu đất trống bên ngoài thành, mọi người dựng một cái sân khấu để hát tuồng, còn cả bàn ghế để phục vụ mọi người ăn uống nữa.

Phía đông của khu đất trống bày đầy hạt dưa, trái cây và mấy món đồ ăn vặt linh tinh. Những người tới xem phải bỏ ra 1 quan tiền, sau đó nhận một cái thẻ bài rồi có thể vào bên trong vừa xem hát tuồng vừa ăn uống.

Các hương thân trong Yên Thành đều biết tính toán, hai ngày đầu là cơ hội kiếm tiền tốt nhất, mà đến ngày thứ ba, tức là ngày cuối cùng, mới là ngày lễ tế tổ chân chính quan trọng nhất của mọi người trong thành.

Đồ Nương cũng vậy. Sáng sớm tinh mơ nàng đã mở sạp thịt, đứng ở cửa thành chật chội cho mọi người, tranh thủ kiếm chút tiền lời, mà Trúc Ngọc thì nghe lời chỉ ngồi tại nhà.

Buổi trưa nàng trở về, mang theo đồ ăn mà nhóm hương thân tặng cho Trúc Ngọc liền thấy hắn đang đứng dưới tàng cây, bóng dáng có chút cô tịch. Tâm lung kia khiến người ta có cảm giác hắn bị ngăn cách với thế nhân, nhìn có chút đáng thương. Đồ Nương thấy mà đau lòng, do dự hồi lâu mới nói: "Nếu... nếu chàng chán quá thì có thể ra ngoài..."

Trúc Ngọc không trả lời nàng, nhận lấy làn đồ ăn ngồi xuống dưới gốc cây đại thụ ăn trưa. Nhưng chỉ ăn được hai miếng liền không ăn được nữa, ném

thức ăn còn thừa ra vườn cho hai con gà già nhìn chúng nó mổ. Đồ Nương lau mồ hôi, nàng biết đây là biểu thị Trúc Ngọc đang giận dữ, cho nên nàng vội vàng vào nhà lấy ra một ít băng gạc dự phòng, sau đó cuốn cánh tay Trúc Ngọc lại như cái bánh tét, cuối cùng là buộc một sợi dây rồi treo lên cổ, chỉnh cho cánh tay thành bộ dáng bị trọng thương tàn tật vô cùng nặng nề.

"Chàng cứ giả vờ như cánh tay bị thương thật, sau đó....ta dẫn chàng ra ngoài xem mọi người biểu diễn nhé."

Trúc Ngọc khẽ nhường mày, bỏ cái dây buộc trên cổ xuống, lại mặc một bộ xiêm y xa hoa, dùng ống tay áo rộng lớn che khuất toàn bộ cánh tay bị băng bó, sau đó mới nghiêm mặt nói: "Đi thôi."

Đồ Nương cười trộm, cong miệng đi theo Trúc Ngọc ra ngoài. Dọc đường đi nàng không ngừng nhìn ngó khuôn mặt nghiêm túc của Trúc Ngọc, trong lòng rất vui vẻ. Không thể ngờ người luôn tạo cho người khác cảm giác quanh quẩn như Trúc Ngọc lại cũng muốn đi xem náo nhiệt. Nhưng lại không có mặt mũi nói ra thành lời, chỉ có thể dùng chiêu nhin ăn này để biểu đạt bất mãn. Cứ như đại cô nương đang giận dữ vậy, thật là đáng yêu.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Trúc Ngọc phát hiện Đồ Nương không ngừng vừa nhìn hần vừa mím miệng cười trộm, khuôn mặt càng thêm cứng ngắt, lướt qua Đồ Nương đi về phía trước, không cho nàng nhìn nữa.

Đồ Nương chạy nhanh hai bước đuổi kịp hần. Mà người phía trước lại càng rảo bước nhanh hơn, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Đồ Nương không ngừng cố gắng, hai người một chạy một truy bắt tri bất giác đã đến cửa thành.

Đồ Nương lấy một quan tiền ra đưa cho Trúc Ngọc, chỉ vào sân khấu ở đằng giữa bãi đất trống, nói: "Chàng cầm một quan tiền này đưa cho đại nương cầm thẻ bài đằng kia, bà ấy sẽ để chàng vào bên trong vừa xem diễn vừa ăn uống."

Trúc Ngọc gật đầu, nhận tiền nói: "Hay là để ta đến giúp nàng?"

Đồ Nương hoảng loạn xua tay cự tuyệt liên tục: "Không được. Tất cả mọi người đều cho rằng chàng bị thương đó. Chàng không thể đến giúp ta được."

Trúc Ngọc cười cười, không ép buộc nàng nữa. Thân nhiên đi về phía sân khấu bên kia. Đồ Nương không yên tâm nhìn theo bóng dáng Trúc Ngọc, sau đó mới nhanh chân chạy về phía sạp thịt để chặt thịt cho mọi người.

Đồ Nương chặt thịt theo thực đơn của mọi người. Nàng đứng ở cạnh một sườn núi nhỏ, dáng vẻ nhanh nhẹn chặt thịt cho mọi người. Thịt được chặt xong đều để trong một cái chậu lớn, chờ mọi người tới lấy.

Com tối cũng đã bắt đầu được làm từ bây giờ. Một cái bếp rất to được nhóm ở khoảng trống cách cửa thành không xa. Nữ nhân thì rửa rau thái rau, nam nhân thì bỏ sức gánh nước bê nồi. Tất cả các đầu bếp của các tiệm com trong thành đều được xuất động. Mỗi người đều chường miệng làm món ăn chiêu bài của cửa tiệm nhà mình.

Sau khi Đồ Nương chặt thịt xong lại bị mấy đại nương lưu lại giúp họ rửa rau. Lúc này nàng mới chặt thịt xong, tay đều là mùi tanh, nhưng lại không tiện từ chối mọi người, miễn cho họ nói nàng không hòa đồng, đành phải tiếp tục làm việc.

Lại thêm một canh giờ nữa trôi qua, nàng rửa qua không biết bao nhiêu là thứ, lại bị gọi đi thái đồ. Thật vất vả mới làm xong, nàng lập tức vội vã muốn xoay người rồi đi lại bị hần từ kéo lại. Một đầu bếp chường quần nói: "Đồ Nương, cô làm xong rồi thì đi gánh nước đi. Nước không đủ dùng rồi."

Trong lòng Đồ Nương lúc ấy liền có chút lạnh lẽo. Đây chính là định hành chết nàng đấy à?

Nàng thật sự nhớ Trúc Ngọc, muốn ngồi cùng hần cắn hạt dưa xem biểu diễn a! Vì sao lại có nhiều người ngăn cản nàng như thế chứ? Mấy đại nương đang ngồi dài trên ghế đằng kia thì không gọi lại gọi nàng đi gánh nước!

Nàng nhin không được lửa giận, muốn bùng nổ. Siết chặt tay, tức giận trừng mắt nhìn về phía đầu bếp chường quần, chuẩn bị không thêm để ý đến ông ta xoay người bỏ đi kết quả từ bên cạnh đột nhiên vọt ra một bị hần tử cao lớn thô kệch, nghe rằng nở nụ cười ngày ngố với nàng.

Đây....đây không phải là A Tráng sao?

A Tráng vươn tay, vỗ vỗ bả vai đầu bếp, cười cười nói: "Đại ca, để ta đi cho. Đồ Nương dù sao cũng chỉ là một nữ nhân gia. Nàng làm việc lâu như vậy rồi nhất định rất mệt mỏi."

Đồ Nương lập tức bày ra bộ mặt cảm kích nhìn A Tráng. Sự xuất hiện của A Tráng lúc này rực rỡ như ánh hào quang lấp lánh trên người Phật tổ Như Lai, xua đi cái tiền đồ u ám của nàng. Câu nói kia thật là cảm động biết bao, khiến nàng cảm kích từ tận đáy lòng.

Đầu bếp thấy có người gánh nước rồi cũng không khó xử Đồ Nương nữa, gật đầu thả nàng đi.

Đồ Nương cảm kích nói cảm ơn với A Tráng, sau đó lóc cóc chạy về phía sân khấu đằng kia.

Trước sân khấu lúc này đã bắt đầu đông đúc, bàn ghế đều không đủ ngồi. Nhưng nàng chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trúc Ngọc.

Có trách thì trách tướng công nhà nàng quá nổi bật, như hạc trong bầy gà. Đi đến chỗ nào cũng thành cảnh đẹp, không chú ý không được.

Huống hồ bàn hán ngồi lại ở vị trí chính giữa sân khấu, có thể nói là chỗ đẹp hoàng kim. Hai cái ghế nhỏ dựa vào một cái bàn nhỏ, vừa nhìn là biết đồ dùng riêng.

Nàng tò mò đi tới, chen qua đám người nhón nháo ở mấy bàn phía sau đi lên tới trước mặt Trúc Ngọc. Nhìn trái nhìn phải một cái, sau đó cúi đầu hỏi: "Sao chàng chiếm được chỗ tốt thế?"

Trúc Ngọc ngẩng đầu lên liền thấy dáng vẻ lén lút hỏi của Đồ Nương.

Hắn cười lớn, kéo tay Đồ Nương lại, ý bảo nàng ngồi xuống, sau đó mới nói: "Ta đưa cho đại nương kia một quan tiền, bà ấy liền dẫn ta tới đây."

Đồ Nương cảm thấy trên tay ấm áp, phảng phất xua đi sự mệt mỏi cả buổi. Nàng lại nhìn trái nhìn phải một phen, cuối cùng dừng trực giác của nữ nhân tìm được vị trí đứng của đại nương kia. Chỉ thấy đại nương đang trưng ra vẻ mặt hoa si, vừa cắn hạt dưa vừa thâm tình nhìn về phía Trúc Ngọc. Đồ Nương lập tức hiểu ra chỗ ngồi đẹp nhất này có được hoàn toàn là dựa vào khuôn mặt người gặp người thích hoa gặp hoa nở này của Trúc Ngọc! Nàng chính là được thơm lây nên bây giờ mới được ngồi vị trí tốt như thế.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Đại nương còn đang bày ra dáng vẻ hạnh phúc hoa si ngắm Trúc Ngọc đột nhiên lại bị một nữ nhân che khuất tầm mắt, hơn nữa lại còn không nghiêng không lệch chặn đứng khuôn mặt đẹp trai của Trúc Ngọc. Nữ nhân này quai hàm bạnh ra, nghiêng rằng trừng mắt với đại nương, cách một khoảng trống đầu mắt với bà ta.

Cuối cùng Đồ Nương thắng lợi, đuổi được đại nương hoa si kia đi. Nhưng vừa mới quay đầu lại liền đụng phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Trúc Ngọc.

"Nàng đang nhìn cái gì thế?"

"Không...không có gì." Đồ Nương xấu hổ cười cười, cầm một miếng bánh hoa quế trên bàn lên nhét vào miệng. Nhưng vì ăn nhanh quá nên bị nghẹn, ho sặc sụa một hồi.

Trúc Ngọc đưa trà lạnh cho Đồ Nương uống xong, nhú mồm nói: "Không ai tranh với nàng. Nàng ăn từ từ thôi."

Mặt Đồ Nương đỏ hồng, uống trà Trúc Ngọc đưa cho xong gật gật đầu, tầm mắt dừng lại ở vờ tuồng đang được diễn trên sân khấu.

Gánh hát này là do thành chủ mời đến từ mấy hôm trước ở kinh thành. Nghe nói là người có tiếng, hình như còn được vào cung biểu diễn cho hoàng thượng xem, mời được đến thật không dễ dàng, tốn không ít ngân lượng, thậm chí còn phải bao ăn bao ở đầy đủ nữa.

Nhưng Đồ Nương lại cảm thấy gánh hát nào mà chẳng giống nhau, không phải cũng là một đồng người xông ra diễn sao? Hát thì cũng bình thường thôi nhưng nhóm hương thân ở bên dưới ngồi xem thì lại vô cùng phấn khích, không quản người ta hát ba bảy hai một hay cái gì, cứ thấy hát là lại trầm trồ vỗ tay khen ngợi. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Vì thế Đồ Nương cũng phối hợp, học theo các hương thân vừa vỗ tay lại vừa trầm trồ khen ngợi, sau đó nhàm chán cầm một nắm hạt dưa ở trên bàn lên cắn.

"Rắc rắc rắc...." Nàng ăn xong liền vứt luôn vỏ hạt dưa xuống dưới đất. Không đầy nửa chén trà, bên cạnh liền có một đồng vỏ hạt dưa.

Trúc Ngọc nhìn xuống dưới chân nàng một cái, nghiêm túc ngăn cản hành vi này của Đồ Nương lại, cá giận nói: "Nàng lại ném rác lung tung rồi."

Đồ Nương bày ra vẻ mặt vô tội nhìn xung quanh, thấy mọi người cũng đều là như vậy. Trúc Ngọc lại như biết nàng chuẩn bị nói gì, xụ mặt dạy dỗ: "Người ta là người ta, nàng là nàng."

Đồ Nương nhụt chí gật đầu, hỏi: "Vậy...ta để ở đâu?"

Trúc Ngọc lấy một cái khăn ra, trải trên bàn: "Đề vào đây. Đợi lát nữa thì gói lại rồi mang đi vứt sau."

Vì thế, toàn bộ vỏ hạt dưa vỏ hoa quả và các thứ linh tinh mà Đồ Nương ăn xong toàn bộ đều được vứt lên trên cái khăn kia của Trúc Ngọc. Chiếc khăn sạch sẽ thoang thoang hương trà cứ như vậy biến thành đồ đựng rác.

Chỉ trong chốc lát trên cái khăn liền xuất hiện một ngọn núi nhỏ. Cái miệng này của Đồ Nương đúng là ăn không ngừng nghỉ.

Đồ Nương chuyên tâm xem biểu diễn. Trong lúc lơ đãng quay đầu lại nhìn Trúc Ngọc một cái liền thấy khóe miệng hắn phỉm ý cười, mắt thì chăm chú dõi theo màn biểu diễn trên sân khấu.

Đồ Nương biết, trước kia tuy Trúc Ngọc chỉ gốc ở kinh thành, nhưng nơi đó lại luôn phồn hoa náo nhiệt, gánh hát này thì đã là cái gì. Những người ở đó xem tạp kỹ, xem quyền lừa. Bách Hoa Lâu thịnh thoàng cũng sẽ mời bọn họ đến biểu diễn, đương nhiên Tiểu Quan Điểm cũng sẽ thỉnh thoảng mời một vài gánh xiếc ảo thuật đến biểu diễn cho khách nhân vui vẻ.

Ở vùng thôn quê này lâu như vậy, có lẽ Trúc Ngọc cũng rất buồn chán. Nơi này luôn tẻ nhạt không có gì thú vị, cho nên chỉ với gánh hát như thế này cũng có thể khiến hắn xem chăm chú như thế.

Đồ Nương thò đầu qua, ở trong đám người ồn ào láo nháo, nhỏ giọng hỏi: "Ở trên đó mấy người họ đang biểu diễn cái gì thế?"

Về mặt Trúc Ngọc nhu hòa, nghiêng người nói nhỏ bên tai Đồ Nương: "Đây là một khúc "

Giọng nói hẳn đặc biệt, lại dùng ngữ khí mềm nhẹ, giảng giải về một đoạn chuyện xưa về khúc..... Xưa có một đôi chim triền miên quấn quýt với nhau, rồi chúng cùng hóa thành người...

Phối hợp với giọng hát thông thả của người trên đài:

"Hoàng điều a hoàng điều,

Nguyện đôi ta có cuộc sống hàng ngày gắn bó,

Như hình với bóng,

Sinh con dưỡng cái,

Vĩnh viễn làm một đôi,

Tâm đầu ý hợp,

Hòa thuận đôi bên.."

Đồ Nương nghe đến như si như say, phảng phất rơi vào câu chuyện xưa đẹp đẽ này. Cuộc đời này cuối cùng có thể có một người cùng ta sống đến bách niên giai lão, nào có dễ dàng?

"Vậy cuối cùng đôi chim kia thế nào?"

Trúc Ngọc cười khê: "Nàng xem đến cuối không phải sẽ biết kết quả sao?"

Chỉ là, không đợi được đến khi vỡ kịch kết thúc, nàng đã bị gọi đi rồi.

Cho nên kết cục của câu chuyện, cuối cùng nàng vẫn không biết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tế Tổ

Đồ Nương lại bị gọi đi làm việc. Nàng chăm chỉ làm việc từ bên trong ra bên ngoài. Đội đầu bếp nấu đồ ăn xong thì cùng nhóm các đại nương lần lượt bê đồ ăn đặt lên những cái bàn dài ở trường yên ở cửa thành.

Trường yên tiệc chia làm hai dãy bàn, một dãy dành cho người dân trong thành, còn một dãy là cho những vị khách từ bên ngoài đến.

Hai dãy bàn thức ăn đều như nhau. Phần đầu bày toàn bộ các món làm từ thịt heo, phần cuối là mỳ vằn thắn sủi cảo, gà vịt thịt cá cũng đều có đủ. Còn có hơn mười vò lớn rượu mạnh, vô cùng phong phú.

Chờ toàn bộ thức ăn được dọn lên rồi, thành chủ mới đứng ở trên tường thành hô to: "Các hương thân! Bắt đầu tế tổ!"

Sau khi thành chủ nói xong, toàn bộ người dân trong Yên Thành, già trẻ lớn bé, tất cả mọi người đều tạm dừng công việc trong tay lại, ngay cả những người đang tụ tập ở sân khấu bên kia cũng đều đi tới.

Những người không phải người dân trong thành đều đứng vây thành một vòng tròn ở bên ngoài để xem náo nhiệt. Mà những người ở trong thành đều nghiêm trang đứng trước cửa thành, chờ thành chủ lên tiếng.

Đồ Nương kéo Trúc Ngọc đến đứng bên cạnh mình. Hôm nay thành chủ đã không còn đáng vẻ như ngày thường. Giấy phút này ông nghiêm trang đứng đó, vẻ mặt trịnh trọng, toàn thân toát ra đáng vẻ của một bậc trưởng bối đức cao vọng trọng, dùng sở học và kinh nghiệm cả đời, lấy hành động để cho mọi người thấy, cái gì gọi là nghi lễ tế tổ truyền thống của tổ tiên.

Không cần thành chủ lên tiếng, những người đứng bên dưới, bao gồm cả những người vây xem đều yên lặng. Ông đứng trên cổng thành, để hai nam đồng bê nước lên, thông thả theo thứ tự rửa mặt, rửa tay.

Sau đó nhóm hương thân lần lượt làm theo thành chủ, rửa sạch mặt và tay mình ở một cái lu nước lớn.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Một nam đồng khác bê lên một tấm vải màu trắng, thành chủ chậm rãi lau tay, sau đó truyền tấm vải xuống dưới.

Lúc này, ngay cả Trúc Ngọc bị bệnh sạch sẽ cũng không nói câu nào tiến hành những nghi thức này theo Đồ Nương.

Thành chủ châm ba nén hương, hướng tứ phương quỳ lạy xong, sau đó xuống dưới cửa thành, quỳ trước cửa thành Yên Thành dập đầu ba cái.

Ti nghỉ dùng giọng nói vang dội hô một tiếng "Mở cửa thành!" Lúc này mấy tráng hán liền đẩy cửa thành đang khép hờ từ từ mở rộng.

Thành chủ lại châm nén, sau đó đặt lên một dây giá nến đặt ở cửa thành. Sau đó các hương thân cũng dựa theo tuổi tác lần lượt cầm cây nến đỏ của mình đến lấy lửa từ cây nến kia của thành chủ châm lên rồi đặt theo thứ tự lên giá nến.

Lúc này, bầu trời như phân thành hai nửa đen, đỏ, chiếu sáng cả tòa Yên Thành, khiến nó nhiễm cả một tầng sáng mờ lung.

Đồ Nương cầm nến đỏ, đặt cùng chỗ với nến đỏ của Trúc Ngọc. Nhìn khuôn mặt được ánh nến chiếu rọi của Trúc Ngọc, còn có xiêm y màu xanh nhạt cũng bị ánh nến phủ lên một màu cam nhạt....cái cảm giác phiêu diêu như thiên tiên này, nàng thầm khắc ghi dưới đáy lòng.

Nến đỏ chiếu rọi cả cửa thành, để cho liệt tổ liệt tông có thể thấy rõ đường về nhà mình, cung nghênh bọn họ trở lại Yên Thành - tòa thành có hơn một ngàn năm lịch sử này.

Lúc này thành chủ lại dùng giọng nói giả nua mang theo bao thăng trầm của thời gian chậm rãi lên tiếng: "Nay ngày lành tháng tốt, lễ dân Yên Thành chúng ta tiến hành nghi thức tế tổ, cung thỉnh liệt tổ liệt tông trở lại thăm thành, dùng bữa ăn thịnh soạn này, phù hộ cho con dân của người, bảo hộ cho Yên Thành của người."

Sau khi nói xong, các hương thân đều chấp tay lại, hướng một vòng từ bắc sang đông, nam, tây tiến hành tế bái.

Sau khi kết thúc nghi thức, vừa nghe tế nghi hô "Dùng bữa!", tất cả mọi người đều chen chúc ngồi vào hai dãy bàn dài.

Cái bàn đầu tiên không được phép ngồi vào, vì đó là vị trí dành cho liệt tổ liệt tông. Bàn thứ hai là vị trí của thành chủ, cứ như vậy sắp xếp tiếp.

Đồ Nương dẫn theo Trúc Ngọc cố ý ngồi xuống bàn ở phía cuối. Bàn này chỉ Đồ Nương và Trúc Ngọc, cộng thêm hai tiểu hài tử mặc yếm xanh nữa.

Tiểu hài tử hiếu động, vừa gấp đồ ăn trên bàn xong lập tức bê bát com chơi trò ngroi đuôi ta chạy. Chính vì thế bàn này chỉ còn Đồ Nương và Trúc Ngọc.

Tâm trạng Trúc Ngọc khá tốt, gấp đồ ăn thông thả ăn. Trong lúc ăn com ngẫu nhiên nói chuyện với Đồ Nương, hỏi về nghi lễ tế tổ này cũng ý nghĩa của từng bước.

Hai người đang ăn đột nhiên thấy A Tráng bê bát com đi về phía này, vẻ mặt rất chi là quen thuộc ngồi xuống bên cạnh Đồ Nương, vẫy tay chào hỏi Trúc Ngọc: "Trúc đại ca, vết thương của huynh thế nào rồi?"

Đúng là hỏi thẳng vào vấn đề mà. Cái hay không nói lại chỉ nói cái dở. Đồ Nương chột dạ trán rỉ mồ hôi, không ngừng liếc mắt về phía Trúc Ngọc, hy vọng hán hỗ trợ một chút.

Trúc Ngọc nâng mắt, lịch sự đáp lại: "Cảm ơn đã quan tâm. Cũng khá hơn nhiều rồi."

Đến lúc này trái tim của Đồ Nương mới trở về vị trí cũ.

Nàng vốn tưởng rằng Trúc Ngọc nhất định sẽ chọc thủng lời nói dối của nàng, không ngờ lại còn giúp nàng giấu diếm. Nhưng dù sao cũng là người trong nhà phải không, khuỷu tay cũng không thể chìa ra ngoài được mà. Cho nên nàng thật là cảm động đến muốn khóc.

"Đừng khách khí! Yêm cùng Đồ Nương quen biết đã lâu. Quan tâm nhau một chút cũng là bình thường."

A Trang nói tiếp, tay cũng vô cùng tự nhiên gấp thịt trên bàn ăn.

Trúc Ngọc không nói gì, lịch sự gạt đầu, cúi đầu tiếp tục ăn com. Mà A Tráng lúc này lại bắt đầu nói đông nói tây, cũng Đồ Nương tán gẫu liên tục.

Thực ra Đồ Nương không chen vào được câu nào cả, từ đầu đến cuối đều là A Tráng vừa ăn com vừa nói. Nhìn A Tráng vừa nói vừa văng com tứ tung đầu Đồ Nương phình to hết cả ra.

A Tráng a, ngroi đây chính là muốn chọc người đối diện kia phát điên đúng không?

Đồ Nương lo lắng nhìn về phía đối diện, thấy Trúc Ngọc đang nhàu mày ầm ầm, nhìn những hạt com tung tóe trên bàn, cảm giác chán ghét hiện rõ lên mặt.

A Tráng quả nhiên ngốc nghếch, vẫn không phát hiện Trúc Ngọc không thích hợp, nói chuyện đến là cao hứng: "Đồ Nương, cô còn nhớ hồi còn nhỏ không? Lúc đó tể tổ chúng ta cũng ngồi bàn cuối thế này. Bao nhiêu năm như vậy rồi mà thói quen đó của cô vẫn không đổi."

Sau đó hần lại ra về thần bí nói: "Thực ra cô không hiểu gì cả. Thức ăn ở mấy bàn đầu kia mới là tinh hoa. Mấy bàn cuối này đều là thứ phẩm, trừ món sủi cảo nguyên bảo này."

A Tráng vừa nhai com vừa nói, trong lúc vô ý một hạt com liền rơi thẳng vào bát Đồ Nương.

Mặt Trúc Ngọc xanh lét. Mắt thấy hần sắp bị bức đến chuẩn bị rời đi, Đồ Nương nhanh chóng gấp sủi cảo vào trong bát A Tráng, nói: "Được rồi A Tráng ca, nếu huynh không nhanh chóng quay về, đồ ăn ở mấy bàn trên sẽ bị mấy hương thân ăn hết đó."

A Tráng tiến lên mấy bước nhìn một cái, thấy mấy bàn phía trước đang xuất hiện tình trạng tranh đoạt đồ ăn, hần nhanh chóng gạt đầu, nói lời tạm biệt xong nhanh chóng bê bát chạy đi.

Đồ Nương thở phào một hơi, cuối cùng cũng đuổi được A Tráng đi, sau đó lập tức quay lại nhìn Trúc Ngọc.

Giữa trưa hần ăn không được mấy miếng, buổi tối cũng mới ăn có một xú. Nhịn đói một ngày nhất định thân thể không chịu nổi. Dù sao nam nhân như hần cũng chưa phải nhịn đói bao giờ.

Thấy Trúc Ngọc không rời đi, nàng mới yên tâm nói: "A Tráng là người như vậy đó. Nông dân chúng ta ăn com chính là như vậy, vừa ăn vừa rơi vãi lung tung, chàng đừng để bụng."

Sắc mặt Trúc Ngọc rất không tốt, nhàn nhạt nói: "Ta biết. Lúc đó nàng cũng như vậy."

"Ta đã sửa lại tật xấu này rồi mà..." Đồ Nương lăm bằm, bê bát com lên định tiếp tục ăn nhưng lại bị Trúc Ngọc cản lại.

Trúc Ngọc đen mặt cách một cái bàn giật lấy bát com của Đồ Nương ném sang bên cạnh, sau đó mặc kệ.

Đồ Nương sùng sốt, tội nghiệp nói: "Ta....ta vẫn chưa ăn no. Vẫn còn đói."

Đúng vậy, làm quần quật cả ngày trời, Đồ Nương đã sớm đói tới mức ngực dính vào lưng, cư nhiên lại bị Trúc Ngọc đoạt đi bát com. Chỉ vì nhìn không quen A Tráng ăn com vung vãi mà hần liền không cho nàng ăn com sao...

Lúc này Trúc Ngọc lại thông thả lấy một bộ bát đĩa sạch từ bàn bên cạnh tới, sau đó san một nửa com trong bát mình sang bát mới, rồi mới đưa cho Đồ Nương.

Đồ Nương đàn độn nhận lấy, lại nghe Trúc Ngọc nói: "Com kia bẩn rồi. Ăn của ta đi."

"Ồ." Nàng vui đầu ăn com, không nghĩ ra tại sao những hạt com tròn mẩy trắng bóng kia lại bẩn.

Nhưng nàng biết tính tình tương công nhà mình vẫn luôn không tốt như vậy, cho nên cũng không để trong lòng. Và mấy ngụm com, lại gấp thêm thức ăn để ăn.

Nhưng ăn một bát com đúng là không đủ. Lúc Đồ Nương cầm bát đi lấy thêm com lại phát hiện thùng com đã hết mất rồi. Nàng mắt mắt trở lại, đúng lúc đụng phải A Tráng.

A Tráng vô cùng nhiệt tình, thấy Đồ Nương không lấy được com liền nói: "Yêm vẫn còn này. Lúc này yêm mới đi lấy một bát lớn, còn chưa có ăn hết đâu."

Đồ Nương cảm kích nhận lấy, khen A Tráng tốt bụng. Lúc bê bát com về bàn, vừa mới đặt được lên bàn lại bị Trúc Ngọc đoạt lấy ném sang bên cạnh, "Bát com này cũng bẩn rồi."

Trong lòng Đồ Nương tức giận, bản chỗ nào chứ? Com trắng bóng không thể lãng phí như vậy a! Cũng không biết đột nhiên Trúc Ngọc lại phát điên cái gì nữa. Nàng dậm chân, hậm hực nói: "Ta đói! Ta đói!!!"

"Vay ăn nhiều sủi cảo nguyên bảo một chút đi." Trúc Ngọc không nhìn Đồ Nương, lạnh lùng đáp lại, vẫn với ngữ khí không chút thương lượng như cũ.

Nàng nhut chí ngồi xuống bàn, bắt đầu gấp sủi cảo ăn.

Kì thực nông dân như bọn họ, không ăn lương thực sẽ không thấy chắc dạ. Chỉ ăn mấy thứ này thôi thì no làm sao được chứ.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Mới ăn được hai miếng, A Tráng lại dẫn theo hai tráng sĩ khác đi về phía mấy bàn cuối để gấp đồ ăn, quét sạch một bàn đồ ăn của nàng, ăn hết luôn cả sủi cảo nguyên bảo.

Trúc Ngọc đã sớm ăn xong đang lau miệng, còn Đồ Nương mới ăn được lưng dạ. Nàng nhìn hai bát com trên bàn, năn nỉ: "Ta đói thật mà...."

"Bữa tối không nên ăn quá no, không tiêu được." Trúc Ngọc đứng dậy kéo Đồ Nương rời đi.

Đồ Nương về mặt đưa đám bị Trúc Ngọc kéo đi đến chỗ sân khấu bên kia xem kịch.

Đồ Nương đói đến run người, đứng ngồi không xong, cuối cùng được Trúc Ngọc thả đi. Nàng vội vàng chạy vào bên trong thành.

Đi vào nhà mình, nhanh nhẹn lấy hai quả trứng ở trong ổ gà ra, nấu cho mình một bát mì.

Tuy đã muộn nhưng mọi người vẫn ở bên ngoài thành. Sau khi mọi người dọn dẹp xong sẽ đốt mấy đồng lửa lớn ở bên ngoài, sau đó tụ tập quây quần vừa xem biểu diễn vừa trò chuyện, cho nên trong thành bây giờ đến nửa mồng người cũng không có.

Cảm giác này có chút kì lạ. Dù sao này té tổ cũng vốn là ngày té thần thờ quý, Đồ Nương cũng như mọi người, đều sợ quý thần.

Nàng nấu mì xong, châm một ngọn nến nhỏ tỏa ra thứ ánh sáng nhọt nhọt, định ngồi trong sân ăn. Nhưng bầu không khí yên lặng lúc ban đêm thực khiến nàng dựng ngược cả lông tơ.

Nàng thậm chí còn nghĩ đến cha mẹ đã mất của mình, có khi nào bây giờ bọn họ đã về đến nhà rồi không?

Vì không muốn quấy rầy cha mẹ mình ân ái, nàng vội vàng bê bát mì chạy đi, thật vất vả mới chạy ra được đến cửa thành.

Trúc Ngọc từ xa đã nhìn thấy Đồ Nương thở hổn hển bê bát mì chạy tới. Đặt mông xuống ngồi bên cạnh hán, nhìn hán cười một cái, sau đó cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Hương thân phụ lão ở bên cạnh thấy Đồ Nương ăn mì liền có chút chê cười. Mà đúng lúc này lại bị A Tráng trông thấy, vô cùng sát phong cảnh nói thêm một câu: "Đồ Nương, cô vẫn chưa ăn no à? Lúc này yếm còn chia một nửa cơm của mình cho cô mà."

Nghe xong mấy lời này của A Tráng, xung quanh lại vang lên một trận cười, nháo đến mức Đồ Nương thẹn đến tím mặt. Nàng chỉ có thể chôn đầu không để ý đến A Tráng tiếp tục ăn.

Nhưng luôn có người không muốn nàng được như ý. Nghe A Tráng nói xong, đại nương ái mộ Trúc Ngọc ở chỗ sân khấu hồi chiều lập tức chê cười nói: "Buổi chiều không phải cô còn ăn hết cả một bàn trái cây và hạt dưa nữa rồi sao?"

Nàng thật sự muốn đi tìm chết a! Sớm biết như vậy thì nàng đã ăn xong ở nhà rồi mới ra đây, như thế thì sao phải tự chuộc khổ vào người như thế này chứ...

Nhìn Trúc Ngọc vẫn đang chăm chú xem kịch ở bên cạnh, nàng thầm nghĩ, có phải vừa rồi nàng đã làm hán mất mặt rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chùa Miếu

Màn biểu diễn kéo dài hồi lâu, cuối cùng cũng đến lúc tan cuộc.

Mọi người ở ngoài thành đều chen chúc nhau đi vào trong thành, chỉ để lại bốn tráng hán đứng gác ở bên ngoài, còn lại đều ai có nhà về nhà, ai ở trọ thì về ở trọ.

Ngày thứ hai của lễ tế tổ, trời còn chưa sáng, các hương thân trong thành đã thức dậy. Hành trình hôm nay ngoại trừ việc lễ phật ở bên ngoài còn là đêm dẫn hồn. So với ngày thứ nhất thì càng thêm phần trang nghiêm hơn.

Đồ Nương dậy sớm, vì không muốn đánh thức Trúc Ngọc nên lén lút vào sân cho gà ăn. Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi thì Trúc Ngọc cũng vừa tỉnh. Hai người ăn điểm tâm bằng màn thầu và cháo loãng, sau khi dọn dẹp một chút thì chuẩn bị xuất phát.

Trong thành không có ngôi chùa nào cả, chùa miếu báỉ phật đều được xây ở sườn núi Nam Sơn bên ngoài thành. Muốn đến nơi phải đi một chặng đường dài, vượt một con suối, lại leo lên 999 bậc cầu thang mới lên được chùa Nam Yên.

Ngôi chùa Nam Yên này cũ nát, vị trí lại quái gở cho nên ngày thường không ai lên đó báỉ phật cả. Hơn nữa nghe nói hòa thượng bên trong cũng chỉ có mấy vị mà thôi.

Nhưng ngôi chùa này, địa vị lại không hề nhỏ.

Đồ Nương đã từng nghe thành chủ nói quá, ngôi chùa này đứng nhìn nó cũ nát như thế nhưng mấy trăm năm trước tốt xấu gì cũng là do quốc quân tự mình yêu cầu xây dựng, là để bảo vệ sự bình an của Yên Thành.

Chỉ vì Yên Thành này có người thương của vị quốc quân kia.

Câu chuyện tình yêu của quốc quân và cô nương nọ ở Yên Thành vẫn luôn là giai thoại được truyền từ đời tổ tiên truyền xuống. Vì vậy vào ngày lễ tế tổ, mọi người đều đến ngôi chùa này để cúng bái.

Đồ Nương mang theo hai cái bánh mì lớn làm lương khô, lại sợ Trúc Ngọc không ăn quen liền mua thêm cho hắn hai cái mìn thầu nóng hổi, lại mang theo một bầu nước, rồi mới cùng mọi người xuất phát.

Đoạn đường tuy dài nhưng rất náo nhiệt. Các hương thân vừa đi vừa trò chuyện đùa đùa nhau. Nhóm hán tử khỏe mạnh thì giúp nhóm nữ nhân xách đồ, ai mệt thì có thể ngồi xuống ven đường nghỉ tạm.

Trúc Ngọc và Đồ Nương đi ở nhóm cuối cùng, hai người nên bước không nhanh không chậm mà đi. Đi được một lúc, Trúc Ngọc quay đầu lại nhìn Đồ Nương đi phía sau, vươn tay ra nói: "Đưa tay nải cho ta."

Đồ Nương vừa nghe những lời này xong, lại liếc mắt nhìn những tráng hán đang xách giỏ và tay nải đi phía trước, lập tức hiểu rõ, che mặt thẹn thùng: "Ta rất khỏe."

Nhưng nàng cũng lại thập phần luyến tiếc phần ôn nhu này của Trúc Ngọc, vì thế lại nũng nịu đồ mặt đưa tay nải qua.

Trúc Ngọc nhận lấy tay nải, mở ra, uống một ngụm nước, nhìn khuôn mặt Đồ Nương nói: "Ta chỉ muốn uống nước thôi."

Sau đó hắn đưa tay nải lại cho Đồ Nương, rồi tiêu sái xoay người, khoanh tay chậm rãi đi về phía trước. Đồ Nương bữu môi khoác tay nải lên đi theo, có chút bức tức đưa chân đá đá mấy viên đá nhỏ bên cạnh.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Nhưng viên đá không lớn không nhỏ này lại có tình gây sự, bay thẳng đến chân Trúc Ngọc.

Trúc Ngọc cảm thấy bụng chân bị cái gì đó bắn trúng, liền quay đầu lại nhìn. Đồ Nương giương mắt nhìn về phía xa xăm, về mặt ghen cứng huyệt huyệt sáo, đáng về "Ta không biết chuyện gì đang xảy ra."

Trúc Ngọc buồn cười liếc nhìn một cái, quay đầu lại tiếp tục đi.

Cả một đoạn đường tiếp theo rất bình yên. Đồ Nương đi phía sau không dám làm động tác gì kì lạ nữa. Cả nhóm người đi lòng vòng một hồi rồi tiến vào trong núi, đi tới bên cạnh dòng suối.

Dòng suối trong vắt nhìn thấy cả đáy, không sâu lắm. Nước chảy cũng, độ sâu khoảng ngang đùi, chỉ là đáy suối có chút bùn mềm nên khi đi dễ bị trượt chân.

Nữ nhân gia không thể lộ chân, cho nên mấy kiểu phụ liền để chân trần, đứng trong suối cũng nhóm nữ nhân qua suối. Còn các nữ nhân có gia thất rồi thì không cần kiểu phụ, để phu quân của các nàng xuống nước cũng các nàng qua bờ bên kia là được.

Nhưng chuyện này đối với nhà Đồ Nương, chính là một chuyện vô cùng khó khăn.

Mất thấy những người đã qua suối rồi đi càng ngày càng xa nhưng Trúc Ngọc vẫn nhú mảy đứng ở bờ suối không có động tĩnh gì, Đồ Nương liền cẩn thận hỏi: "Hay là, để ta xuống cống chàng? Hay chàng xuống cống ta?"

Trúc Ngọc không trả lời, chỉ dùng ánh mắt nói cho Đồ Nương biết, cả hai điều này đều không được. Hắn vừa không muốn để nữ nhân cống vừa không muốn để chân trần đi xuống nước. Nhưng như thế này thì phải làm thế nào đây?

Có cách! Đồ Nương đã nghĩ ra một biện pháp. Nàng đứng tại chỗ hướng về phía trước gằn cổ kêu to: "A Tráng, huynh tới giúp ta!"

Giọng nói này đã lập tức gọi được A Tráng trở lại. A Tráng lại đi xuống nước, lộ ra cơ bắp rắn chắc, ngồi xổm xuống, kiên định nói: "Trúc đại ca, đừng khách khí! Lên đi!"

Trúc Ngọc đen mặt, ngửi mùi mồ hôi trên người A Tráng, nói: "Không cần, ta tự đi được."

A Tráng rất nhiệt tình nhưng sau khi bị Trúc Ngọc từ chối rõ ràng có vẻ thấy vô cùng mất mát. Đồ Nương thấy vậy liền nể tình nói: "Vây huynh công ta qua nhé."

Vì thế, A Tráng lại ngồi xổm xuống, chờ Đồ Nương leo lên lưng mình. Nhưng kết quả là đột nhiên giữa đường lại nhảy ra một cánh tay ngăn Đồ Nương lại.

Sắc mặt Trúc Ngọc càng khó coi hơn nữa, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy: "Nếu nàng dám leo lên lưng hắn ta thì đừng hòng đi cùng ta nữa."

Nghe mấy lời này của Trúc Ngọc xong, Đồ Nương liền nhăn mặt lại, vội xin lỗi A Tráng, để hắn đi trước.

Nhìn bóng dáng mát mát của A Tráng, nàng thực sự rất muốn gọi hắn lại. Nhưng cố tình bên cạnh nàng lại có một vị phu quân tính tình cổ quái, nếu nàng thực sự lên lưng của A Tráng, vị này nhất định sẽ không chịu để ý đến nàng cả tháng mất.

A Tráng đi rồi, Trúc Ngọc thở dài cởi áo ngoài của mình ra, xắn cao ống quần, đặt chân trần vào trong nước.

Cuộc đời này của hắn, đây là lần đầu tiên hắn trải qua chuyện này.

Nước mát lạnh, chậm rãi chảy qua đùi, lớp bùn dưới chân mềm mại, có thể cảm nhận được dòng nước đang chảy qua. Trên mặt nước chọt lóe lên, có cái gì đó vừa theo dòng nước lướt qua.

Cảm giác không hề khó chịu như hắn tưởng tượng, ngược lại còn có một tia kì diệu.

Hắn ngồi xổm xuống, ý bảo Đồ Nương leo lên lưng mình.

Đồ Nương được hắn nhẹ nhàng đỡ lên, người được hương trà nhàn nhạt tỏa ra từ người Trúc Ngọc. Tiếng nước chảy róc rách, khoảng cách chỉ có vài bước là sang đến bờ bên kia, nhưng thời gian lại như trải qua đến mấy đời, khiến trong lòng Đồ Nương nổi lên từng đợt gợn sóng.

Sau khi lên bờ, Trúc Ngọc mặc lại đồ vào, tiếp tục bước đi.

"Lúc chàng công ta cảm giác thật kì lạ." Đồ Nương nghiêng đầu, đi sát phía sau Trúc Ngọc.

"Chê ta gậy à?"

"Không phải. Mọi năm ta cũng đều được người khác công qua sông." Nàng nhớ lại, "Nhưng năm nay được chàng công, ta cảm thấy thích nhất."

Trúc Ngọc nở nụ cười nhàn nhạt, lại sợ Đồ Nương phát hiện nên để bình lòng lại chân liền không tự chủ bước nhanh hơn, nhưng thoạt nhìn vẫn rất nhẹ nhàng.

Chỉ khổ Đồ Nương chân ngắn, lật đặt đuôi phía sau nhưng một con lợn nhỏ, lạch bạch gần như chạy theo phía sau.

Hai người đuổi kịp nhóm người phía trước. Đã tới 999 bậc thang.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Một hàng bậc thang không trang nghiêm cũng không đồ sộ. Xiêu xiêu vẹo vẹo theo sườn núi hướng về phía trước, như thể nhìn không thấy đích đến. Nếu ngồi xổm chân núi nhìn thì hàng bậc thang này phẳng phất như đám trắng vào trong đám mây, dần trắng lên tận trời. Cũng có một phen cảnh sắc.

Cách hương thân đang ở chân núi nghỉ ngơi. Sau khi làm một tiếng trống để lấy lại tinh thần, mọi người đều lục đục chuẩn bị trèo lên đỉnh núi.

Trúc Ngọc và Đồ Nương chậm rì rì đi về phía trước. Lúc đi đến giữa sườn núi, Đồ Nương đã mệt đến mức thở không ra hơi. Nhưng Trúc Ngọc thì vẫn một lần bước hai bậc đi về phía trước, dáng vẻ vô cùng nhẹ nhàng.

Đồ Nương thực sự không theo kịp, nhụt chí ngồi bệt xuống đất, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trúc Ngọc đi được một đoạn dài, quay đầu lại nhìn chột phát hiện không thấy bóng dáng của Đồ Nương. Hắn nhìn từng bậc cầu thang uốn lượn đi xuống, thậm chí có khi nào Đồ Nương đã ngã lăn xuống rồi mà hắn lại không phát hiện hay không, trong lòng lập tức căng thẳng. Hắn rào bước nhanh chân đi xuống, không bao lâu sau liền thấy Đồ Nương về mệt mỏi vẫn đang ngồi bệt dưới đất không nhúc nhích.

Trúc Ngọc đi tới đá đá vào chân Đồ Nương, Đồ Nương ngẩng đầu lên nhìn, thấy Trúc Ngọc quay lại liền cất tiếng xin lỗi: "Ta mệt quá, nghỉ một lát rồi sẽ....."

"Sao không nói với ta?" Trúc Ngọc có chút giận dữ.

Đồ Nương xoa xoa tóc, "Ta thấy chàng đi rất nhanh nhẹn, không muốn gọi chàng lại. Dù sao cũng chỉ có một đoạn, ta nghỉ một lát là có thể đuổi kịp mà."

Sắc mặt Trúc Ngọc nhu hòa lại, ngồi xuống đầu bên kia bậc thang mà Đồ Nương đang ngồi, cùng nghỉ ngơi với nàng. Hai người không nói câu nào, chỉ vừa ngồi ngắm cảnh vừa cảm nhận từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Một lát sau, Đồ Nương đứng dậy vỗ mông nói: "Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi."

Hai người đi thẳng về phía trước. Lúc này Trúc Ngọc đã thả chậm bước chân lại, để ý đến tốc độ của Đồ Nương. Một lúc lâu sau hai người mới lên đến đỉnh.

Lúc nhìn thấy ngôi chùa không lớn không nhỏ, lại có vẻ cũ nát kia, Đồ Nương lập tức thở phào một hơi, các hương thân cũng đang ngồi nghỉ ngơi tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên Trúc Ngọc tới đây nên có chút tò mò, đi lòng vòng xung quanh xem xét.

Hắn đi vòng xung quanh cây đại thụ lớn ở đó, nhìn có vẻ vừa cổ xưa lại vừa trang trọng. Cảnh khô đan xen vào nhau, tán lá rộng lớn, che phủ cả một khoảng không. Trên cây treo đầy những mảnh khăn lụa hồng cầu phúc, bay phất phơ trong gió. Đại môn ở chính giữa của ngôi chùa nhìn đặc biệt cổ kính. Chùa dùng gạch đỏ ngói đen xây nên, theo kiến trúc chùa miếu điển hình, mái vòm cong cong. Hắn dường như nhớ lại điều gì đó, bất động thanh sắc hỏi: "Ngôi chùa này xây từ bao giờ vậy?"

Đồ Nương đắm chân: "Nghe thành chủ nói thì nó đã có hơn năm trăm năm lịch sử rồi."

Đúng lúc này, đại môn của chùa từ từ mở ra, một lão giả mặc áo cà sa có chút già nua đi ra.

Hắn dùng chân đá cục đá ra chèn ở cạnh cửa, cầm cái chôi ở trước chùa bắt đầu quét. Sau khi nhẹ nhàng quét vài cái xong liền đi về phía cái chuông lớn ở bên cạnh, đẩy mạnh cây dùi gỗ lớn, gõ ba tiếng chuông.

"Coonggg.....Coonggg.....Coonggg....."

Ba tiếng chuông trầm thấp lại có tính cộng hưởng vang lên, quanh quẩn ở trong núi, sau đó chậm rãi biến mất.

Ba tiếng chuông này, có nghĩa là nghi thức cầu phúc chính thức bắt đầu.

Các hương thân sắp thành hàng, hai người một đi vào, quỳ trên đệm hương bồ, cúi đầu dâng hương. Cảm tạ ngôi chùa này suốt trăm ngàn năm qua vẫn luôn phù hộ cho Yên Thành, sau đó bắt đầu khấn cầu tổ tiên tiếp tục phù hộ, để con dân Yên Thành luôn có cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Nhưng đây chỉ là cầu ở ngoài miệng mà thôi, trong lòng các hương thân đều không ngừng nói ra các loại nguyện vọng của mình. Nào là phù hộ cho người nhà khỏe mạnh, rồi thì bản thân thăng quan phát tài, vân vân...

Đồ Nương cũng không ngoại lệ. Sau khi quỳ lên đệm hương bồ, đầu tiên nàng khấn là cầu cho quốc gia thái bình, sau đó trong lòng bắt đầu không ngừng nhắc đi nhắc lại "Phù hộ cho đệ ta ở Mã gia thật tốt, sẽ làm lên chuyện lớn. Phù hộ cho tướng công ta sẽ làm chuyện xxx đó với ta, để ta có thể sinh đứa con trai. Phù hộ cho gia đình ta sẽ càng ngày càng có nhiều tiền. À, cũng phù hộ cho cái giếng kia có ngày cạn nước, như thế thì ta có thể lấy lại bạc ở trong đó....."

Trong lòng nàng cứ lăm lăm liên tục mà quên cả thời gian. Đợi nàng khấn xong, lúc mở mắt ra liền thấy Trúc Ngọc đã sớm đứng ở một bên chờ nàng. Mà các hương thân ở phía sau đều bày ra dáng vẻ không kiên nhẫn: Đồ Nương này cũng đã quỳ đến cả nửa nén hương rồi, chẳng lẽ nàng ta đã ngủ quên?

Đồ Nương xấu hổ cười cười, vội vàng đứng dậy cũng Trúc Ngọc ra ngoài.

Mọi người đều đang ngồi trên chiếu ăn lương khô mà mình mang theo.

Nàng và Trúc Ngọc ngồi xuống dưới gốc cây đại thụ. Đồ Nương lấy lương khô của hai người ra, cầm cái màn thấu cứng gác chắn một miếng, sau đó ngậm ở trong miệng đợi nó mềm ra thì mới nhai.

Trúc Ngọc có chút ghét bỏ cách ăn của Đồ Nương, đưa bình nước qua, nói: "Vừa ăn vừa uống."

Đồ Nương nghe lời nhận lấy. Dùng miệng thật cẩn thận uống từng ngụm nhỏ, sợ lát nữa Trúc Ngọc lại không uống.

Trúc Ngọc hiểu nàng nghĩ gì, nói: "Cứ uống đi, ta không sao."

Lúc này Đồ Nương mới kháng khái uống từng ngụm lớn. Sau khi ăn xong, hai người liền ngồi nghỉ ngơi tại chỗ.

Đồ Nương rất hiếu động. Ánh mắt hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn thấy trên thân cây rậm rạp có khắc chữ nhỏ. Nàng không biết chữ, có chút tò mò hỏi: "Trên này viết cái gì vậy?"

Trúc Ngọc quay đầu lại nhìn, cẩn thận nhìn từng nét chữ, sau đó nói: "Vương Bình Phàm đã từng đến đây."

"Vậy cái này thì sao?" Nàng chỉ vào một hàng chữ nhỏ khác, hỏi.

"Cái này cũng là đã từng đến đây, những chữ phía trước quá mờ, ta nhìn không rõ."

"Ồ.... Vậy cái này?" Đồ Nương lại chỉ vào một đồ án kì quái, hỏi.

Trúc Ngọc nhìn về phía đồ án kia. Hai nét không giống hình tròn để sát vào nhau như hình con bướm, ở giữa có một nét thẳng xuyên qua. Hắn thực không biết đó là cái gì, lấy tay chống cằm, nói: "Có thể là cổ ngữ."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Dẫn Hồn

À...Đồ Nương gật đầu ra chiều đã hiểu.

Thật không thể tưởng được, phu quân của nàng lại bác học đa tài đến như vậy. Nàng thực sự rất rất vui. Gặp được chuyện gì khó mà nàng không biết thì chỉ cần hỏi một câu hán lập tức có được đáp án cho nàng rồi.

Chỉ là không biết "người bình thường" nào lại có thể làm ra loại chuyện thiếu đạo đức là khắc chữ lên cây thế này. Thường nói người biết chữ đều là những người thư tình đạt lý, xem ra cũng không hẳn hoàn toàn chính xác.

Loại chuyện khinh nhờn cổ thụ thế này đúng là rất rất không nên làm. Rất lâu trước kia, nghe đồn tòa thành nhỏ bên cạnh có một cây đại thụ ngàn năm ở ngoài cửa thành bị cháy, nhưng không ai đi cứu cả, kết quả là tòa thành đó đã phải chịu hạn hán suốt nhiều năm liền.

Đồ Nương ngẫm lại, cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng. Đừng nhìn nàng cả ngày cầm dao chặt thịt như thế nhưng trong xương cốt nàng vẫn hiểu rõ cái gì gọi là "phẩm đức". Nàng tuyệt đối sẽ không động thủ lên thân cây đại thụ này, để tránh khinh nhờn thần linh.

Một lúc sau, sau khi nhóm hương thân ăn uống cũng được khá, mọi người bắt đầu dọn dẹp để xuống núi.

Thành chủ đại nhân lấy ngân lượng ra đưa cho lão chủ trì của chùa. Mọi người cũng lấy tiền trong hầu bao ra ném vào hòm công đức.

Lúc xuống núi, Trúc Ngọc đi ở bên ngoài, vừa đi thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn Đồ Nương, sợ nàng bị ngã.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Mà Đồ Nương cũng vừa đi vừa ngoảnh sang nhìn, chậm bước đi xuống, thỉnh thoảng còn thêm một hai câu kể về truyền thuyết của ngôi chùa này để Trúc Ngọc giải sầu.

Trúc Ngọc vừa đi vừa nghe, khi thì mặt đầy ý cười, khi thì chau mày nhăn mặt, có đôi khi sẽ gật đầu phụ họa, đôi khi lại lên tiếng hỏi vài câu. Sau khi xuống đến chân núi, hán tổng kết lại được truyền thuyết mà Đồ Nương kể bằng một câu: "Truyền thuyết này, cũng khá giống một câu chuyện cổ tích xưa ở quê ta."

Đồ Nương nghe xong lập tức cảm thấy thân thiết với Trúc Ngọc hơn mấy phần, xem ra trước kia hán cũng ở một thành nào đó ở gần đây.

Lúc đến bên dòng suối, Trúc Ngọc vẫn cổng nàng qua bờ bên kia như cũ. Có phu quân chính là tốt như thế đó, đi đến đâu cũng không cần bỏ sức.

Cả một đại đội trở về thành xong lập tức liền bận rộn. Sân khấu lại được mở ra, tiếp tục náo nhiệt như cũ, mà Đồ Nương cũng lại tắt tắt bật bật giúp đỡ mọi người thái thịt rửa rau.

Buổi tối nay Đồ Nương cũng coi như được ăn no. Rút bài học xương máu từ hôm trước, hôm nay nàng và Trúc Ngọc vẫn ngồi bàn cuối như cũ, nhưng lúc ăn nàng không hề nói chuyện phiếm nữa mà chỉ tập trung vào càn quét đồ ăn trên bàn, cho nên chỉ một lúc là lấp đầy được cái bụng.

Đến lúc đêm đã hoàn toàn tối đen, cũng là lúc vỡ kịch lớn bắt đầu.

Tất cả mọi người đều đứng ở cửa thành. Trừ những người ở bên trong thành thì hôm nay những người từ bên ngoài tới cũng tương đương nhiều, xem ra đều là tới để xem náo nhiệt.

Mọi người giơ cao cây đuốc trong tay, cùng thành chủ lại đi vào trong núi, đi đến bên cạnh một bãi đất trống gần một dòng sông. Con sông này bắt nguồn từ con suối ở trên núi, vì là một đoạn thượng du nên dòng nước chảy cũng khá chậm.

Nhóm vài đồng lửa trên bãi đất trống, ngọn lửa lập tức làm bừng sáng cả màn đêm. Về mặt mọi người vô cùng nghiêm túc, tất cả đều hạ giọng nói nhỏ, tuyệt không có ai lớn tiếng ồn ào.

Bởi vì đây là bước quan trọng nhất trong quá trình đưa đón tổ tiên, ngày thứ nhất là nghênh đón tổ tiên về nhà, cho nên ngày thứ hai đương nhiên là phải tiễn họ đi. Nếu không để người quý ở cùng một chỗ thì sẽ rất không tốt. Chính vì vậy, buổi tối thứ hai này có tên là "dẫn hồn", và đó cũng là lý do mọi người đều phải nhỏ giọng trò chuyện.

Thực ra Đồ Nương sợ nhất chính là đêm thứ hai này. Trước kia vẫn còn cha mẹ thì không sao, kể từ lúc không còn cha mẹ, đều là nàng dẫn đệ đệ tham dự, sau đó về nhà thì đều lẫn lộn cả đêm không dám ngủ.

Nhưng năm nay đã khác rồi, nàng có Trúc Ngọc. Cho nên Đồ Nương không còn sợ như vậy nữa, ngược lại còn có chút hưng phấn một cách kì lạ.

Nàng thấp giọng giới thiệu con sông dẫn hồn này. Đầu tiên cần phải có người dẫn hồn nói tế ngôn, sau đó còn phải có một tiểu đồng nữ mặc phục trang riêng ra nhảy một điệu dẫn hồn.

Sau đó nhóm hương thân viết lên đèn dẫn hồn tên những người thân đã mất trong gia đình mình. Những người bối phận gần thì viết tên, những người bối phận xa thì viết là khái quát là liệt tổ liệt tông của nhà này là...

Năm ngoái Đồ Nương phải nhờ một người biết chữ để viết hộ. Nhưng năm nay thì không cần nữa, nàng trực tiếp để Trúc Ngọc đề bút viết tên cha mẹ mình lên đèn.

Vì không biết tên cha mẹ Đồ Nương là chữ nào nên sau một hồi cân nhắc, Trúc Ngọc chọn viết ra các chữ mà bách tính thường dùng nhất. Thành kính chấp tay trước ngực khấn bái xong, Đồ Nương nhẹ nhàng đặt chiếc đèn dẫn hồn vào trong nước.

Bên trong ngọn đèn có thấp một ngọn nến, mỗi một chiếc đèn đều đại diện cho tổ tiên của mọi nhà, chúng chậm rãi theo dòng nước trôi xa dần.....

Sau khi kết thúc, mọi người dập lửa trên bãi đất trống rồi trở về thành.

Đêm nay Đồ Nương đưa ra một yêu cầu: "Ta....ngủ trong được không?"

Trúc Ngọc vừa mới nằm xuống liền ngồi dậy, "Sao thế?"

"Ta sợ...."

Trúc Ngọc lần đầu tiên thấy được đáng sợ nhất gan này của Đồ Nương, hấn liền trở mình, lật người qua người Đồ Nương để nàng nằm ở bên trong. Nhưng vừa mới nằm xuống Đồ Nương lại nói: "Đừng thổi nến....ta sợ."

Vì thế đêm nay lại một lần nữa theo tiêu chuẩn của đêm tân hôn, nến hồng sáng cả đêm.

Ngày thứ ba chính là ngày hội của mọi người trong thành. Mọi người đều tụ tập lại một chỗ trò chuyện xem tối nay ăn gì, sẽ được xem tiết mục gì, vô cùng náo nhiệt. Bữa tối cũng phá lệ phong phú, được coi là bữa cơm tốt nhất trong cả ba ngày.

Đồ Nương nhịn cả bữa trưa, để bụng trống cả chiều để đợi đến tối được ăn một bữa no nê.

Cơm tối quả nhiên như nàng kì vọng. Nàng ăn đến no căng cả bụng. Không chỉ thế nàng còn không ngừng gấp những miếng thịt ngon nhất cho Trúc Ngọc ăn. Phải tranh thủ tẩm bổ thật nhiều mới được, dù sao cũng đâu phải ngày nào cũng có thịt ăn như thế này.

Nhưng người ăn nhiều nhất vẫn là hán tử A Tráng của bọn họ. Càn quét một lượt từ bàn đầu tiên đến bàn cuối cùng. Số lượng thức ăn kia, thật đúng là khiến người ta được mở mang tầm mắt.

Sau khi ăn xong Đồ Nương liền cảm thấy vô cùng khát nước, không ngừng nắc cụt. Trúc Ngọc không những không cười nàng mà còn rót cho nàng một chén nước: "Uống nước đi."

Nàng tự đánh một tiếng trống để nâng cao tinh thần, cuối cùng không nắc nữa.

Gánh hát đã đi rồi. Đêm nay chính là đêm biểu diễn của các hương thân. Nàng đứng ở hậu đài, không ngừng lau đi lau lại con dao tổ truyền ka, hy vọng con dao này lát nữa sẽ chứa lại cho nàng chút mặt mũi.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Đồ Nương nhìn về phía thánh phòng, nhưng không thấy thân hình của Trúc Ngọc

Nàng vừa mới nói với hấn, bao giờ đến lượt nàng lên biểu diễn, hấn nhất định phải ở đó cổ vũ cho nàng, làm cho bầu không khí náo nhiệt lên một chút, miễn cho mọi người cảm thấy tẻ nhạt.

Nhưng bây giờ không biết Trúc Ngọc chạy đi đâu, trong lòng nàng lại bắt đầu đánh trống. Mắt thấy bản thân sắp phải lên sân khấu đến nơi rồi nhưng vẫn không thấy cái người kia đâu cả!

Đồ Nương vội vàng túm một đại nương đứng gần đó hỏi: "Bà có thấy phu quân nhà ta không? Chàng đi đâu vậy?"

Đại nương phát phát tay, "Ồ bên kia! Mới có một vị thân thích cười ngửa tới tìm hấn."

Đồ Nương khẩn trương nhìn về hướng mà đại nương chỉ, nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng của Trúc Ngọc. Trong lòng ẩn ẩn một cảm giác lo lắng, cứ như có một chuyện gì đó rất xấu sắp xảy ra vậy. "Thân thích ư?" Cho đến bây giờ nàng không hề nghe nói Trúc Ngọc có thân thích gì cả. Giờ ngẫm lại mới thấy, dường như nàng không hề biết chút gì về Trúc Ngọc cả. Thậm chí ngay cả cái tên "Trúc Ngọc" này có khi cũng chỉ là một danh nhi chốn phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.

Đồ Nương cảm thấy vô cùng mất mát. Một loại cảm giác trống trải tràn ngập trái tim nàng. Thì ra, tất cả những gì nàng có chỉ là cái tên "Trúc Ngọc" này mà thôi.

Về mặt Trúc Ngọc không rõ hi lộ, nhưng nắm tay siết chặt sau lưng lại có chút run rẩy.

Người đang ở trước mặt hấn, mặc một thân xiêm y đỏ thắm, ngồi trên lưng ngựa, về mặt ôn hòa nhìn hấn từ trên cao xuống.

Đối phương dường như chỉ đang nhàn nhã cười ngửa tán bộ, vô tình đi ngang qua đây, thấy hắn liền đi tới chào hỏi một câu. Nhưng thanh âm thờ dốc của con ngựa cho thấy, chuyện không hề đơn giản như vậy.

Hắn không nói câu nào, đến nửa câu cũng không nói, xoay người rời đi. Người trên lưng ngựa lại như đang nói chuyện thời tiết, không chút để ý nói, "Đã lâu không gặp, Dạ Hiểu."

Thân hình Trúc Ngọc cứng đờ, da đầu tê dại. Hắn hận nhất chính là bị người ta gọi bằng cái tên này. Kể từ ngày bước vào Tiểu Quan Điểm, cái tên Dạ Hiểu này đã không còn tồn tại nữa, chỉ còn là quá khứ của hắn.

"Người không nên đến đây." Hắn lạnh lùng nói, vẫn đưa lưng về phía đối phương.

"A, ta chỉ tới để xem cô nương đã mua người mà thôi. Không được sao?" Mạc Xuyên xuống ngựa, chậm rãi đi tới, "Sao phải giấu kỹ như vậy chứ? Sợ ta đến thế sao?"

Trúc Ngọc nhớ tới gương mặt kia của Đồ Nương. Không tính là đẹp, nhưng lại rất dịu dàng và luôn tràn ngập ý cười sáng lạn. Hắn quay đầu lại, "Người định động đến nàng?"

Nhìn khuôn mặt tràn đầy ý giận và ngừ khí không thể xâm phạm kia của Trúc Ngọc, khiến cho chỗ mềm mại nhất trong lòng Mạc Xuyên như bị cái gì đó cứa một nhát.

Thương hải tang điền, cảnh còn người mất.

Trong lòng hắn (MX) vẫn có hắn (TN), nhưng trong lòng hắn đã sớm có người khác.

Hắn (MX) thực sự muốn xem, đến tốt cùng là ai mà lại có thể bước vào trái tim hắn (TN).

"Không dám! Ta sao dám động vào miếng thịt đầu tim của người chứ?" Mạc Xuyên tự giễu: "Ta chỉ đến đây để nhìn người một cái thôi. Xem người khăn trương chưa kìa."

"Không có cái gì để nhìn cả, về đi." Trúc Ngọc lạnh lùng liếc nhìn một cái, sau đó xoay người đi thẳng về phía trước.

Lúc này Mạc Xuyên liền móc lá thư vẫn luôn được cất trong ngực áo ra, giọng lên: "Người định tuyệt tình đến như vậy sao? Ngay cả mặt ta cũng không muốn nhìn lấy một lần?"

Trúc Ngọc quay đầu lại, "Ta tin ta đã nói đủ rõ rồi. Người và ta, từ đây nhất đao lưỡng đoạn."

Mạc Xuyên bật cười, thấp giọng tự nói, "Ta cho rằng, người đang đùa...."

Sau đó hắn nhanh chân đuổi theo, chặn đường đi của Trúc Ngọc, "Ta không đến để nhìn người. Mấy ngày nữa sẽ rời đi. Nếu người không định đón tiếp ta, ta sẽ tự mình tới gặp nương tử của người."

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Đúng lúc này, ở phía xa, một đại nương gần cổ lên nói: "Trúc đại ca, Đồ Nương gọi người nhanh chóng trở về kìa. Đến lượt nàng lên biểu diễn rồi."

Trúc Ngọc cất tiếng đáp lại, rào bước nhanh hơn lướt qua Mạc Xuyên đi về phía sân khấu.

Đồ Nương ở bên kia thực sự rất hồi hộp, xách dao bước lên đài. Nhóm thân cận phía dưới lập tức vỗ tay bốp bốp không ngừng.

Mà kịch liệt kích động nhất, vẫn là bà mối ngồi ở hàng ghế phía trước. Bà khua chân múa tay vô cùng nhiệt tình, giúp Đồ Nương nâng cao tinh thần.

Đồ Nương nín thở ngưng thần, nhìn trái nhìn phải một cái, liền thấy một bóng dáng thanh lãnh ở phía xa đang bước nhanh tới, phía sau còn một người một thân xiêm y đỏ thắm. Hai người ngồi xuống, Trúc Ngọc nhìn về phía nàng gật đầu.

Đồ Nương lúc này mới cảm thấy yên tâm, trái tim cũng được đặt về vị trí cũ.

Thì ra không phải phu quân nhà nàng muốn chạy trốn, thậm chí hắn còn dẫn họ hàng tới xem nàng biểu diễn. Cho nên nàng nhất định phải biểu diễn thật tốt mới được.

Đồ Nương bày ra tư thế, đại nương liền đưa một con vịt qua. Nàng hít sâu một hơi, cầm dao bắt đầu biểu diễn.

Lọc vịt nguyên con (chính là kiểu lọc nguyên được bộ xương vịt ra á) chính là một môn tuyệt kỹ, chỉ có người trong cung đình mới làm được.

Thực ra nữ nhân bình thường cũng có thể lọc xương vịt ra được cũng được coi là có bản lĩnh rồi, bởi bình thường thì lấy đầu ra làm vịt như thế cho người nghịch chứ? Người nghèo thì đến vịt còn chả có mà ăn chứ đừng nói gì đến việc học lọc vịt nguyên con.

Nhưng nương của Đồ Nương, chính là một tay "làm vịt" cừ khôi. Vịt trong tay nàng, chặt vịt hàm vịt thì có là cái gì chứ? Lọc vịt nguyên xon mới chính là tuyệt kỹ của Đồ Nương.

Thời gian không đến một chén trà, một con vịt đã được nàng lọc toàn bộ nguyên bộ khung xương ra mà một miếng thịt vụn cũng không bị rơi xuống. Toàn bộ con vịt, ngoại trừ việc không có xương, tất cả vẫn hoàn hảo như cũ.

"Hào!" Trong đám người bên dưới không biết là ai bắt đầu lên tiếng khen ngợi trước, chỉ thấy sau đó tất cả mọi người, ngay cả Trúc Ngọc cũng đều nở nụ cười, bật ngón tay cái lên khen ngợi nàng.

Điều này càng khiến Đồ Nương cảm thấy tự tin hơn. Lọc vịt thì có là cái gì chứ? Tiếp theo nàng còn muốn lọc cả con lợn kia!

Cho đến khi đại nương khiêng một con lợn đã chết lên, ánh mắt tất cả mọi người lập tức trở nên sùng sốt.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Đồ Nương chậm rãi sờ vào đầu con lợn. Con lợn này chính là sinh lễ của nhà Mã Tài Phùng, hôm nay nhất định phải để nó phát huy tác dụng mới được! Đồ Nương nâng tay mài dao soàn soạt, sau đó hướng về phía con lợn.

Nàng nhanh nhẹn vung dao, con dao lướt qua lướt lại trên thân hình con lợn như đang đùa nghịch. Thịt lợn bị cắt làm bảy tám miếng rơi xuống, nhưng bộ xương thì đều không bị tổn thương đến nửa phần.

Màn biểu diễn này thực sự là quá tuyệt!

Đợi đến khi nàng lọc xong hoàn toàn, đem bộ xương kia đặt xuống đất, giống như con lợn kia vẫn còn sống.

Bên trong đám người lại lập tức phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi.

Đồ Nương cảm thấy vô cùng kiêu ngạo!

Trong lúc nàng còn đang đắm chìm trong tiếng vỗ tay và khen ngợi, còn đang đắc ý ngời ngời thì đại nương bên cạnh lại lên lút nói nhỏ vào tai nàng: "Cô chuẩn bị tinh thần một chút, A Tráng bên kia xảy ra chuyện rồi!"

Đồ Nương kinh hãi: "Cái gì?!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đầy Bụng

Đại nương lẫn trong tiếng người hô hào ầm ĩ nói vào tai Đồ Nương: "Hắn ăn nhiều quá cho nên bây giờ đang bị đau bụng rồi...."

Đây...đây...đây...là đang chơi nàng sao?

Hai mắt Đồ Nương tròn tròn lên, lại nhìn về phía dưới, một đám người cũng đang tròn tròn mắt nhìn nàng chăm chú, không ngừng vỗ tay. Nàng...Thế này rồi mà còn muốn nàng biểu diễn nữa sao?

Mà đại nương kia cũng rất đáng xấu hổ, sau khi nói xong với Đồ Nương lập tức nhanh như chớp chạy xuống đài, bỏ mặc Đồ Nương đứng đó nở nụ cười cứng ngắc với mọi người.

(Nàng háng giọng, bắt đầu hát "Chúng ta chỉ là một hạt cát trong vạn vật....")

.....Đương nhiên nàng không có khả năng làm chuyện mất mặt như vậy! Từ trước đến nay Đồ Nương chưa bao giờ giỏi trong việc tùy cơ ứng biến. Vịt lọc xong rồi, đến heo cũng đã lọc xong luôn. Sẽ không thể bắt nàng tiếp tục biểu diễn lọc xương cả một con trâu chứ?

Đồ Nương bị hàng ngàn con mắt nhìn chăm chăm vào, có cảm giác như là miếng thịt đặt trên thớt. Lúc này âm thanh vỗ tay đã dần lắng xuống, đại nương bên cạnh hô lên: "Sau đây là tiết mục cuối cùng!"

"Bóp bóp bóp" Tiếng vỗ tay lại vang lên, sau đó tất cả đều nhìn chăm chăm Đồ Nương.

Gương mặt nhỏ nhắn của Đồ Nương bắt đầu rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, không hề có chút khí thế nào, đứng trên sân khấu, lắp bắp nói: "Tiết...tiết mục...hạ...hạ... màn... ta... ta... sẽ...diễn...diễn....cho mọi người..."

Đồ Nương vẻ mặt chực khóc, ánh mắt nhìn về phía Trúc Ngọc đang thành thoi phẩm trà bên dưới, ánh mắt cầu xin giúp đỡ vô cùng rõ ràng.

"Đồ Nương! Nhanh lên a!"

"Mau biểu diễn đi nào! Để cho mọi người vui vẻ một chút nào!"

"Ha...ha... chẳng lẽ là hồi hộp quá sao?"

Trong đám người có người bắt đầu nhỏ giọng nói, lại nhìn chăm chăm Đò Nương trên sân khấu. Đò Nương hoảng loạn nhìn về phía Trúc Ngọc, nhưng hấn lại vẫn vô cùng đi diềm tình không coi ai ra gì uống trà.

Mạc Xuyên vuốt cằm, nghiêng người qua nói: "Sao vậy? Không đi giúp nương tử nhà mình một chút sao?"

Trúc Ngọc không để ý, liếc nhìn hấn một cái. Đang chuẩn bị muốn đứng dậy thì từ trên đài lại truyền đến giọng xướng nhỏ nhỏ của Đò Nương,

"Gió thu lạnh lẽo, trăng thu sáng tỏ.

Lá rụng tụ rồi lại tán, con quạ lạnh đậu nghỉ rồi lại kinh động.

Biết đến khi nào mới được gần nhau gặp nhau, lúc ấy tình thật khó nén.

Bước vào cửa tương tư của ta, chỉ mình ta biết ta nhớ nhưng khổ sở.

Nhớ nhưng dằng dặc, hồi ức dằng dặc, tương tư dầu ngấn ngủi cũng là vô biên.

Sớm biết (tương tư) vương bận lòng người đến như vậy,thà rằng thuở ban đầu chẳng quen nhau. "

(Bài Thu phong từ" của Lý Bạch - bản dịch nghĩa trên t cop trên mạng thời á)

Nàng nhẹ nhàng mà sâu bi, khẽ ngâm một khúc "Thu phong". Giọng của nàng không hề dễ nghe, không có sự lạnh lót trong suốt như tiếng chim mà ngược lại vì thường xuyên rao hàng mà còn có chút thô khản. Nhưng nàng vẫn ngâm hết.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Khúc "Thu phong" này là ngày xưa lúc còn nhỏ, khi còn ở Bách Hoa Lâu, nương nàng thường xuyên ở hậu viện xướng khúc này, mà mỗi lần xướng xong lại đều lén lút lau nước mắt. Thứ tình cảm như "tương tư" này, chỉ có người tương tư mới hiểu được. Thời gian tuy có chút lâu rồi, nhưng Đò Nương vẫn nhớ rõ khúc hát này của nương nàng.

Người xem bên dưới không hề hưởng ứng. Thậm chí lúc nàng hát được một nửa còn nghe được có người bên dưới bảo nàng đi xuống.

Cái này thì vui ở chỗ nào chứ? Từ trước tới nay làm gì có tiết mục hạ màn thế này chứ? Còn không bằng xem tiết mục dùng ngực đập đá. Giọng như vậy mà cũng dám lên hát à?

Mọi người đều không muốn nghe nữa, thậm chí có người còn đứng dậy nói thẳng muốn nàng đi xuống. Thanh âm càng ngày càng ồn ào kịch liệt, ngay cả bà mối vẫn luôn đứng về phía nàng lúc này cũng hòa theo đám người gân cổ lên ồn ào.

Chỉ có hai người ngồi ở chính giữa, vẫn ngồi nghiêm chỉnh ở đó, cẩn thận nghe hết khúc hát.

Một người, là vì cũng đã bước vào cánh cửa tương tư, còn một người, là người bên gối của nàng.

Đò Nương xấu hổ đến đỏ mặt. Đời này nàng chưa bao giờ phải chịu mất mặt, bị người ta xa lánh ném đá như thế cả. Lúc đang định xuống sân khấu thì lại thấy một người đứng lên, môi đỏ khẽ mở, dùng giọng nói mềm nhẹ bắt đầu xướng.

"Thêm tranh thấp nhỏ,

Bên suối xanh xanh cỏ.

Chénh choáng giọng Ngô đang thủ thi,

Đôi vợ chồng già ai đó?

Cậu cả xối đậu khe đông,

Cậu hai đang kết đàn lồng.

Hề hà nhất đời cậu út,

Gương sen nằm nhá đầu sông!"

(Bài thơ "Thanh Bình Nhạc - Thôn cư - Dịch nghĩa)

Trúc Ngọc vừa hát vừa đi lên sân khấu. Mọi người đều yên tĩnh lại, cẩn trọng lắng nghe, chỉ sợ quấy rầy thanh âm tựa thiên tiên kia. Giọng hát của hán không lớn mà mang theo sự nhu hòa, như một con gió xuân, như một con sóng nhỏ, lắng yên không tiếng động đánh vào màng nhĩ của người, lại khiến người ta cảm thấy mình như đang trộm nghe được tiếng hát, khiến người ta vô cùng quý trọng.

Lúc này, thậm chí ngay cả hít thở thôi cũng là có tội.

Đoạn hát rất ngắn, nhưng lại miêu tả một cách hoàn chỉnh toàn bộ cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc của một nông gia, vẽ lên một hình ảnh hoàn mỹ về cuộc sống một nhà nông năm người, khiến người nghe như đặt mình trong đó, là một thân thích, một hàng xóm với hộ nông gia kia.

Mạc Xuyên nhìn về phía người trên đài, thấy hán lấy từ trong lòng ra một cái khăn tay, lau mặt thay Đồ Nương. "Vụn thịt có, mồ hôi có...lem luốc cả rồi."

"Khăn tay ta cho nàng đâu?" Hán hỏi.

"Ta....ta không mang theo."

Trúc Ngọc lạnh mắt nhìn nàng một cái, nắm tay nàng đi xuống.

Mọi người trong phút chốc bùng nổ, thanh âm khen ngợi vang lên không dứt.

Nhưng người nọ lại làm lơ tất cả, không hề đáp lại một câu nào với sự nhiệt tình kia, thân hình dần biến mất trong đám người.

"Ngốc, đàn gảy tai trâu."

Đồ Nương ủy khuất, "Sao ta lại đàn gảy tai trâu chứ?"

"Khúc "Thu phong" ai oán như vậy, thích hợp cho người nông dân hát sao?" Hán không chút lưu tình đả kích, "Cũng không biết đường chọn một bài thơ nói về cuộc sống hàng ngày của nông gia mà ngâm."

"Ta chỉ biết mỗi khúc kia thôi." Đồ Nương lập tức giải thích: "Đâu như chàng, cái gì cũng biết."

Trúc Ngọc không nói chuyện, nhìn Đồ Nương đang vụng vụng cái khăn tay trong tay giận dữ: "Mau về nhà tắm rửa đi."

Đồ Nương dậm chân, chạy về phía cửa thành, nhưng được một nửa lại như nhớ ra điều gì đó, hỏi, "Vậy vị thân thích kia của chàng thì sao?"

"Ta sẽ tự sắp xếp. Nàng về nhà đi." Đồ Nương "ồ" một tiếng, xoay người rời đi, chuẩn bị về nhà tắm rửa một cái, sau đó sẽ tự tay xuống nấu cho vị thân thích kia của Trúc Ngọc một bát mì.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Sau khi Đồ Nương đi, Mạc Xuyên liền tiến lên, cười nói: "Không thể tưởng được người lại che chở cho đồ phụ kia đến như vậy!"

"Thứ không đón tiếp." Trúc Ngọc chỉ nói bốn chữ, không tiếp lời Mạc Xuyên. Sau khi tỏ rõ lập trường liền xoay người bước đi, để lại một mình Mạc Xuyên đứng ở chỗ đó.

Mạc Xuyên không đuổi theo. Chỉ có hán mới biết, lúc này Trúc Ngọc xướng lên khúc kia, là xướng cho hán nghe.

Hán nhìn theo bóng dáng Trúc Ngọc tự nói, "Sống cũng thật là tiêu dao. Cùng nhau đầu bạc răng long, còn có thêm đám ba nhi từ bầu bạn..."

Điều Trúc Ngọc muốn, hán không cho được.

Thức ngựa vạn dặm để làm gì chứ? Hoàng hôn làm bạn thì lại để làm gì? Cái mà hán (TN) muốn chỉ là một mái nhà tranh, một thửa ruộng nhỏ, một nữ nhân giọng nói thô khoang, mấy hài tử nghịch ngợm mà thôi.

Khúc hát này, chính là lời cự tuyệt dứt khoát mà gọn gàng nhất. Cuối cùng hán vẫn thua.

Hán nên chết tâm sao? Hán cũng không biết nữa. Chỉ là....hán cảm thấy...thứ trong lòng ngực mình...chợt không còn hoàn chỉnh nữa.

Sau khi Trúc Ngọc về đến nhà liền thấy Đồ Nương đang ở trong bếp bận rộn. Hán đứng ở cửa hỏi: "Bảo nàng đi tắm rửa cơ mà. Cả người toàn mùi thịt vịt."

"A? Chàng còn ghét bỏ ta sao? Lúc trước chàng đứng chật thịt ở ngoài sạp thì có sao đâu." Đồ Nương hùng hồn đáp trả, "Ta làm cho vị thân thích kia của chàng bát mì. Hán lặn lội đường xa đến đây, nhất định rất đói."

"Không cần, hán đi rồi."

"Đi rồi?" Đồ Nương quay đầu lại hỏi, hai tay vẫn bận bịu, "Sao chàng không giữ người ta lại? Tốt xấu gì cũng nên ở lại một đêm rồi hãy đi chứ."

Trúc Ngọc không nói gì, cũng không giải thích gì, đi về phòng đóng cửa lại.

Đồ Nương vẫn tiếp tục nấu mì, vừa nấu vừa lải nhải: "Biết cái gì gọi là đạo đãi khách không thể? Chẳng thật là không lịch sự gì cả."

Nàng nấu mì xong liền bê bát mì đi thẳng đến cổng thành, nghĩ muốn giữ nhân gia người ta ở lại một đêm, hoặc nếu thật sự không được thì tốt xấu gì cũng ăn bát mì cho ấm bụng rồi hãy đi.

Mới đi đến cửa thành nàng liền thấy người mặc một thân hồng y kia vẫn đứng tại chỗ, dường như đang tự hỏi cái gì đó.

Đồ Nương nhanh chân bước đến, "Ngươi là thân thích của Trúc Ngọc phải không? Có muốn qua nhà ngồi một chút không?"

Mạc Xuyên còn đang chìm vào hồi ức, chợt ngửi được một mùi thịt vịt, trong nháy mắt liền hoàn hồn lại, liền thấy một nữ nhân đang bê một cái bát đứng trước mặt hắn.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Hắn bất động thanh sắc lui lại phía sau một bước, cảm giác chán ghét vô cùng rõ ràng.

Nhưng Đồ Nương lại cảm thấy hành động đó vô cùng thân thiết. Quả nhiên "thân thích" có khác, ngay cả lần đầu gặp mặt cũng giống nhau đến như vậy.

"Không cần, ta sẽ đi bây giờ." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lạn của Đồ Nương, một khắc hắn cũng không muốn lưu lại. Phất phất tay áo sau đó lập tức quay đầu muốn đi.

Nhưng không ngờ lại bị Đồ Nương túm lại một cách thô bạo: "Từ từ đã, đừng có gấp như thế mà. Ngươi ăn chút gì đó rồi hãy đi."

Hắn nhú mày, nhìn cái bát mẻ, bên trong đầy ắp mì sợi nóng hổi, vẫn còn bốc khói, bên trên là hai quả trứng, một quả trứng chần, một quả trứng rán, còn có một chút rau cải và váng đậu chiên, hương vị thơm ngon khó cưỡng.

Mạc Xuyên vô thức nuốt nước bọt, nhìn về phía bát mì kia, vẻ mặt ghét bỏ chuẩn bị hất bát mì đi.

Nực cười! Mạc Xuyên hắn còn chưa tới mức cần một đồ phụ tới thương hại hắn.

Nhưng động tác của Đồ Nương lại vô cùng linh hoạt, tay khẽ nghiêng đi, lập tức bảo vệ được bát mì.

Vì biết đây là thân thích của Trúc Ngọc nên Đồ Nương đã sớm chuẩn bị tâm lý. Từ trước đến nay tính tình của Trúc Ngọc vẫn luôn quái gở, cho nên thân thích của hắn nhất định cũng sẽ không phải là người tốt tính. Chỉ chút xíu thế này hoàn toàn không thể đã kích được hắn.

Nàng không ngừng, không ngừng cố gắng đưa bát mì tới, "Ngươi bôn ba cả một đường thế này rồi, nhất định là vô cùng mệt mỏi. Mấy trạm nghỉ chân lân cận ở đây đều chỉ có cháo loãng và mìn thầu cứng ngắt, ngươi nhất định không ăn quen. Lúc đó ta và Trúc Ngọc trên đường trở về từ kinh thành cũng phải chịu đựng mãi. Lần này nếu ngươi muốn theo đường cũ về mà không ăn chút gì đó mềm mềm nóng hổi một chút thì sao mà chịu được chứ."

"Ngươi cứ ăn đi. Nhìn vẻ bề ngoài của nó như vậy thôi chứ ăn vào thì rất ngon đấy. Mau ăn đi, ăn xong thì đi." Đồ Nương nhiệt tình dùng mặt nóng dính vào cái miệng lạnh là Mạc Xuyên.

Xung quanh, nhóm thân cận bắt đầu lục tục vào thành. Mà Đồ Nương đứng ở cổng thành bê bát mì trong tay cùng với Mạc Xuyên diện mạo hơn người đương nhiên trở thành phong cảnh trong mắt bọn họ rồi. Bất cứ ai đi qua cũng đều nghiêng đầu lại nhìn, có người thậm chí còn dừng lại chuẩn bị xem náo nhiệt.

Mạc Xuyên đành mặt lại, không muốn cùng Đồ Nương nháo ở cửa thành thế này, liền dứt khoát xoay người lên ngựa định phóng ngựa rồi đi.

Đồ Nương chạy đuổi theo phía sau, vừa bê bát mì vừa lải nhải mời hắn ăn.

Hắn nghĩ, suốt cả quãng đường đều ngựa không dừng vó, lại ăn tiếp cháo lạnh mìn thầu thì đúng là không ổn, mà bát mì nóng hổi trước mặt này.....

Mạc Xuyên dừng lại, đi đến bên cạnh Đồ Nương, hừ lạnh một tiếng đoạt lấy bát mì trong tay Đồ Nương, ngồi xổm xuống bên vệ đường, cầm đũa khuấy khuấy mì trong bát lên, gấp từng đũa lớn hăng hái ăn.

Đồ Nương ngồi ở bên cạnh chờ, nhìn con ngựa ăn cỏ.

"Mặn, lại cay!" Hắn vừa ăn vừa lên tiếng chê bai bát mì của Đồ Nương chán như thế nào.

Nhưng bát mì này, ăn vào đúng là khiến người ta ấm bụng, cay nóng hòa hợp. Chỉ là trứng chần trứng rán bình thường, nhưng không biết vì sao, ăn lại cảm thấy thơm ngon vô cùng.

Mạc Xuyên ăn mì, trong lòng bị một bát mì này làm cho đau thấu tâm can. Đáng chết, bát mì này quá ngon, ngon đến mức làm hắn muốn khóc.

Ăn đồ ăn mà tình địch nấu, lại còn cảm thấy nó ngon, ai mà cao hứng được cơ chứ.

Hắn vốn có thể không ăn, có thể hất đồ bát mì này, có thể phát tay áo rời đi.

Hắn chỉ là tò mò. Tò mò về đồ ăn mà Trúc Ngọc ăn, đến tột cùng là có mùi vị như thế nào?

Giờ hắn đã biết rồi. Mùi vị của bát mì này....cho dù là cả đời....hắn cũng không thể làm ra được.

Sau khi Mạc Xuyên ăn xong, đứng lên, nhứt chỉ cầm bát ném xuống đất. Xoảng một tiếng, cái bát liền vỡ nát.

Đồ Nương thất kinh, tròn mắt nhìn Mạc Xuyên, tức giận đến run người chỉ vào cái bát trên mặt đất, "Ta...Ta....ta còn đang đợi ngươi trả lại bát cho ta đó! Thế mà ngươi lại đập vỡ bát của ta!!"

Nàng cũng rất tức giận được không? Người này sao tính tình còn kì cục hơn cả Trúc Ngọc thế? Lúc trước còn ăn đến là hưởng thụ, lúc sau lập tức trở mặt đập vỡ bát của nàng! Bát nhà nàng vốn dĩ cũng không có nhiều mà!

Đồ Nương tức đến run người một lúc, cuối cùng cũng biết nên làm gì Mạc Xuyên...

Tiến lên tát cho hắn một cái? Hay là dùng lời lẽ thô tục chửi hắn một phen?

Nhưng đây là thân thích của Trúc Ngọc đó.....Nàng không làm được.

Đồ Nương như ăn phải hoàng liên, nuốt nguyên cục tức vào bụng, thở dài một hơi, cuối cùng cáo biệt hắn trong bất hòa, xoay người đi vào thành.

Nhưng vừa mới quay người lại bị người phía sau túm cổ áo kéo lại.

"Muốn chạy? Không có cửa đâu!"

Thân hình Đồ Nương bị người ta túm lấy như một bao gạo khiêng lên. Chỉ nghe hắn "Giá" một tiếng, vung roi đánh vào mông ngựa, con ngựa hí vang một tiếng sau đó lập tức tung vó chạy đi.

Đây..... Là tình huống khi gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bị Bắt

Mồ hôi của Đồ Nương từng giọt lớn như hạt đậu không ngừng chảy xuống, không chỉ làm ướt cổ áo mà còn khiến cả vùng cổ có cảm giác dính dáp vô cùng khó chịu. Đùi phải thì khập khiễng, trên đầu gối còn thấp thoáng thấy được màu đỏ thấm qua lớp quần lộ ra ngoài.

Nàng đây là gặp tội gì chứ?

Không phải chỉ là đi đưa bát mì thôi sao? Không hiểu sao vị thân thích này của Trúc Ngọc đột nhiên lại phát điên rồi bắt nàng đi luôn thế này.

Giờ thì hay rồi, nàng nhìn con đường dài đằng đẵng phía trước, thời gian thì lại chậm rãi trôi đi. Tiến lên không được, mà lùi lại cũng chẳng xong, bên cạnh lại còn có một nam nhân mặc hồng y âm dương quái khí đi theo nữa. Đồ Nương thực sự khóc không ra nước mắt mà.

Tối hôm qua, sau khi nàng bị bắt đi, hai người điên cuồng chạy cả một quãng đường. Đêm đen gió lạnh khiến dạ dày nàng vô cùng khó chịu, kết quả là nôn hết cả bữa tiệc ăn lúc tối ra.

Vừa mới nôn ra không lâu sau, con ngựa cao lớn hai người đang cưỡi đột nhiên lao đảo một cái, sau đó lấy tư thế chó ăn c** mà ngã nhào xuống, miệng sùi bọt mép, cả người run rẩy, không đến nửa chén trà sau liền thăng thiên.

Mạc Xuyên và Đồ Nương cùng nhau bị ngã ngựa. Hắn tức giận đứng dậy phui bụi bẩn trên người, dùng chân đá đá con ngựa vừa chết vì mệt: "Vô dụng!"

Đồ Nương thì bị ngã lăn xuống vệ đường, không chỉ bị sái chân mà đầu gối còn trầy một mảng lớn, trong phút chốc cảm giác đau đớn bỗng đánh úp lại như vũ bão.

Đồ Nương ho khan vài tiếng, lên tiếng chất vấn: "Ngươi bắt ta đi làm gì?"

Mạc Xuyên xoay người nhìn về phía Đồ Nương, về mặt âm trầm, chậm rãi đi tới, rút từ trong ngực ra một cây chủy thủ, cây chủy thủ sắc bén dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng lạnh lạnh, kề sát vào cổ Đồ Nương.

Giọng nói lạnh lẽo như một con độc xà, trườn lên cổ nàng, há to miệng hướng về phía nàng phun nọc: "Ngươi nói xem.... Một dao này cửa xuống xong rồi ném ngươi xuống chân núi, ai sẽ phát hiện đây?"

Giọng nói Đồ Nương run rẩy, run đến không nói rõ lời. Đầu óc đặc quánh lại, nửa câu cũng không nói được, bên dưới liền ảm lên....Đến khi hoàn hồn lại thì hạ thân đã ướt đầm, một dòng nước ảm kèm theo mùi khai xông thẳng vào mũi.

Trách nàng được sao? Bản thân đang an ổn bán thịt lợn trong thành, đột nhiên xuất hiện một người kẻ dao vào cổ nói muốn giết nàng.....dọa nàng đến mức tè ra quần cũng là bình thường được không?!

Mạc Xuyên ngửi được mùi vị kia, lại thấy dưới thân Đồ Nương đầm nước, về mặt ghê tởm lui lại phía sau hai bước, sợ đôi ủng thêu long đằng bằng tơ vàng của mình dính phải uế vật.

Đồ Nương khóc đến thở không ra hơi, không còn chút nào dũng khí lúc bình thường giết lợn, nằm vật ra ngay trên bãi nước tiểu, khóc nấc lên: "Ta.....ta....Ta chưa bao giờ...làm chuyện....xấu gì...."

Hừ, nhìn dáng vẻ này của Đồ Nương, Mạc Xuyên cũng không có hứng thú ra tay nữa.

Đúng là trong khoảng khắc đó, hần thực sự đã nghĩ đến việc dùng một dao để xử gọn người kia, vừa có thể bớt lo mà lại không tốn sức. Nhưng hần biết, nếu hần thực sự làm như vậy, thì giữa hần và Trúc Ngọc sẽ thực sự chấm hết.

Vốn chỉ định dọa nàng một chút, kết quả lại dọa đến mức này.....Đúng là được mở mang tầm mắt.

Mạc Xuyên hừ lạnh một tiếng, lại nổi quạu đá đá con ngựa, xem nó có sống lại được không. Nhưng con ngựa vẫn nằm yên tại chỗ, thân hình cũng bắt đầu cứng lại.

Hần phát tay áo bỏ đi, để lại một mình Đồ Nương nằm ở chỗ cũ.

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Toàn thân cao thấp từ trên xuống dưới của Đồ Nương đều bị dọa đến mềm nhũn, đến ngồi thẳng dậy cũng không nổi, nằm liệt tại chỗ chờ bản thân hồi phục lại. Mãi cho đến khi một trận gió thổi qua, cái người đã đi xa kia lại vòng lại.

Sắc mặt hần đen xì, bắt đầu bộc phát tình tình tức giận nói với người dưới đất: "Đứng dậy! Dẫn đường!"

Thế là Đồ Nương đáng thương lại bị túm dậy, thân hình run rẩy đến mức gió thổi là ngã.

"Ngươi....ngươi...muốn đi đâu?"

"Kinh thành."

Kinh thành? Đồ Nương nhìn con đường phía trước, thân hình lại run lên, lắp bắp nói: "Ngươi đi nhầm đường rồi. Cái ngã rẽ chúng ta vừa đi qua đó, phải rẽ phải thì mới tới kinh thành được."

Mạc Xuyên sừng sốt. Lúc này cưỡi ngựa chạy quá nhanh, trời lại quá tối, cộng thêm trong lòng đang tràn ngập oán khí nên hoàn toàn không để ý đến điều đó.

"Muốn....muốn đi...Phải quay...lại đường cũ...mới được...." Sau khi nói xong Đồ Nương lập tức quay đầu lại muốn đi về đường cũ.

Nhưng cổ áo lại bị người ta túm lại. Mạc Xuyên cười lạnh nói: "Muốn chạy trốn sao?"

"Không...."

"Hừ! Chờ Trúc Ngọc tới cứu ngươi đúng không? Ngươi xác định hần sẽ tới cứu một người mới sống cùng chưa đầy hai tháng là ngươi chứ?"

Đồ Nương nghĩ tới khuôn mặt Trúc Ngọc, còn đang tự hỏi liệu hần có đến cứu mình hay không thì lại bị người bên cạnh lạnh lùng xen thêm một câu: "Nói không chừng bây giờ hần đã sớm ôm toàn bộ gia sản của ngươi chạy trốn rồi í chứ."

Vừa nghe được những lời này, Đồ Nương lại không nhịn được bật cười.

Trúc Ngọc còn nhiều tiền hơn nàng không biết bao nhiêu lần. Không thích một cái liền ném bạc xuống giếng. Cái nhà nghèo nàn bán không được mấy đồng của nàng thì có gì đáng để cho hần phải ôm gia sản chạy trốn chứ?

Thấy Đồ Nương cúi đầu không nói lời nào, Mạc Xuyên lại cho rằng nàng bị nói trúng, lại tiếp tục đả kích: "Nhưng như vậy cũng là thường thôi. Hần vẫn luôn lạnh lùng vô tâm như thế đấy."

Nghe Mạc Xuyên nói như vậy, Đồ Nương lại một lần nữa hoài nghi, người mà người này đang nói tới đến tột cùng có phải Trúc Ngọc hay không? Vì sao lại chênh lệch xa đến như vậy? Cứ như đang nói về một người khác vậy.

Trong mắt nàng, Trúc Ngọc chính là kiểu người coi tiền tài như cặn bã, đáng vẻ thanh cao nhưng lại không chút làm ra vẻ hơn người. Tính tình tuy hơi cao ngạo nhưng tuyệt đối hòa đồng với mọi người, tuy bên ngoài lạnh lùng ít nói nhưng nội tâm lại rất ôn nhu.

Nếu không, hẳn cũng không thuận theo ý nàng mà tiếp nhận sạp thịt. Cũng sẽ không giúp nàng che dấu lời nói dối của nàng, càng không cùng với mọi người tham gia lễ tế tổ. Hơn nữa, lúc nàng bị xâu mặt trên sân khấu, cũng là Trúc Ngọc giải vây cho nàng.

Trong lòng nàng có một niềm tin mãnh liệt, đó là Trúc Ngọc sẽ tới đón nàng. Chắc chắn là như vậy.

Nhưng bây giờ bên cạnh nàng đang có một tên gia hỏa thích lấy máu của người ta, cho nên nàng cũng không tiện phản bác hắn, chỉ có thể thuận theo tính tình của đối phương, "Người nói là....chàng....sẽ không tới tìm ta sao?"

Nghe Đồ Nương chính mình thừa nhận, tâm trạng Mạc Xuyên liền cảm thấy tốt hơn khá nhiều. "Người cứ đưa ta về đến kinh thành, tới chỗ ta làm khách. Nếu ta vui, ta tất nhiên sẽ cho người một con đường sống. Còn nếu ta không vui...."

Sống lưng Đồ Nương cứng đờ, chỉ cảm thấy như có con gió lạnh thổi qua lưng. Người nọ cúi người bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ giết người đi."

Giấu đi? Giấu đi đâu? Chẳng lẽ....ở trong đất ư?

Mạc Xuyên nhìn ngọn núi nhỏ trước mặt, trèo lên ngọn núi này rồi đi qua bên kia hẳn là có thể tới kinh thành ở phía đối diện. Bây giờ mà quay lại đường cũ chỉ sợ sẽ gặp phải Trúc Ngọc, hẳn không thể mạo hiểm được.

Vốn chỉ là nhất thời hứng khởi nên mới bắt Đồ Nương đi, muốn bắt nàng đến phủ của mình, ép Trúc Ngọc tới đón người. Đến lúc đó hẳn đã ở địa bàn của mình rồi, giữ người cũng dễ, mà làm việc thì lại càng dễ hơn.

Nhưng đáng tiếc là lại đi nhầm đường, hơn nữa lại còn chết cả ngựa.

Xem ra ông trời cũng phù hộ cho đồ phụ kia. Nhưng hẳn....lại càng muốn nghịch thiên.

"Đêm nay chúng ta nghỉ tạm ở đây, chờ hừng đông thì đi qua núi." Hắn lạnh lùng nói, "Nếu người dám chạy ta nhất định sẽ giết người."

Vì thế Đồ Nương đáng thương chỉ có thể mặt đầy nước mắt chạy tới bên đường ngủ. Mà Mạc Xuyên thì sau khi nghiêm chỉnh chặn con đường trở lại kia thì liền ngồi trợn mắt lên canh giữ, chỉ sợ Đồ Nương bỏ chạy.

Đồ Nương run rẩy nằm bên vệ đường, lúc gió thổi qua, liền nghe một thanh âm giận dữ vang lên: "Đôi chỗ!"

Đồ Nương lại nước mắt đầy mặt đối chỗ với Mạc Xuyên. Lúc gió thổi qua nàng chợt ngửi được mùi nước tiểu của chính mình. Thì ra lúc này là thuận chiều gió...

Trời tờ mờ sáng, Đồ Nương đã bị dựng dậy lên đường. Dưới thân đã bị gió đêm hong khô.

Vốn là lúc nửa đêm nàng có tỉnh dậy, định lên cởi quần ra phơi ở bên cạnh, kết quả là Mạc Xuyên đang ngồi ở phía trước đột nhiên xoay người lại, hai mắt phấp phàn quang nhìn nàng chằm chằm...

Hắn cho rằng nàng muốn chạy trốn sao? Oan uổng quá, nàng chỉ định hong quần thôi mà...

Kết quả là quần không cởi được mà chỉ có thể mặc nguyên trên người, bị gió thổi cả đêm hong khô.

Đồ Nương vừa đói, vừa lạnh, vừa khát. Đồ ăn hôm qua ăn đều đã nôn ra cả từ lúc ở trên ngựa rồi, dạ dày đã sớm rỗng tuếch.

Mạc Xuyên tuy cũng đói bụng, nhưng người ta cả người đều sạch sẽ khoan khoái...Đầu giống như nàng..

Đồ Nương đi theo phía sau Mạc Xuyên, khắp khiêng lên núi. Sáng sớm, lá cây trong rừng đều ẩm sương sớm, Đồ Nương vừa đi vừa dùng lá cây thu sương sớm

Mạc Xuyên đi phía trước mở đường, thường xuyên quay lại nhìn Đồ Nương ở phía sau, lạnh lùng nói: "Loại nước bẩn như thế, người đừng có uống."

Nàng không muốn đôi co với đối phương, kiên trì hứng sương. Thật vất vả mới hứng đầy được một chiếc lá lớn, đang định uống một ngụm cho nhuận giọng, kết quả là ngang trời đột nhiên xuất hiện một cánh tay, đoạt lấy cái lá trong tay nàng!

Mạc Xuyên uống một hơi hết sạch, đến nửa giọt cũng không chừa lại cho nàng. Sau khi uống xong thì ném cái lá đi, "Khó uống chết đi được!"

Khó uống thì người đừng có uống chứ!!!

Nhưng đương nhiên Đồ Nương không dám thực sự đáp trả như vậy, bởi vì đối phương có chủ thủ a.... Cho nên, nàng chỉ có thể nhặt lại phiến lá kia lên, tiếp tục công cuộc hứng sương.

Kết quả là nước lại một lần nước bị cướp đi.

Nàng lại nhìn, tiếp tục úy khuất nhặt lá cây lên. Lúc này nàng đã học được khôn, mới thu được đầy một nửa lập tức uống luôn, chỉ sợ lại bị người nọ đoạt đi.

Lần này Mạc Xuyên không đoạt nước với nàng nữa. Vì hấn đang rất đói, vừa đi vừa vơ vét tất cả những gì có thể ăn.

Đang đi thấy trên cây có hai quả táo dại, hấn liền không chút do dự hái xuống, nửa miếng cũng không cho Đồ Nương, nuốt hết vào bụng.

Đồ Nương nuốt nước bọt, chờ hấn ăn xong ném lõi táo xuống đất, liền bắt động thanh sắc nhắt lên, khê phui qua, sau đó ăn nốt phần thịt quả còn thừa.

Nghe được tiếng nhai ở phía sau, Mạc Xuyên liền quay đầu lại nhìn. Dáng vẻ kia....quần áo bẩn thỉu, đầu tóc rối xù, chân thì què, nửa người dưới là một khoảng vàng vàng, bàn tay thô ráp đang cầm đồ ăn thừa của hấn lên ăn lại...

Muốn bao nhiêu ghê tởm liền có bấy nhiêu ghê tởm.

Hấn liếc mắt thêm một cái thôi cũng không muốn, xoay người đi về phía trước, hung dữ nói: "Đuổi kịp."

-----Bản edit được đăng DUY NHẤT tại Wattpad nick Seo-senpai. Những trang Web khác đều là ăn cắp-----

Đồ Nương bị dọa khiến lá gan nhỏ bé run lên, nhanh chóng lau miệng rồi rảo bước đuổi theo.

Hai người tiếp tục đi trong rừng đi về sườn núi phía bên kia hướng thẳng về phía kinh thành. Ở bên đường Mạc Xuyên không tìm được cái gì ăn nữa, hấn liền bắt đầu nóng nảy. Không cần chờ tới khi đến được kinh thành, tìm được một quán ăn ven đường vào ăn mằn thầu cháo loãng thôi cũng tốt lắm rồi.

Nhưng Đồ Nương biết, trước khi đến được kinh thành thì ít nhất còn phải đi bộ một ngày một đêm nữa mới có thể tới được quán ăn gần nhất. Vì thế, nàng trước hết cứ tùm được thì gì ăn thứ đó để tránh đói trước đã.

Leo núi không hề dễ dàng. Nàng đã cách Mạc Xuyên cả một khoảng lớn, mà Mạc Xuyên lại còn không ngừng thúc giục nàng,

"Sao? Nữ nhân nông gia các người sức lực chỉ có như vậy thôi sao?"

"Nững nịu ư? Ngươi cho rằng ngươi là khuê tú nhà nào chắc?"

Suốt dọc đường đi, Mạc Xuyên không ngừng trào phúng nàng hết lần này đến lần khác, nhưng Đồ Nương đều vào tai này ra tai kia, mặc dù trong lòng nàng rất rất rất muốn đáp trả...

Người mà ngươi nói là một nữ nhân được ăn uống no đủ, chứ không phải là một nữ nhân ở trên lưng ngựa xóc nảy đến mức phun hết đồ ăn ra, rồi lại ngã gãy chân, rồi lại tiểu ướt quần, rồi lại chịu mặc quần ướt suốt cả một đêm, đói bụng một đêm, được chưa?

Sức chiến đấu của nàng bây giờ, chỉ sợ còn không bằng cả một tiểu thư khuê các bình thường í chứ!

Lúc trước coi hấn là thân thích của Trúc Ngọc mà từ té đối đãi, giờ nàng hối hận chết đi được! Sớm biết vậy đã nghe lời Trúc Ngọc không quan tâm đến hấn rồi. Như thế thì nàng cũng sẽ không rơi vào tình trạng như bây giờ.

Xem ra Trúc Ngọc đối xử lãnh đạm với vị thân thích này cũng không phải không có đạo lý. Vị "Thân thích" này nhất định là có thù oán với Trúc Ngọc, hoặc là muốn đến đòi nợ, hoặc là đến để lấy mạng.

Nói chung là không có ý tốt!

Trong lúc Đồ Nương đang ra sức bò trên đường, chợt nghe phía sau vang lên tiếng động sột soạt, sau đó nghe được tiếng người nói chuyện với nhau, còn cả tiếng cười vang vọng của mấy hấn tử.

Sau đó, bọn họ chạm mặt với năm hấn tử cao lớn thô to.

Nhìn mấy vị đại hấn trước mặt, mặt mũi dữ tợn, đao sọc đầy người, vẻ mặt hung thần sát ác, mặc áo vải thô không tay lộ ra cánh tay cơ bắp trần trụi, dưới ống quần còn giắt thêm hai cây rìu.

Ha ha ha....thật đúng là nhà dột đã dột lại còn gặp mưa rào, thuyền đã muộn lại còn bị ngược gió!

(Kiểu kiểu như chó cắn áo rách, uống nước cũng dắt răng á)

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sơn Phỉ

Đồ Nương vặn qua vặn lại, muốn giải thoát đôi tay khỏi sợi dây thừng đang trói chặt sau lưng. Nhưng khổ nỗi sợi dây trói quá chặt nên kết quả là càng vặn vẹo thì lại càng bị siết chặt hơn.

Bên cạnh nàng là Mạc Xuyên với gương mặt đầy máu, đang nằm hôn mê trên nền đất.

Lúc này khi hai người đang đi đột nhiên từ đâu nhảy ra mấy tên đạo tặc xông tới trói bọn họ thành hai cái bánh chưng rồi khiêng về sơn trại.

Đồ Nương vẫn biết xung quanh đây có vài cái sơn trại, chuyên thu tiền của người qua đường, đánh cướp của người nơi khác. Vốn nàng chỉ nghe được người trong thành kể lại như vậy, không ngờ hôm nay lại xui xẻo đụng trúng.

Ngẫm nghĩ lại tình huống vừa rồi, thật đúng là quá kinh tâm động phách.

Lúc ấy, tên hán tử dẫn đầu vừa thấy Đồ Nương lập tức kêu lên: "Ha ha ha, không ngờ ở đây mà cũng có cả nữ nhân này!"

Mạc Xuyên quay đầu lại, liền thấy Đồ Nương bị mấy đại hán vờ mặt dâm dăng vây quanh.

"Mấy tên nhà quê bản thiêu ở đâu ra lại dám chui ra cản đường gia đình thế này?!" Mạc Xuyên rút chủy thủ ra, cười lạnh một tiếng, nhảy từ trên cao xuống.

Đồ Nương bị hán tử kia tóm lấy, kẻ riu ngay sát cổ. Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được lực đạo kia, nhưng cũng may là lưới riu cũng cùn rồi nên nàng mới không bị thương.

Mạc Xuyên không hề bị uy hiếp. Sự sống chết của Đồ Nương vốn chẳng liên quan đến gì hắn cả. Hắn lách người tránh được mấy đại hán kia, thân hình như một thanh nhuyễn kiếm sắc bén, tứ lạng bạt thiên cân.

Sau mấy phen giao chiến, bọn đại hán nhận ra tình thế không ổn, nhanh chóng triển khai trận hình phối hợp nhau giao chiến, không dám coi khinh nam nhân hồng y trước mặt nữa.

Mất thấy bản thân sắp thẳng đến nơi rồi, nhưng Mạc Xuyên lại xui xẻo trượt chân một cái, lấy một tư thế vô cùng bất nhã ngã sấp xuống. Mà càng xui xẻo hơn là Mạc Xuyên không ngã đè lên một đồng đại hán đang đứng bao vây mình mà lại ngã sấp xuống đập đầu vào hòn đá, sau đó liền ngất đi.

Thế là hai người bọn họ liền bị trói gô lại khiêng về sơn trại.

Bọn họ bị bịt mắt, ném vào một căn phòng. Trước khi đóng cửa, đại hán với con mắt to như chuông đồng kia còn trộm sờ sờ thân thể nhỏ bé của Đồ Nương vài cái rồi mới nuốt nước miếng rời đi.

"Tiểu nương tử à, chờ trại chủ của chúng ta trở về, khai trai cho nàng trước, sau đó sẽ để cho nàng được vui vẻ với huynh đệ chúng ta, ha ha ha..."

Nói xong lại sờ sờ ngực Đồ Nương vài cái nữa rồi mới không cam tâm đi ra ngoài, khóa cửa lại.

Đồ Nương đến nửa câu nói cũng đều nghẹn cả lại trong miệng, không dám thốt ra nửa từ. Chờ sau khi đối phương đóng cửa lại, nàng mới không ngừng cọ cọ khăn bịt mắt xuống. Thật vất vả mới kéo được khăn bịt mắt xuống, nàng cuối cùng cũng có thể nhìn rõ xung quanh.

Đây là một gian nhà cỏ, bên trong chứa đầy củi, không khí tràn ngập mùi ẩm mốc, bốn phía bừa bãi hỗn độn, góc tường có một cái riu chặt củi, bên trên còn mấy con gián đang bò bò.

Nàng nghiêng người nằm nghiêng trên mặt đất, chậm rãi nhích người đến bên cạnh Mạc Xuyên, dùng đầu cọ cọ cánh tay hắn, "Này, người tỉnh lại chưa?"

Mạc Xuyên giật giật, sau đó ngẩng đầu lên. Trước mắt là một khoảng tối đen khiến hắn nhất thời không thích ứng được, hướng về phía Đồ Nương gầm nhẹ: "Sao lại thế này?!"

Đồ Nương lại nhích nhích người lên, dùng răng kéo bịt mắt của Mạc Xuyên xuống, liền ném được một chút vị tanh ngọt mặn mặn.

Cảm nhận được trên trán có hơi thở của người khác phả vào, sau đó còn không cẩn thận cắn vào da thịt hắn, Mạc Xuyên phẫn chán nghiêng đầu ra sau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người đang làm cái gì thế?!"

"Ta vẫn đang bị trói nên chỉ có thể dùng răng để giúp người kéo bịt mắt xuống thôi." Đồ Nương khóc không ra nước mắt nói. Thái độ lúc này của Mạc Xuyên, cứ như là bị nàng ăn đậu hũ vậy.

Ai thích ăn đậu hũ của hắn chứ, thật là....

"Hừ!" Mạc Xuyên hừ lạnh một tiếng, lại nghiêng đầu lại, chờ Đồ Nương kéo miếng bịt mắt xuống giúp mình.

Vì thế, một mặt hắn vừa chịu đựng bị Đồ Nương ghê tởm đụng vào, một mặt lại cảm nhận cảm giác mềm mềm, ướt át, sau đó là lạnh lạnh khi tiếp xúc với không khí trên trán.

Miếng vải bị mất thôi mà cũng buộc chặt đến như vậy, bọn thổ phỉ kia thật đúng là ra tay tàn nhẫn. Đồ Nương vừa cắn vừa xé vô cùng vất vả mới kéo được tấm bị mất xuống.

Nàng trung ra vẻ mặt chán ghét nhỏ vài vụn trong miệng ra, mà Mạc Xuyên bên cạnh sau khi được hồi phục thị lực lập tức hí mắt quan sát bốn phía, sau đó cũng bày ra dáng vẻ chán ghét cúi đầu cọ cọ trán mình lên ống tay áo còn sạch sẽ của Đồ Nương.

"Toàn là nước miếng. Bắn chết đi được!"

"Ta còn chưa ghét bỏ đầu nguoi toàn máu thì thôi..." Đồ Nương tức giận trợn trắng mắt nói, khiến Mạc Xuyên lập tức trung ra vẻ mặt "Nguoi cư nhiên dám cãi ta?!"

Mạc Xuyên tức giận dịch chuyển đến bên cạnh Đồ Nương, "Chờ ta coi được trời xem ta xử lý nguoi như thế nào, hừ!"

Đồ Nương bị uy hiếp nhiều đã thành quen, bây giờ lại còn bị đám nguoi trong trại cướp đi, còn nói buổi tối sẽ cho nàng "khai trai"...cho nên đã sớm nản lòng thoái chí.

Nàng không đáp lại, nhụt chí nằm ở bên cạnh, nghĩ đến chuyện buổi tối mà đong đầy nước mắt.

Kiếp nữ nhân ở trong sơn trại, làm sao có thể giữ được một thân hoàn bích đây? Chỉ e duyên phận phu thê của nàng và Trúc Ngọc đến đây là kết thúc rồi.

Mạc Xuyên cũng không nói chuyện với nàng nữa. Nàng nằm, hẩn ngồi, mỗi người đều chìm trong suy tư của riêng mình.

Mạc Xuyên dùng sức muốn thoát khỏi dây trói sau lưng, nhưng khổ nỗi đây là trói kiểu liên hoàn, càng giãy càng chặt. Cho nên hẩn nhụt chí buộc phải tìm cách khác. Ánh mắt sắc bén lướt nhìn xung quanh, thấy ở đằng xa có một cái ghế gãy chân, lập tức đứng dậy, nhảy đến bên cạnh chiếc ghế, lợi dụng vết gãy trên ghế, không ngừng ma sát vào dây thừng trói cổ tay đằng sau lưng.

Nhưng chiếc ghế không có vật nặng đè lên nên cứ lúi rồi lại lúi, Mạc Xuyên thử vài lần xong liền bực bội quay đầu nhìn về phía Đồ Nương, "Mau tới đây ngồi lên ghế cho ta!"

"Không muốn."

"Nguoi nói cái gì?" Hẩn làm như không nghe rõ mà hỏi lại. Đồ phụ này dám không nghe lời hẩn?

Đồ Nương xoay người lại, bực bội nhìn về phía Mạc Xuyên, lớn giọng nói, "Không muốn!"

"Nguoi chán sống sao?" Sắc mặt Mạc Xuyên trầm xuống, hung dữ nhìn Đồ Nương.

"Đúng thế! Ta đây chính là chán sống rồi đó! Dù sao cứu nguoi ra rồi cũng bị nguoi giết. Mà cho dù không bị nguoi giết thì tối nay ta cũng sẽ bị một đồng nam nhân khai trai." Nàng vừa kêu vừa khóc nói, như một con thú nhỏ đang không ngừng cố gắng giãy dụa trước khi chết, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, vô cùng thê lương. "Dù sao cũng đều phải chết cả, còn lâu ta mới cứu nguoi!"

"Nguoi tới giúp ta, ta đương nhiên sẽ cứu lại nguoi rồi." Mạc Xuyên bắt đầu chính sách dụ dỗ, chậm rãi nói, không muốn kích động Đồ Nương.

Đồ Nương nước mắt lưng tròng nhìn về phía Mạc Xuyên, nắc nheo vài cái, ghen ngào nói: "Thật không?"

"Thật."

Nhìn về mặt "hòa ái" của Mạc Xuyên, Đồ Nương liền lắc lắc đầu, "Nguoi lừa ta! Ta không tin!"

Mạc Xuyên cố nén tức giận, hít sâu vài hơi, kiềm chế tính tình nói: "Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy!"

Lời này vừa nói ra, Đồ Nương liền có chút do dự gật đầu, quyết định tin tưởng hẩn một lần.

Nàng ngồi trên ghế, duy trì trạng thái cân bằng cho nó, còn Mạc Xuyên thì ở phía dưới nhanh chóng cọ sát dây thừng vào vết gãy. Khoảng hai nén hương sau, dây thừng bị cọ đứt, hẩn nhanh nhẹn cởi dây thừng ra, quay đầu lại nhìn Đồ Nương, thấy nàng đang dùng vẻ mặt tràn ngập chờ mong nhìn mình.

"Ngu ngốc!" Mạc Xuyên chỉ để lại một chữ, sau đó cầm cây rìu là vũ khí sắc bén duy nhất ở trong phòng lên, thuận tay vớ miếng vải bản dưới đất, nhét vào miệng Đồ Nương.

Một dao chém xuống, ánh sáng chói mắt lập tức tràn vào. Hẩn đứng ở cửa, quay đầu lại nhìn Đồ Nương, để lại cho nàng một tiếng cười khinh khinh, sau đó một mình đi ra ngoài rồi đóng cửa lại, che khuất thứ ánh sáng chói mắt kia đi.

Cho dù thoát được rồi, cũng không chừa lại cho nàng con đường đào tẩu nào khác sao?

Lúc này đến cả nước mắt, Đồ Nương cũng thể khiến nó chảy xuống nữa. Tròng mắt khô khóc...

Nàng lộ ra vẻ mặt nguội lạnh, dựa lưng vào tường, lẩm bẩm, "Đồ lừa đảo!"

Mạc Xuyên né tránh người trong sơn trại, tiện tay trộm luôn mấy cái bánh bao trong bếp, sau đó đi ra khỏi hàng rào, theo đường cũ mà quay lại, tâm trạng không tệ. Bị hấn bỏ lại, cũng không thể trách hấn được, chỉ có thể trách Đồ Nương qua đen đui.

Mạc Xuyên vừa ăn bánh bao, vừa ngậm nga một giai điệu. Cho tới bây giờ hấn chưa bao giờ là một nam tử hán cả. Hấn chính là một kẻ tiểu nhân. Mà một kẻ tiểu nhân thì đương nhiên sẽ không giữ lời rồi.

Chỉ là...nhớ tới lúc đứng ở cửa, vẻ mặt nản lòng thoái chí của Đồ Nương, cả ánh mắt thập phần tuyệt vọng của nàng nữa, khiến hấn có chút phập phồng không yên.

Không biết qua bao lâu, Đồ Nương chỉ cảm thấy mình bị trói đến chết lặng, cả người cứng đờ như một xác chết thì cánh cửa lại kéo kẹt mở ra. Người đi vào là một đại hán mặt sẹo, vẻ mặt hung thần ác sát.

Đại hán mắt chuông đồng đảo một vòng, sau đó kêu lên, "Mẹ nó chứ, một con dê chạy mất rồi."

Mặt sẹo phát phát tay, không chút để ý nói, "Không sao không sao, nữ nhân vẫn ở đây là được rồi."

"Nhưng lão đại à, nam nhân kia đã làm vài huynh đệ của chúng ta bị thương rồi, còn trộm cả bánh bao thịt mà chúng ta phân lại cho ngài nữa."

Mặt sẹo đánh một cái vào đầu mắt chuông đồng, "Thì sao chứ? Bây giờ lão tử không muốn ăn bánh bao, lão tử muốn "ăn" nữ nhân! Đi ra ngoài cho ta!"

Mắt chuông đồng nhìn về phía Đồ Nương đang nằm dưới đất, nuốt nước bọt một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, khom lưng đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại, ra ngoài rồi còn không quên hô, "Lão đại, có chuyện gì cứ hô lên, các huynh đệ ở bên ngoài chờ ngài."

Mà lúc này, ở bên ngoài hàng rào, lẫn trong bụi rậm, một người thân mặc hồng y đang im lặng mai phục. Ánh mắt sắc bén lộ ra hàn quang, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong phòng.

Cũng không biết vì sao, hấn đã đi cả một ngày mà cứ quanh quẩn ở chỗ cũ, mãi cho đến khi trời tối hấn lại quay lại chỗ này. Thực ra chỉ cần cẩn thận một chút là có thể vượt qua ngọn núi này, nhưng hấn lại không dụng tâm. Hấn nhớ tới bát mì nóng hôi hổi kia và ánh mắt tuyệt vọng khi hấn rời đi lúc ấy.

Được rồi, coi như chừa cho nàng ta một con đường sống đi. Đúng lúc hấn đưa ra quyết định cuối cùng, đang định đột nhập vào lại thấy hai nam nhân kia bước vào phòng.

Hấn ổn định lại hô hấp im lặng lắng nghe. Trong chốc lát, trong phòng liền truyền đến động tĩnh. Tiếng nữ nhân giãy giụa gào thét, tiếng thở nặng nề của nam nhân, sau đó là tiếng quần áo bị xé rách...

Đồ Nương lớn tiếng khóc lóc, thanh âm thê lương, vang vọng toàn bộ căn phòng, vượt qua mái hiên, rơi vào trong tai người đang nấp trong bụi cỏ.

Mạc Xuyên cảm theo riu, như một liệt báo, lặng yên không tiếng động đi ra ngoài, đến chỗ mấy đại hán đứng ở ngoài viện kia liền dứt khoát lia dao, máu bắn tung tóe. Thế này thôi thì có là gì chứ. Lúc ở chiến trường nơi biên quan, hấn cũng mấy lão tướng quân cười trên lưng ngựa, vung đao đoạt đầu người dễ như trở bàn tay, nên đã sớm tới luyện được một thân vũ lực. Nếu không phải lúc sáng chẳng may trượt chân, những người này căn bản không phải là đối thủ của hấn.

Bên ngoài viện truyền đến một vài tiếng kêu to thảm thiết, sau đó cửa bị đá văng ra, Mạc Xuyên một thân quần áo đỏ tươi, không biết là do nhiễm màu hay là màu sắc của nó vốn thế nữa, đứng ở cửa, giống như lúc ban ngày, phảng phất như thể hấn chưa bao giờ rời đi,

Mặt sẹo vẫn không cảm nhận được sinh tử đang gần kề, hấn dùng tay tách đùi Đồ Nương ra rồi lập tức kêu lên, "Không ngờ lại là một con đàn bà bạch bản! Đúng là xui xẻo!"

(T cũng không biết bạch bản là cái gì nữa nên đành để nguyên @.@)

Nhưng mặt sẹo còn chưa kịp nghiêng người rồi đi liền thấy rõ một nam nhân hồng y đang đứng ở cửa, trong tay là cây rìu đầm máu, vẻ mặt vô cảm nhìn hấn chằm chằm.

"Huynh đệ...có chuyện gì..." Không chờ hấn nói xong, một rìu liền bổ xuống, vo cùn dứt khoát, nhanh gọn. Có vài giọt máu bắn lên khuôn mặt còn chưa kịp hoàn hồn của Đồ Nương.

Mặt sẹo phút trước vẫn còn sống sờ sờ ở đó, ngay phút sau liền ngã vào trong đồng máu.

Cả người Đồ Nương run rẩy, toàn thân đều run rẩy, nhìn mặt sẹo vừa mới ngã xuống, sợ tới mức không ngừng lui về phía sau, thậm chí quên cả che thân hình xích lửa của mình.

Mạc Xuyên vẻ mặt bình tĩnh, bước qua thi thể, đứng ở trước mặt Đồ Nương, không chút kiêng dè nhìn chằm chằm nửa dưới của nàng, cất tiếng cười nhạo, "Không ngờ lại là mệnh khắc phu!"

Đồ Nương a a hai tiếng, miệng đầy máu tươi, run rẩy dùng sức che lại nửa người dưới bị lộ ra của mình, lại bị Mạc Xuyên cúi người bóp cằm ép nàng mở miệng,

"Người thế nhưng lại muốn cắn lưỡi tự sát?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đau Đớn

Đầu óc Đồ Nương hôn mê, khoe miệng rỉ ra từng giọt máu sền sệt màu đỏ tươi, dọc theo cổ chảy xuống, rơi xuống cổ áo, nhiễm hồng xiêm y.

"Người lại cắn lưỡi tự sát thật?" Lực đạo tay của Mạc Xuyên rất lớn, gân xanh ẩn hiện, dường như muốn bóp nát cằm Đồ Nương.

Đồ Nương hoảng sợ nhìn cây rìu dính đầy máu tươi kia, chỉ cảm thấy không khí xung quanh như đặc lại, cái chết cận kề. Không khí rút đi nhanh chóng khiến nàng hít thở không thông.

Tai nàng ù đi, trời đất xung quanh chợt trở nên tối đen, cái người hồng y hung ác tàn nhẫn trong mắt nàng, ngữ khí trào phúng của hắn, dần dần mờ đi, không gian như yên tĩnh trở lại, chỉ cảm thấy bóng tối vô tận đang dần bủa vây lấy nàng.

Mạc Xuyên buông Đồ Nương ra, đẩy nàng ra, đầu nàng chạm đất nghe tiếng "Bịch" một cái. Hắn xoa xoa lòng bàn tay dính đầy máu tươi, trào phúng nhìn Đồ Nương đã ngất xỉu đi nói: "Giả vờ giả vịt cái gì? Tối hôm qua còn bị dọa đến tè ra quần, đêm nay lại quyết liệt thế? Cũng không nhìn lại xem bản thân là cái loại hàng gì..."

Chỉ là cho dù hắn có trào phúng bao nhiêu thì Đồ Nương cũng không nghe thấy. Đêm nay cuối cùng cũng kết thúc, lúc nàng tỉnh lại thì đã là hừng đông.

Nàng vẫn cho rằng đây chỉ là một giấc mơ, không ngờ vừa mở mắt ra, tất cả các giác quan đồng thời cũng trở lại. Nàng ngửi được mùi tanh, nằm cạnh chân nàng là một thi thể.

Loại cảm giác này rất không dễ chịu. Nàng muốn lớn tiếng kêu lên, nhưng lại chỉ cảm nhận được cảm giác đau đớn như xé rách ở trong miệng. Cảm giác đau đớn dội lại trong nháy mắt khiến nàng nhớ lại tối hôm qua.

Quần áo bị người ta xé rách, mặc kệ nàng cầu xin thế nào cũng không được, không ngăn được cảm xúc ghê tởm mà nam nhân kia mang lại. Trong giây lát, nàng tuyệt vọng nằm ở đó, từ bỏ việc giãy giụa, nhìn trần nhà được ánh nến chiếu sáng. Nhớ tới một người.

Là một nam nhân có thói quen sạch sẽ, có chút coi trọng vẻ ngoài, là một nam nhân có vẻ ngoài lạnh nhạt nhưng nội tâm ôn nhu.

"Ồ quê ta, khi kết hôn, nền đỏ sẽ chấm tới lúc bình minh."

Đó là đêm duy nhất của nàng và Trúc Ngọc, cứ như một giấc mơ, trong nháy mắt biến thành muôn vàn đóa hoa, ở trong lòng nàng chậm rãi bén rễ nảy mầm, tùy ý phát triển.

Giống như.....Không thể.... Nhìn thấy hắn nữa rồi...

Răng dùng sức một cái, cảm giác đau đớn lập tức lan tỏa. Sau đó, cái người mặc hồng y kia liền một cước đạp cửa tiến vào.

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, chuyện rõ ràng không phải là mơ. Đồ Nương thu mình vào trong góc, không dám nhìn cái thi thể trên mặt đất. Trên người cuốn một lớp chăn, khóa chặt bản thân ở bên trong.

Lúc này, cửa lại bị đá ra. Mạc Xuyên đi tới, vẻ mặt vẫn trào phúng như cũ, "Tỉnh rồi?"

Hắn lướt qua thi thể, cầm bộ quần áo tìm được trong trại ném cho Đồ Nương, "Tỉnh rồi thì mặc quần áo vào nhanh lên còn lên đường."

Hắn ném quần áo xuống xong liền nhanh chóng đứng né ra một góc, chỉ sợ dính phải thứ đồ đen đui gì đó, mà cái thi thể kia, thì hắn lại chẳng sợ chút nào, dẫm tới dẫm lui trên người thi thể, không chút lo sợ hãi.

Thấy Mạc Xuyên quay đi, Đồ Nương lấy lại tinh thần, nhặt quần áo lên, thay quần áo ở trong chăn, sau đó vẫn ngồi co ro lại một chỗ không nhúc nhích.

Mạc Xuyên chờ không kiên nhẫn, quay đầu lại liền thấy Đồ Nương đã thay đồ xong rồi, lập tức hung ác nói: "Thay xong mà không biết nói một tiếng hả?" Nói xong lại nhớ Đồ Nương đã tự cắn lưỡi bị thương, đành tức giận trừng mắt nhìn nàng: "Mau ra đây nhanh lên!"

Đồ Nương co rúm ở một góc, đầu tóc rối tung. Nàng dùng sức lắc đầu, càng quấn chặt chăn trên người hơn, như người chết rét đang túm lấy cọng rơm cứu mạng duy nhất của mình.

"Bảo người ra, người có nghe thấy không?" Hần thấp giọng nói, từng từ thốt ra đều nồng đậm sự cảnh cáo, hoàn toàn không còn chút kiên nhẫn nào nữa.

Mà Đồ Nương vẫn không ngừng lắc đầu, co chân hoảng sợ nhìn chằm chằm thi thể đang cản đường đi của nàng, dùng tay chỉ một cái, sau đó lập tức lùi về trong chăn, chỉ sợ thi thể kia đột nhiên sống lại cắn rứt đầu ngón tay nàng.

Nhìn biểu hiện nàng, Mạc Xuyên cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu người không ra thì cứ chết đi ở cái chỗ đó đi! Ta đi đây!"

Hắn đột nhiên nổi hứng trêu chọc, nói xong liền xoay người rời đi, trước khi ra còn không quên đóng cửa lại, sau đó đứng ở bên ngoài chờ Đồ Nương nhào ra.

Nhoáng một cái, nửa canh giờ đã trôi qua, Mạc Xuyên không kiên nhẫn đứng ở bên ngoài đi đi lại lại, nhưng Đồ Nương vẫn không đi ra. Cuối cùng, không còn cách nào khác, hắn đành bất đắc dĩ lại đá cửa ra một lần nữa: "Định làm nũng đúng không? Muốn ta ôm người ra?"

Toàn thân Đồ Nương run rẩy, ngay cả đầu cũng che lại, co lại một góc, phảng phất như muốn mọc rễ luôn tại chỗ. Trong lòng Mạc Xuyên vô cùng không kiên nhẫn, lướt qua thi thể kéo cái chăn ném ra ngoài cửa, sau đó tiếp tục đứng ở bên ngoài nhìn Đồ Nương đang kinh hoàng sợ hãi.

Trêu đùa tình địch khiến hắn thấy thật vui vẻ. Nhìn dáng vẻ sợ hãi đó của Đồ Nương, trong lòng hắn thấy vô cùng vui vẻ.

Lại thêm nửa canh giờ nữa trôi qua, Mạc Xuyên đã sắp tiêu sạch sự kiên nhẫn, ngay cả chăn cũng đã lấy đi rồi, sao vẫn chưa ra chứ?

Thế là hắn lại đi vào phòng, đứng ở cửa nhìn.

Không có chăn đệm che chắn, Đồ Nương chật vật rúc trong góc. Trong miệng đau đớn khiến nàng không nói được nửa lời, trên người là bộ quần áo lông leo của đám sơn phi. Nàng dùng cả vai gầy yếu cố sức che lại tai mình, miệng mình, mũi mình.

Hắn lại một lần nữa đi lướt qua thi thể dưới chân nàng, ngồi xổm xuống, không tốn chút sức nào liền tách được hai bàn tay đang che kín mặt của Đồ Nương ra, đập vào mắt hắn, là ánh mắt kinh hoàng sau khi chịu biết bao kinh hách của nàng.

Có ủy khuất, có sợ hãi, có kinh hoàng, càng có nhiều hơn tuyệt vọng.

"Làm bộ!" Mạc Xuyên thở dài, tay trong lúc lơ đãng nhẹ phất qua mái tóc rồi xù của nàng. Sau đó hắn đứng dậy, đi đến bên cạnh thi thể, nắm lấy chân của nó kéo ra phía cửa.

Hay lắm rồi, trước đây không phải hắn vẫn luôn tùy tiện một đao đoạt mạng, sau đó thì tiêu sái thoải mái mà đi sao? Bây giờ lại vì một nữ nhân, để nàng không sợ nữa mà phải đi kéo thi thể đi.

Mạc Xuyên kéo thi thể tới một góc khác trong phòng, vỗ vỗ tay, trở lại chỗ Đồ Nương, "Giờ thì được chưa?"

Đồ Nương lại run rẩy chỉ đông máu trên mặt đất.

Thật đúng là... Hắn nghiêng răng, nghiền một bụng lửa giận, vọt ra bên ngoài cầm chăn đệm đi vào, phủ lên bãi máu kia, vừa che vừa trung ra về mặt, "Người còn dám ý kiến ta sẽ lập tức rời đi."

Đây thực là chút kiên nhẫn cuối cùng rồi, nếu Đồ Nương còn tiếp tục làm bộ, hắn nhất định sẽ trực tiếp tới lôi nàng ra...Đồ Nương vịn tường đứng dậy, hai chân co rúm quá lâu nên đã chết lạng, như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm xương cốt nàng vậy. Hai chân nàng run rẩy, đứng cũng không vững, vô cùng yếu ớt, đi hai bước thôi cũng lao đảo suýt ngã.

Mạc Xuyên đứng ở bên kia, gân xanh trên trán giật giật, nhưng không đi tới đỡ nàng, chờ Đồ Nương lết tới cửa, sau đó kinh hoàng lùi về sau, sợ đến mức yết hầu vang lên hai tiếng hừ hừ, lui lui lại trốn tránh những thi thể ở bên ngoài, trốn tránh Mạc Xuyên.

Ngoài sân là một mảnh hỗn độn, mấy cái thi thể ngang dọc nằm khắp nơi, máu rơi đầy đất, nhiễm hồng cả một khoảng sân.

Chẳng lẽ còn muốn hắn dọn dẹp xử lý hết mấy cái thi thể bên ngoài, sau đó lại cọ rửa cái sân sạch sẽ thì nàng mới chịu ra ngoài sao?

Mạc Xuyên lúc này cũng tức giận, không để ý mặt mũi gì nữa, "Người đừng có quá phận!" Hắn cắn răng, duỗi tay đẩy bả vai Đồ Nương một cái, đẩy nàng ra bên ngoài, kết quả là Đồ Nương liền ngã khụy xuống, "rầm" một tiếng, ngã đúng vào cái chân bị trẹo, đau càng thêm đau.

Nhìn Đồ Nương té ngã ở cửa, trong lòng Mạc Xuyên bức bối. Hắn thực sự không dùng bao nhiêu sức lực mà...

Đồ Nương gãy gập, muốn lui lại vào trong phòng, nhưng cái chân đau đớn không chống đỡ nổi trọng lượng của cơ thể, cứ đứng lên rồi lại ngã xuống mấy lần liên tục, về mặt xám tro.

Cuối cùng, thân thể chột nhẹ bằng, một lực đạo đỡ lấy phía sau đầu gối nàng, nhẹ nhàng rời khỏi hàng rào.

Mạc Xuyên ôm Đồ Nương, không có nhiều cảm giác lắm, chỉ là cảm xúc mềm mại trong tay khiến hắn có chút kinh ngạc. Thân thể nàng rất nhẹ, hắn chợt nhớ lại dáng vẻ nàng hôm trước ở cửa thành, khi bẻ bát mì sứt nóng hôi trong tay, nhiệt tình tới trước mặt hắn.

Đáng vẻ kia, trông vô cùng ngu xuẩn, nhưng lại thực sự hạnh phúc. Người đó, với người đang ở trong lòng hắn, thực sự là một người sao?

Mạc Xuyên ôm nàng đi, đi được vài bước, sau khi cách xa mấy cái thi thể liền đặt nàng xuống, về mặt vạn phần chán ghét liên tục phui người, miệng ghét bỏ nói: "Thật là đen đủi."

Bạch bản nữ, chính là mệnh khắc phu. Cho dù thế nào thì nam nhân cũng không nên chạm vào để tránh đen đủi. Hắn đương nhiên.....cũng không ngoại lệ.

"Tự đi đi, đừng hòng muốn ta ôm người." Hắn lạnh lùng nói, sau đó xoay người đi về phía trước, nhưng bước chân lại chậm hơn rất nhiều.

Đồ Nương bị bỏ xuống xong cũng không dám liếc nhìn Mạc Xuyên cái nào, chờ hắn đi vượt lên phía, trước, mới khập khiễng đi phía sau. Nàng không dám đi quá gần hắn, bởi vì hắn đã giết nhiều người.....

Nàng sợ Mạc Xuyên, sợ hắn giờ riu lên, sợ hắn nhìn mình, bởi vì nàng cảm thấy, ngay sau đó nhất định nàng sẽ chết.

Cổ chân đã sưng phồng lên như cái màn thầu, nhưng Đồ Nương vẫn nhịn lại, nàng không muốn để Mạc Xuyên đụng vào, vì thân thể hắn, không có độ ấm.

Leo núi, ngay cả người hai chân kiện toàn cũng phải liều mạng mà leo lên, huống chi là Đồ Nương thiếu mất một chân?

Đột lúc Mạc Xuyên trèo lên phía trên, lúc nhìn xuống liền thấy Đồ Nương đang nghiêng răng ra sức leo, nhưng cứ được vài bước lại trượt xuống, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Hắn về mặt âm trầm đi xuống, ngồi xổm xuống công Đồ Nương trên lưng, "Ôm chặt, ngã xuống thì đừng trách ta."

Đồ Nương dùng cả hai tay hai chân ôm chặt lấy Mạc Xuyên. Mà hắn lại như thể đằng sau không có người, thậm chí như không đeo tay nải, dùng cả hai tay hai chân leo lên núi, thấy Đồ Nương có chút trượt xuống hắn liền khom lưng xốc lại thân mình nàng lên.

Sau lưng truyền đến cảm xúc nóng hổi cùng tiếng hít thở bên tai, khiến Mạc Xuyên thấy rất không tự nhiên, cũng không biết hắn cùng với một bạch bản nữ thân mật như vậy thì ngày mai liệu có đột nhiên mắc phải một cái bệnh nan y gì đó rồi đi đòi nhà ma không nữa...

Hắn trèo lên cây, làm như không để tâm, tùy ý hỏi: "Người cùng Trúc Ngọc, từng viên phòng chưa?"

Nói xong lại nhớ ra Đồ Nương không thể nói chuyện, liền bổ sung thêm một câu: "Nếu đúng thì hừ hai tiếng, nếu không đúng thì hừ một tiếng."

"Hừ hừ."

"Thật sao? Hắn thế nhưng lại không chê người sao?" Mạc Xuyên cau mày, không thể tưởng được Trúc Ngọc lại "dan díu" cùng Đồ Nương, hơn nữa lại còn có thể an ổn sống tới hơn nửa tháng?

Ngẫm lại thì Trúc Ngọc vốn không phải người bốn quốc, chắc sẽ không bị chuyện này ảnh hưởng.

"Người không chê Trúc Ngọc đã từng ở Tiểu Quan Điểm sao?"

"Hừ hừ".

"Người thích hắn?"

"....Hừ....hừ..."

"Người cắn lưỡi tự sát, cũng là vì hắn sao?"

"....Hừ hừ."

"Giả bộ kiên trinh cái gì chứ...."

"....."

Đối với việc Mạc Xuyên liên tục bát quái, Đồ Nương tuy không muốn để ý đến hắn, nhưng nhờ may hắn lại xách riu lên chém nàng thì phải làm sao bây giờ? Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể không ngừng đáp lại.... Nàng không hiểu được, vì sao người nam nhân này lại để ý đến chuyện của nàng và Trúc Ngọc đến như vậy?

Nhưng đối với cái người Mạc Xuyên này, thực ra trong lòng Đồ Nương đã sớm có đánh giá.

Đó chính là một tên sát nhân biến thái.

Cái tên sát nhất biến thái này là thân thích của Trúc Ngọc, là người thích bát quái, tính tình không kiên nhẫn...

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vương Phủ

Đồ Nương rất suy yếu. Tính ra nàng đã không ăn gì suốt hai ngày rồi. Nàng dựa vào lưng Mạc Xuyên, bắt tri bắt giác ngủ đi. Đến lúc tỉnh lại thì Mạc Xuyên vẫn đang đi trong núi, cũng may đây là đường xuống núi nên đường cũng không dốc lắm.

Mạc Xuyên nghiêng đầu, định đánh thức Đồ Nương đang nằm ngủ trên lưng mình, nhưng đối phương chỉ đáp lại bằng những tiếng gáy đều đều, ngủ đến là ngon.

Cũng không biết trong đầu đột nhiên đứt dây thần kinh nào mà hần lại không gọi Đồ Nương dậy, cứ như vậy công nàng xuống núi.

Đi được nửa đường thì Đồ Nương tỉnh lại, lập tức bị Mạc Xuyên cho xuống. Hai người một trước một sau đi trên con đường dài vắng đặc đến kinh thành.

Đồ Nương cảm thấy trán có chút nóng lên, cả người cũng không có chút sức nào. Thậm chí khi đi trên đường chỉ cần có con gió thổi qua nàng cảm thấy mình cũng có thể bị thổi đi theo. Nhưng khi nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho tất cả, lúc trời tối, Mạc Xuyên lại nói:

"Nghỉ chân ở đây đã."

Thực ra hần không lo lắng chút nào, lúc sáng ở trong trại hần đã ăn tất cả những gì có thể ăn, còn thuận tay lấy mấy cái màn thầu và một bình nước.

Sau khi ngồi xuống ven đường nghỉ ngơi, Mạc Xuyên móc đồ ăn trong ngực ra, làm trò trước mặt Đồ Nương cắn một miếng.

Đồ Nương không nhìn hần, cuộn mình ngồi một góc nghỉ ngơi.

Sau khi ăn xong một cái màn thầu, hần bẻ một nửa cái khác ra, đưa cho nàng. Dù sao nàng cũng đã đáng thương đến như vậy rồi mà còn bị đói nữa thì đúng là hơi quá.

Đồ Nương không nói lên lời, suy yếu lắc đầu. Chỉ vào túi da dê đựng nước của Mạc Xuyên, nuốt nuốt nước miếng.

Hần nghiêng người rồi đi, "Không ăn thì ta vứt đi."

Đúng là chiều nàng quá rồi, có màn thầu không ăn lại đòi uống nước.

Nhưng thực ra Đồ Nương đâu có nghĩ nhiều như vậy. Dạ dày cảm thấy chua loét khó chịu, hương chi vừa nhớ tới mùi máu tươi nồng đậm kia, nàng liền ăn không nổi. Bây giờ, cho dù đặt bất kì thứ gì trước mặt nàng, dù là sơn hào hải vị thì nàng đều không ăn nổi, chỉ muốn nôn. Chỉ có dòng nước mát lạnh kia... mới có thể giảm bớt yết hầu khô khốc của nàng bây giờ.

Mạc Xuyên lại ăn xong một cái màn thầu nữa, mở túi da dê ra, há mồm uống một ngụm lớn, Đồ Nương ngồi ở bên cạnh chỉ có thể tròn mắt nhìn.

Nhìn ánh mắt kia, hần lại hừ một tiếng: "Già bộ đáng thương cái gì chứ!"

Nhưng vẫn đưa nước qua, bảo Đồ Nương khum tay lại để đựng nước.

Hần không muốn có một nụ hôn gián tiếp với Đồ Nương, cho nên liền đổ nước ra tay nàng. Mà Đồ Nương cũng chẳng quan tâm tay mình có sạch hay không, trực tiếp cúi đầu uống, vô cùng quý trọng.

Sau đó hai người đi ngủ, tới hừng đông thì lại lên đường.

Tình trạng thân thể của Đồ Nương càng ngày càng không tốt, cả người đều thấy vô cùng lạnh lẽo, đi được nửa đường thì hôn mê, mãi cho đến khi Mạc Xuyên đi được một đoạn quay lại nhìn mới thấy Đồ Nương đang nằm trên đất, không nhúc nhích.

Lúc nàng hít phải tinh lại, đã đến một khách điểm gần đây nhất.

Trên người nàng là hai lớp chăn dày bạch, trên trán còn đắp một cái khăn ẩm để hạ nhiệt.

Một người mở cửa phòng đi vào, là một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi, thân hình hơi gù, bê một bát canh gừng.

"Khách quan, ngài tỉnh rồi?" Hần đặt bát xuống, "Lão nhân có nấu bát canh gừng, thêm chút đường đỏ ở bên trong, ngài tranh thủ uống khi còn nóng đi."

Hắn nói xong liền gật đầu với Đồ Nương, sau đó đi ra ngoài gọi Mạc Xuyên.

Cỗ hộp Đồ Nương vô cùng nóng rất, ho khan vài tiếng, ngồi dậy bê bát canh gừng uống một ngụm.

Mạc Xuyên mở cửa phòng ra, thông thả đi tới: "Tình rồi?"

Đồ Nương khó chịu, gật đầu một cái rất nhẹ, không để ý đến hắn, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ. Đột nhiên cơ thể nhẹ bẫng, sau đó cả người cùng chấn bị người ta ôm lên.

Mạc Xuyên ôm Đồ Nương đặt lên một con ngựa già. Con ngựa này bình thường khách điểm dùng để chở đồ, hắn đã bỏ ra giá cao để mua lại. Cho chủ quán một lượng bạc xong hắn liền tiêu sái ôm Đồ Nương cưỡi ngựa phóng đi.

Nếu không phải ngựa bị chết, lại bị sơn phi chặn lại thì khoảng thời gian này sợ đã đi được hơn nửa quãng đường rồi.

Không thể tiếp tục trì hoãn nữa, bởi hắn sợ Trúc Ngọc sẽ tới kinh thành trước, sau đó hai người sẽ lỡ nhau.

Lần này mà bỏ lỡ, sẽ không tìm lại được nữa.

Đồ Nương hôn mê cả đường, cơm cũng không ăn chỉ uống nước, cả người gầy đi thấy rõ. Nàng bị Mạc Xuyên ôm lên ôm xuống ngựa, gặp khách điểm thì nghỉ một đêm, sau đó thì lại lên đường cả ngày.

Con ngựa già kia cũng là cuộc mệnh mà chạy, nhưng không có đi vào con đường chết mệt như con ngựa lúc trước.

Xóc xóc nảy nảy như vậy suốt bốn ngày, cuối cùng bọn họ cũng tới kinh thành.

Kinh thành vẫn phồn hoa như cũ, Mạc Xuyên ôm Đồ Nương hôn mê bị cuốn trong dòng chảy vào thành, trên đường còn không quên chào hỏi nhóm hương thân.

Nhóm hương thân vô cùng nhiệt tình, ngăn lại con ngựa già kia của hắn, muốn lôi kéo Mạc Vương gia tới quán của mình.

Khóe miệng hắn khẽ cong lên, dưới ánh mặt trời rực rỡ của một ngày đẹp trời, tâm tình rất tốt nói: "Vị trong lòng ta sắp chết. Nếu chẳng may chết ở trong tiệm của các ngươi thì chẳng phải sẽ gặp đen đủi sao?"

Chỉ một câu, lập tức ngăn cản được đám người. Mọi người lập tức tránh ra nhường đường cho ngựa của hắn.

Mọi người ven đường đều cảm thấy tò mò, rốt cuộc là người đang được chặn đēm đơn bạc kia cuốn lấy là nam hay nữ?

Đến phủ Vương gia, hắn xuống ngựa, chậm rãi đi vào. Một nha hoàn 13, 14 tuổi thấy hắn đi vào, lập tức bước nhanh tới, sốt ruột nói: "Vương gia, cuối cùng ngài cũng trở lại rồi. Trúc Ngọc gia đã đợi trong phủ vài ngày rồi."

Vừa nghe đến cái tên này, vẻ mặt của Mạc Xuyên liền giãn ra, giao Đồ Nương cho gã sai vặt bên cạnh, bước chân nhẹ nhàng đi theo con đường nhỏ lát gạch xanh trong phủ, đi tới căn phòng trước kia hắn chuẩn bị cho Trúc Ngọc.

Lúc đẩy cửa ra, thấy trong phòng trống không không có ai, nha hoàn bên cạnh liền trung ra về mặt đau khổ nói: "Trúc Ngọc gia....không ở phòng này."

"Vậy hắn ở đâu?" Mạc Xuyên tức giận tròn mắt lên nhìn, nha hoàn sợ hãi, run run ngón tay chỉ về phía tây: "Ồ...ở khách phòng."

"Khách phòng?" Hừ, hắn cười lạnh một tiếng, nện bước đi ra, đi nhanh theo hướng nha hoàn chỉ.

Lúc đẩy cửa ra, liền thấy Trúc Ngọc ngồi trong phòng, sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn còn chưa kịp lại gần thì cổ áo đã bị người ta xách lên:

"Ngươi làm gì nàng?"

"A, không làm gì cả, chỉ mời nàng đến làm khách mà thôi." Hắn lôi lại cổ áo bị siết chặt, "Không ngờ nửa đường ngựa chết, lại bị sơn phi làm ô uế... chỉ sợ...."

Lời nói còn chưa nói xong, Trúc Ngọc đã nghiêng người rồi đi, để lại hắn một mình đứng sững sờ tại chỗ. Hắn quay đầu lại, nhìn theo bóng dáng Trúc Ngọc, trào phúng nói: "Chỉ sợ không sống nổi bao lâu nữa."

"Rầm" một tiếng, cửa bị người ta dùng sức đẩy mạnh ra, sau đó là tiếng bước chân sốt ruột đi tới mép giường.

Nàng hình như thấy được quanh chóp mũi phảng phất mùi trà, hoàn toàn khác với mùi máu tanh nồng vẫn luôn vương vấn trong óc kia. Nó như một làn khói, nhẹ nhàng không chút tiếng động vờn quanh thân thể nàng.

Đồ Nương bị người ta bế lên, hướng ra ngoài phòng, sau đó lại có một người khác đập cửa tiến vào, hai người đứng đối mặt nhau, không khí như ngưng đọng lại, như thể sẽ lập tức bùng cháy ngay sau đó.

"Không làm phiền." Trúc Ngọc ôm người đã hôn mê trong lòng, muốn đi ra ngoài, lại bị Mạc Xuyên cản lại.

"Đầu lưỡi đứt mất nửa đoạn, mất cả chân bị thương, đã 7, 8 ngày chưa ăn gì..." Hắn đếm đếm đầu ngón tay, sau đó lại gần bên tai Trúc Ngọc, ái muội nói: "Hơn nữa còn tới quý thủy."

"Người chắc chắn muốn dẫn nàng đi trong tình huống như vậy sao? Ở trong phủ ta, có nguy y tốt nhất." Hắn cười khê, nói.

Trúc Ngọc nghe những lời này, từng câu từng chữ đều là về nàng, trái tim như bị kim đâm. Đến tận cùng là chuyện gì mới có thể tra tấn nàng thành dáng vẻ này? Có thể làm cho một Đồ Nương luôn vui vẻ hoạt bát hồn mê bất tỉnh nhân sự ở đây?

Không thể trách nàng được, chỉ có thể trách bản thân hắn.

Hắn nhìn Mạc Xuyên, nét mặt quyết tuyệt hơn bao giờ hết, từng từ từng chữ thốt ra đều đánh nát trái tim Mạc Xuyên: "Nếu nàng chết, thứ người muốn, đừng hòng mơ tưởng."

Đồ Nương lại một lần nữa được nhẹ nhàng đặt ở trên giường. Cái giường này không giống những cái trước đó, vô cùng thoải mái. Tầng tầng lớp lớp chăn đệm, có dày có mỏng, mềm mại sạch sẽ đắp trên người nàng.

Khôe miệng bị khê mở ra, sau đó một muỗng nhỏ nước được đưa vào, chảy vào trong miệng nàng. Nàng nhấp môi, sau khi uống xong lại bị nhẹ nhàng nâng dậy, một muỗng cháo loãng được đưa vào miệng lập tức bị phun ra.

Sợ làm đau đầu lưỡi của nàng, muỗng cháo đều được đưa thẳng tới tận cổ họng. Trong lúc mơ hồ, Đồ Nương chợt nhớ tới cảnh tượng người mặc hồng y giờ riu chém xuống, miếng cháo loãng vừa vào miệng lập tức bị phun ra.

Trán vị thái y nhỏ mồ hôi, khom lưng nói với hai vị nam tử đứng bên cạnh: "Hồi Vương gia, cô nương này..... Nàng... trù nước ra, thì ăn cái gì cũng đều phun ra cả. Hạ quan thực sự không có cách nào..."

Trúc Ngọc cau mày, lấy bát cháo loãng thái y vừa đặt xuống lên đảo đảo, như canh sùng nước lã. Hắn xoay người ra khỏi phòng, một lúc sau bê một bát cháo loãng âm ẩm tiến vào. Chỉ là cháo trắng bình thường, cho thêm chút táo đỏ và đường mà thôi. Đồ Nương thích ăn ngọt, nhưng lại tiếc tiền mua táo đỏ. Trớ trêu thay, vị chủ quán kia lại mở hàng ngay đối diện sạp thịt của nàng, cho nên mỗi lần về nhà, hoặc là đi qua sạp thịt, Đồ Nương đều vô cùng nghiêm túc không liếc nhìn sạp hàng bên kia, chạy chậm qua.

Hắn dùng tiền bán thịt, mua cho nàng mấy trái táo đỏ, liền bị nàng giấu kỹ lại trong khăn tay, tiếc không muốn ăn, lúc nào thêm lắm mới mang ra bỏ vào miệng, tiếc đến nỗi hạt cũng không muốn nhả.

Trúc Ngọc tự nâng Đồ Nương dậy, bón từng muỗng nhỏ cho Đồ Nương, lại dịu dàng vỗ ngực nàng. Cho đến tận lúc ăn hết cả bát cháo, Đồ Nương vẫn không phun miếng nào.

Thái y đứng xem ở bên cạnh thấy vô cùng kì lạ, cầm hòm thuốc tới, băng bó lại mất cả chân cho Đồ Nương, kê thuốc cho nàng, cùng với thuốc bổ cho nữ nhân khi đến tháng, đưa cho Mạc Xuyên.

Mạc Xuyên nhận lấy đơn thuốc, phát tay đuổi ngự y đi, ném đơn thuốc ở trên bàn, lại nhìn về phía hai người trên giường một cái, sau đó tức giận rời đi.

Đồ Nương hôn mê liên tục vài ngày, không sao mở mắt ra được, nhưng lại vẫn luôn biết có một người cả người đượm mùi trà luôn ở bên cạnh chăm sóc nàng, lau mặt cho nàng, bón nàng ăn cơm uống thuốc, thậm chí cả chuyện bên dưới, hắn cũng làm cho nàng.

Lúc Đồ Nương tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Lúc nàng mở mắt ra, liền nhìn thấy Trúc Ngọc đang ngồi ở mép giường.

Vẫn một thân xiêm y màu ánh trắng như cũ, một vài sợi tóc khê bay phía sau tai, hai mắt nhắm lại, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Cảm thấy động tĩnh của người trên giường, hắn mở mắt ra, nhìn Đồ Nương chớp chớp vài cái, nhẹ giọng hỏi: "Tỉnh rồi?"

"Tỉnh rồi?"

Câu nói quen thuộc, giọng nói ôn nhu quen thuộc vờn quanh tai nàng, khiến nước mắt trong nháy mắt trào ra như lũ.

7, 8 ngày không được nhìn thấy, trong lúc khó khăn cực khổ, không lúc nào nàng không nghĩ đến Trúc Ngọc. Bây giờ nhìn thấy hắn đang ngồi ở mép giường của nàng, như thể bọn họ chưa bao giờ rời đi mà vẫn ở căn nhà cũ, hắn ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, chờ đến khi Đồ Nương mở mắt ra, hắn sẽ đặt sách xuống, nhẹ giọng hỏi: "Tỉnh rồi?"

Trong nháy mắt đó, Đồ Nương khóc đến không ngừng được, cứ nức nở không thôi, khiến người nọ buộc phải lại gần, vỗ nhẹ lưng nàng, thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Đề nàng chịu khổ rồi."

Đời này Đồ Nương chưa từng ôm ai chặt như thế, như thể dùng toàn bộ sức lực của bản thân ra để ôm vậy.

Đầu lưỡi tuy đã kết vảy nhưng vẫn đau đớn như cũ. Nàng cố dùng giọng nói khàn khàn, nhin đau nói: "A...A....ất....ớ... hàng..." (Ta rất nhớ chàng).

Sau đó, nàng nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của đối phương ở bên tai nàng nói: "Ta cũng nhớ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thái Tử

Đồ Nương thấy được Trúc Ngọc, trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bệnh tình cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, ít nhất cũng có thể ăn hết hai bát cháo loãng được Trúc Ngọc xúc.

Còn về thuốc thì...quá đáng, nàng không muốn uống.

Người ở nông thôn, nếu có bị bệnh cũng thường chỉ ở nhà nằm nghỉ 2, 3 hôm, không thì vào núi kiếm ít lá thuốc, cho vào miệng nhai một chút là được rồi.

Ít nhất Đồ Nương chính là thường làm như vậy, không đi gặp đại phu bao giờ, chỉ nhà nào dư dả một chút thì mới tìm đại phu.

Trúc Ngọc bê bát thuốc, thái độ vô cùng kiên quyết, cho dù Đồ Nương khóc lóc xin xỏ thế nào thì một ngày ba bát thuốc, đến nửa giọt nàng cũng không được phép bỏ thừa. Cũng may sau khi uống thuốc, Trúc Ngọc sẽ lấy ra một chút điểm tâm ngọt, coi như phần thưởng cho nàng.

Lại tiếp sau đó, buổi tối đi ngủ Đồ Nương thường xuyên gặp ác mộng, nửa đêm bừng tỉnh người luôn ướt đầm mồ hôi, Trúc Ngọc sẽ luôn ôm nàng, xoa lưng nàng, nhẹ giọng an ủi.

Tất cả sự ôn nhu ngày thường hiếm khi thấy được từ lúc Đồ Nương ốm liền được phát huy triệt để.

Nhưng trong lòng Đồ Nương có gút mắc, Trúc Ngọc càng đối xử tốt với nàng thì trong lòng nàng lại càng khó chịu.

Chuyện bị son phi nhìn thấy thân thể, nếu nói cho Trúc Ngọc, chỉ sợ hắn sẽ ghét bỏ nàng không còn trong sạch, nhưng nếu không nói...trong lòng nàng lại vô cùng khó chịu.

Đêm nay, trước khi đi ngủ, cuối cùng nàng cũng quyết định nói hết chân tướng ra.

"Hắn.....Ghét bỏ a(ta)Ta.... bạch bản.... Au (Sau) đó hắn... ánh (đánh)....a(ta)."

Sau khi nói xong, Đồ Nương không nhìn thấu được vẻ mặt của Trúc Ngọc, chỉ cảm thấy đáng về này của hắn thật lạ lẫm, nhưng lại giống như đúc đáng về của Mạc Xuyên lúc giết người.

Đồ Nương có chút sợ hãi, thân hình hơi lùi lại phía sau, lại bị Trúc Ngọc đuổi tay ôm chặt vào lòng.

"Ta không chê." Hắn thấp giọng nói, đặt một nụ hôn lên trán Đồ Nương.

Hắn hiểu, vì sao Đồ Nương lại nói những lời đó. Nàng đưa tay ôm lại Trúc Ngọc, ngủ đến tận sáng.

Hai phu thê đều đã bộc bạch hết tâm sự nên giữa hai người không còn ngăn cách nữa, thân thể Đồ Nương cũng ngày một tốt hơn, cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Mạc Xuyên không thường xuyên xuất hiện, nhưng vẫn để một nha hoàn ở lại để hầu hạ Trúc Ngọc và Đồ Nương.

Nàng ta tên là "Hiếu Xuân", người có chút mập không nói, mà cũng không được thông minh cho lắm, nhưng được cái khá chăm.....ừm....chăm ăn vụng.

Tất cả những món ăn tẩm bổ của Đồ Nương mà được Hiếu Xuân bê lên thì nhất định sẽ bị ăn vụng. Hơn nữa người ta còn ăn vụng một cách vô cùng chuyên nghiệp: nếu là món canh thì ăn xong nhất định sẽ đổ thêm nước vào, nếu đồ ăn làm thành sô chần, nàng ta sẽ tuyệt đối không ăn để nó thành sô lê. Cứ như thế, Đồ Nương chắc chắn không thể biết được.

Chỉ cần người này ăn xong biết chùi mép một chút....

Còn về phần Đồ Nương, tuy đầu lưỡi nàng đã lành lại, nhưng lại để lại tật làm nàng nói ngọng, cho nên lúc nói chuyện, nếu không cố sức nói thì người nghe cũng sẽ không hiểu lắm.

Nàng ngồi trên giường, chỉ vào những món ăn trên bàn: "lược (dược)...của...a(ta), lược...của...a(ta)."

Hiếu Xuân nghe tiếng liền cầm mâm chạy tới, cúi đầu khom lưng đỡ Đồ Nương dậy, "Cô nương, cô muốn đi đâu? Để Hiếu Xuân đỡ cô nương."

"A (ta).muốn...đồ...bỏ"

"Cô nương muốn mua vải?"

.....

Đúng là ông nói gà bà nói vịt. Thậm chí đôi khi Đồ Nương còn hoài nghi có khi nào vì Hiểu Xuân này tham ăn mấy món đồ bỏ kia của nàng cho nên mới cố tình nghe không hiểu?"

Đồ Nương cũng không phải người thanh cao gì. Nàng chính là kiểu có thể tranh thủ được chút nào thì sẽ tranh thủ luôn chút đó. Cho nên dù đang ở phủ của người ta để dưỡng bệnh thì nàng cũng vẫn ăn không chút khách khí. Không phải chỉ là ăn thôi sau, về sau khỏi rồi, mấy món ăn này có khi cả đời nàng cũng chẳng thể ăn lại được nữa, cho nên một khi có được cơ hội thì Đồ Nương nhất định sẽ không bỏ qua.

Nàng được Hiểu Xuân đỡ dậy, khập khiễng đi về phía bàn ăn. Chọn một món ăn bê lên rồi lại khập khiễng trở về giường. Cả một bữa trưa mà chỉ đủ nhét kẽ răng.

Hiểu Xuân nuốt nước miếng nhìn chằm chằm Đồ Nương ăn, nàng liền nghiêng người đi che đồ ăn lại, không cho nàng ta xem.

Lần đưa đồ kế tiếp, Xuân Hiểu đã rút được kinh nghiệm, nàng ta trực tiếp chỉ mức ra một phần ba đĩa, sau đó tự tay bê đến cho Đồ Nương.

Trắng trơn đến như thế, đến miệng cũng không lau, vậy mà còn dám bê đồ tới.

Cũng may Đồ Nương không để bụng, thậm chí còn vui vẻ tranh đồ ăn cùng nàng ta.

Nhưng mặc dù Hiểu Xuân có nháo thì thực ra nàng vẫn ăn được khá nhiều.

Chỉ là từ khi bệnh tình của Đồ Nương chuyển biến dần tốt đẹp thì Trúc Ngọc cũng ít ở bên cạnh nàng hơn.

Có hôm sớm tinh mơ đã rời đi, rồi lại đi một mạch đến tận khuya mới trở về.

Có lần Đồ Nương tranh thủ được thời gian, giữ lấy Trúc Ngọc để hỏi thì hần luôn bày ra dáng vẻ muốn nói lại thôi, chỉ nói chờ khi nào nàng khỏi bệnh thì sẽ nói cho nàng và nói hần và người tên Mạc Xuyên kia là huynh đệ kết bái.

Vì thế Đồ Nương liền muốn mình nhanh nhanh khỏi bệnh một chút để có thể hiểu rõ được mọi chuyện.

Trong lúc Đồ Nương nằm ở trên giường lại vô tình phát hiện ra Hiểu Xuân thế nhưng lại có một đối tượng thâm mến.

Hiểu Xuân giấu trong lòng một bức họa, thỉnh thoảng lại lôi ra ngắm một chút, lần đó vừa vận bị Đồ Nương nhìn thấy.

Nàng chỉ vào người vô cùng giống Mạc Xuyên trong bức họa hỏi: "Đây là ai?"

Hiểu Xuân lập tức bày ra vẻ mặt khinh bỉ, tức giận cuộn bức họa lại nhét vào trong lòng nói: "Cô nương đã ở trong phủ của Vương gia nhà chúng ta lâu như vậy rồi mà còn không biết ngài ấy chính là Vương gia sao?"

Vì thế.... Cuối cùng Đồ Nương cũng biết được.... Thì ra Mạc Xuyên là Vương gia. Mà điều này càng khiến cho nàng thêm sợ hãi hần, cũng không biết vì sao Trúc Ngọc lại kết nghĩa với một vị Vương gia, bởi đây đưa đến loại người ngày đúng là vô cùng đáng sợ...

Nhưng vừa mới biết được thân phận của Mạc Xuyên xong, nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo liền tới. Trưa hôm đó, Mạc Xuyên tới tiểu viện nhỏ nơi Đồ Nương ở.

Đối với việc Mạc Xuyên đến, Đồ Nương vô cùng sợ hãi.

Hần ăn mặc vô cùng hoa lệ, quần áo thêu họa tiết long đằng, hắc ti kim ủng, khí chất phi phàm, vừa ngồi xuống cái ghế nhỏ trong phòng nàng thì cảm giác áp bức lập tức ngập tràn trong không khí.

Nàng vẫn bọc kín người trong chăn đệm như cũ, co thành một đồng ở góc giường, ánh mắt phòng bị nhìn hần.

Mạc Xuyên nhấp một ngụm trà phổ nhị thượng đẳng, đi thẳng vào vấn đề: "Nếu khỏe rồi thì cút đi."

Vì thế Đồ Nương đáng thương, sau mười mấy ngày dưỡng thương, liền chuẩn bị tay nải chuẩn bị "cút" đi. Cái người huynh đệ kết nghĩa của Trúc Ngọc này thật là kì cục, không tôn trọng tấu từ gì cả.

Nàng thở dài, lôi kéo tay Trúc Ngọc luyến tiếc không buông. Trúc Ngọc nắm lại tay Đồ Nương, vỗ vỗ trấn an nàng sau đó thu tay lại.

"Nàng về Yên Thành chờ ta, sau khi ta xử lý xong mọi chuyện thì sẽ trở về."

Lòng bàn tay trống rỗng khiến Đồ Nương hoảng loạn, nàng ngược mắt nhìn về phía Trúc Ngọc, hần nhét ngân lượng vào tay nải của nàng, thuê cho nàng

một chiếc xe ngựa tốt, sau đó phát tay tạm biệt nàng.

Đồ Nương không biết Trúc Ngọc phải ở lại làm gì, nhưng nàng biết nhất định là hắn có chuyện lừa nàng.

Đồ Nương ngồi trong xe ngựa, xốc mành xe lên, vừa hoảng loạn vừa bất an hỏi: "Chàng...chàng....sẽ trở về thật chứ?"

Trúc Ngọc không đáp, kéo Đồ Nương ôm vào trong lòng, cánh môi mềm mại cũng xúc cảm trên môi khiến trái tim hai người gợn sóng.

Chỉ một nụ hôn, đã giấu đi câu trả lời của hắn.

Nụ hôn này có sự ái muội không rõ. Đường như là đáp ứng, lại dường như là ly biệt. Nhưng cho dù là điều gì thì cũng đều khiến Đồ Nương lo lắng.

Trúc Ngọc không hề lưu luyến, sau khi hôn xong liền xoay người rời đi, đóng cửa phủ lại. Đồ Nương mắt nhắm nhắm buông rèm xe xuống, nhìn không cho nước mắt rơi...

"Người đi rồi?"

"Đi rồi."

Mạc Xuyên thầm thở ra một hơi, nhớ tới khuôn mặt không được xinh đẹp lắm kia. Đời này e là hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa rồi. Mà người đang đứng trước mặt hắn đây, lại càng khiến tâm trạng hắn bị đè nén.

Mặt lạnh, cho dù ai nhìn cũng đều nhận ra bây giờ Trúc Ngọc đang rất rất không vui.

"Cũng có phải không được gặp lại nữa đâu." Mạc Xuyên nở nụ cười trào phúng. "Xong chuyện thì sẽ để người trở về."

Tuy lời nói là như vậy, nhưng phải mất thời gian bao lâu, trong lòng hai người đều hiểu rõ. Nhanh thì ba năm, còn lâu thì phải năm năm.

Làm gì có chuyện có thể bắt một nữ nhân mới quen ba tháng đi chờ mình tận năm năm chứ? Lần này ly biệt, hắn (TN) chính là tự tay đẩy Đồ Nương ra, đã chuẩn bị cho tình huống không thể gặp lại.

.....

Một tháng trước, Trúc Ngọc ngồi trong đình, cùng đánh cờ với Mạc Xuyên.

Tất cả đã sẵn sàng, đã đến lúc bắt đầu.

"Ồ quê lâu quá nên không biết tin tức gì đúng không?" Mạc Xuyên hạ một quân đen xuống giữa bàn cờ.

"Mấy lời đồn đại gièm pha về thái tử đã được truyền đi rồi."

"Lúc này, thật sự chỉ thiếu một ngọn gió đông thôi."

Về mặt Trúc Ngọc ngưng đọng, tạm dừng một chút, đặt một quân trắng lên bàn cờ: "Nếu người phản bội ta, thì kết cục cũng sẽ như thái tử thôi."

"Cho hỏi, bức hoành trên cánh cửa lớn này viết chữ gì vậy?" Đồ Nương kéo một người qua đường, chỉ vào bức hoành hoành.

Người này bày ra dáng vẻ đồ nhà quê nhìn Đồ Nương: "Cô từ quê lên đúng không? Đây là phủ Vương gia chứ còn gì nữa."

Đôi mắt Đồ Nương lập tức tròn to hết cỡ, kinh ngạc nói: "Đây là phủ Vương gia ư?"

Hây, nàng đi quanh quanh một hồi, cuối cùng cũng đến phủ Vương gia rồi.

Aizz, một canh giờ trước, xa phu nói muốn xuống ăn một bát canh nóng hổi ven đường, Đồ Nương cũng muốn một bát, cho nên cũng ngồi xuống theo. Nhưng ngồi còn chưa nóng chỗ thì câu chuyện của bàn bên cạnh lập tức khiến nàng khiếp sợ.

Người nọ gọi một bàn đồ ăn, vừa uống rượu vừa nói: "Thái tử bị hạ vị rồi, Vương gia của chúng ta lại có trò hay để xem rồi."

Một người khác, hiển nhiên là mới trở về thành không bao lâu, vừa mới biết được tin tức, lập tức hỏi: "Sao lại như vậy? Sao tự nhiên lại bị hạ vị thế?"

"Còn không phải sao? Người có biết Trúc Ngọc của Tiểu Quan Điểm không? Tuy hắn không còn ở kinh thành, nhưng chuyện của hắn và Thái tử vẫn truyền tới tai Hoàng đế."

"Yêu thích long dương, thực sự khiến long nhan giận đến run người."

"Ha ha, vậy Mạc Xuyên Vương gia của chúng ta còn không phải sẽ là người kế vị sao?"

"Đương nhiên rồi. Nhưng hoàng đế vẫn giữ lại vài phần thể diện cho Thái tử, chỉ lột hoàng bào rồi đuổi ra khỏi cung thôi. Cái tòa Cửu Vương phủ bị bỏ hoang bao nhiêu lâu ở trong thành í, bây giờ Thái tử ở đó đó."

"A? Ta nghe nói gần đây Cửu Vương phủ đang tuyển người, hóa ra là vì Thái tử dọn tới à."

"Ha ha, ta nói này, trước sau gì Mạc Xuyên Vương gia cũng sẽ tiến cung, đem hạ nhân chuyển thẳng tới Cửu Vương phủ không phải tốt hơn sao? Việc gì phải đi tuyển thêm người chứ."

Đồ Nương ngồi bên cạnh nghe, đầu óc như lọt vào trong sương mù. Nhưng hai tiếng Trúc Ngọc kia, nàng lại nghe thấy rất rõ.

Trong lòng nàng thấy rất bất ổn. Tuy nàng ngốc, nhưng nàng cũng biết đến Vương gia Thái tử Hoàng đế. Nhưng thân phận kia đều là dưới một người trên vạn người, là bá chủ thiên hạ nắm trong tay sinh mạng của tất cả bá tính. Trúc Ngọc chọc phải những người này, chỉ sợ sẽ không thể an toàn rút thân. Chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì tốt cả.

Nàng không biết đến tốt cùng Trúc Ngọc muốn làm gì, nhưng nàng cảm thấy, đây nhất định không phải là chuyện tốt. Không được, nàng phải đến ngăn Trúc Ngọc lại, mang hẳn trở lại Yên Thành, tận hưởng cuộc sống không tranh không đoạt.

Đồ Nương mượn cớ muốn đi vệ sinh, liền trốn ra từ cửa sau của quán ăn. Đi ở trong thành lòng vòng lòng vòng một lúc, cuối cùng bị lạc đường.

Bây giờ mà trở lại Vương phủ thì nhất định sẽ bị Trúc Ngọc đưa về Yên Thành, cho nên nàng định đến tìm cái người gọi là Thái tử kia trước xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Trực giác nói cho nàng biết, người này nhất định biết điều gì đó.

Cuối cùng cũng mò tới được cái Vương phủ này, lại hỏi người đi đường một chút, cuối cùng xác nhận mình đã tìm đúng chỗ.

Nàng vò vò tay áo, muốn bình ổn lại trái tim một chút, đang định diễn kịch làm bộ đi tới thì lập tức bị thủ vệ ngăn lại.

"Nha đầu ở đâu ra tới mà lại dám đi cửa chính!"

"Ta.... ta.... Muốn hỏi Thái tử....nhà các người mấy câu...." Đồ Nương bị hai thành trường thương của thủ vệ ngăn lại làm cho sợ đến mức lùi lại phía sau hai bước, lắp bắp nói.

"Hỏi chuyện? Thái tử là người mà người muốn hỏi thì hỏi sao? Mau ra cút ra chỗ khác đi!"

Thủ vệ tiến lên phía trước hai bước, đẩy Đồ Nương sang một bên, không cho nàng tiến lên nữa.

Mọi người đều cho rằng Đồ Nương tới là để cười nhạo. Ai mà không biết Thái tử vừa mới bị hạ vị, mà phần lớn người trong thành đều đứng về phía Mạc Xuyên Vương gia. Rõ ràng là Vương phủ đi tuyển hạ nhân mà chỉ có vài người tới, hơn nữa mỗi ngày đều có một vài bá tính tới trước cửa phủ mà chề giễu.

Đồ Nương không ngờ chỉ muốn gặp Thái tử để hỏi vài câu thôi cũng khó như vậy. Chợt nhớ ra người hỏi này có nói Vương phủ đang tuyển người, vì vậy liền nói với hai người thủ vệ: "Ta...ta tới làm nha hoàn."

Quan binh nhìn nữ nhân trước mặt, tuổi đã quá hai mươi, đã qua tuổi làm nha hoàn, nhưng bây giờ đúng là trong phủ đang rất thiếu người, cho nên hai người bọn họ liếc nhìn nhau thăm trao đổi, sau đó một người chỉ sang bên trái nói: "Đi vào cửa sau."

Đồ Nương lấy làm kì lạ, cửa không phải sinh ra là để cho người ta vào sao? Sao lại không cho nàng đi vào bằng cửa chính mà lại bắt vào bằng cửa sau nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Phòng Bếp (2)

Đồ Nương nghe xong liền đứng thẳng người dậy, "Ta nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa!"

Nàng nhìn theo bóng dáng thái giám đang rời đi, lại đem hai con dao cắm trên thớt, sau đó chạy vào phòng ăn, khí thế bùng bùng hỏi Bru lão đại: "Sao lại thế này? Nấu cơm không ngon mà cũng bị phạt trọng ư?"

Bru lão đại ném cái xẻng vào chảo đồ ăn to trên bếp, quay đầu lại nhìn Đồ Nương đang bắt an trả lời: "Yên tâm! Hôm nay là Bru ca chương mừng, có chuyện gì thì cứ tính lên đầu ta!"

Có những lời này của Bru lão đại, Đồ Nương hơi yên tâm. Nàng quay ra ngoài tiếp tục băm thịt, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không nguôi.

Sao lại có người như vậy nhỉ? Đồ ăn ăn không vừa miệng liền đánh người. Tất cả mọi người đều sống cùng nhau, cúi đầu không gặp ngang đầu gặp mà....

Quả nhiên, nhà càng giàu thì càng quái. Vị Thái tử bị phế này cũng không ngoại lệ.

Đồ Nương lấy lại tinh thần, sau đó tiếp tục ra sức băm thịt.

Mà lúc này, Thái giám kia đã lết đến bên trong phòng của Vương gia. Hắn quỳ trên mặt đất, cất cái giọng nheo nhéo nói: "Nô tài đã dẫn theo người lục soát từ cửa chính đến cửa sau mà cũng không thấy. Chỉ sợ....người đã sớm rời đi rồi."

"Rầm!" Vương gia tức giận siết chặt tay, đập lên đệm. Lại giờ tay hất chén trà trên cái bàn gần hắn nhất xuống. Chiếc chén rơi xuống đất, mặt đất đầy mảnh sứ vỡ.

"Lôi ra ngoài, đánh 20 đại bản!" Hắn vung tay áo lên không quan tâm đến lời khóc lóc xi tha của lão mama.

Lão mama khóc lóc thảm thiết, cái bộ xương già bị mấy hạ nhân kéo ra ngoài viện đánh 20 đại bản. Bà ta cắn hận nằm rạp trên mặt đất, nhớ tới gương mặt kia của Đồ Nương, gương mặt mà cả đời này bà ta cũng không thể quên được.

Mà lúc này, Đồ Nương và Bru lão đại đã nấu xong bữa tối cho mười mấy người trong phủ.

Trừ mấy hạ nhân hầu hạ bên người Vương gia, tất cả mọi người còn lại đều đến đây lĩnh cơm.

Mọi người mỗi người cầm lấy chén bát của mình đến lấy cơm, sau đó sẽ ra bãi đất trống bên ngoài ngồi ăn.

Về phần mùi vị của món ăn, trước đó Đồ Nương và Bru lão đại đã ném qua, cũng không tệ, chỉ là không biết có hợp khẩu vị người kinh thành không thôi.

Có mấy nha hoàn vừa ăn vừa tám chuyện với nhau về việc lão mama bị đánh

Một nha hoàn nhét vào miệng một miếng thịt mỡ lớn, nhồm nhoàm nói: "Ta nghe nói, hôm nay có một nha hoàn của Mạc Vương phủ tới để cười nhạo chúng ta, sau đó trốn mất. Lão mama không bắt được nàng ta lại nên mới bị Vương gia phạt đánh 20 đại bản."

"Lão mama cũng nhiều tuổi rồi, đánh hết số tượng đó, chắc chắn mười ngày nửa tháng cũng không xuống giường được. Ta ăn cơm xong còn phải mang cơm đến cho bà ta kia."

Đồ Nương cũng vừa ăn cơm vừa đứng ở bên cạnh nghe lén. Thấy mấy nha hoàn kia nói cười có vẻ thân thiện nên nàng cũng định bê bát tới ăn cùng rồi nói chuyện dăm ba câu.

Nhưng ba nha hoàn này thấy Đồ Nương có vẻ quê mùa, liền không để ý tới Đồ Nương. Hơn nữa còn ngại Đồ Nương làm việc ở phòng bếp, công việc nặng nhọc lại vất vả, không thể so sánh với các nàng, công việc đơn giản chỉ là hầu hạ Vương gia, không thì vẩy nước quét sân thôi.

Đồ Nương không hiểu suy nghĩ cong cong vẹo vẹo này của bọn nha hoàn, mặt dày mày dạn bê bát đi tới, vẻ mặt bất quái hỏi: "Sao lại thế? Vì sao nha hoàn của Mạc Vương phủ lại muốn tới phủ của chúng ta gây chuyện vậy?"

Nàng chính là kiểu người tới đâu hay tới đó, vì vậy ngay từ đầu liền bày tỏ lập trường là "phủ chúng ta", nói như vậy, thì tất cả mọi người không phải đều có chung chí hướng rồi sao.

Bọn nha hoàn thấy Đồ Nương cứ sáo tới, không đầu không đuôi hỏi thì có vẻ khó chịu, trong đó còn có một nha hoàn nhỏ tuổi trực tiếp rời đi. Nhưng hai nha hoàn còn lại cũng cho Đồ Nương chút mặt mũi, một người trong đó trả lời: "Cô mới tới đúng không? Mạc Vương phủ với Tam Vương phủ của chúng ta cách nhau rất gần, chỉ có hai bức tường thôi, cho nên đương nhiên sẽ so bì tị nạnh với nhau rồi."

Nha hoàn bày ra dáng vẻ tiền bối, bê bát tiếp tục nói: "Trước kia phủ chúng ta xa hoa hơn Mạc Vương phủ không biết bao nhiêu lần. Nếu không phải lúc trước Cửu Vương gia bị điều đến biên quan thì bây giờ người vui vẻ phong quang nhất thành sao có thể là Mạc Vương gia chứ?"

"Còn không phải sao? Nếu không phải Vương gia của chúng ta...." Một nha hoàn khác có khuôn mặt tròn trịa thò đầu tới, nghiêng mặt kề sát tai Đồ Nương nói nhỏ: "Bị phế."

"Thì sao phải chuyển ra khỏi cung, chuyển tới đây cho Mạc Vương gia chê cười chứ."

Đồ Nương vừa nghe hai mắt vừa lóe sáng, không câu nào lọt tai hết, chỉ nghe thấy câu "Mạc Vương phủ với Tam Vương phủ của chúng ta cách nhau rất gần, chỉ có hai bức tường...." Thiếu chút nữa thì kích động đến mức kêu ra tiếng.

Nàng bê bát đứng lên, và hai ngậm cơm, nhìn về phía xa cảm thán: "Thì ra chỉ cách nhau có hai bức tường...."

"Cô nhìn nhầm hướng rồi." Nha hoàn lập tức vạch lối, tay chỉ về phía nam: "Đi thẳng chỗ này đến bức tường màu hồng đằng kia mới chính là Mạc Vương phủ."

Đồ Nương lập tức sửa lại hướng nhìn, trên mặt là nụ cười ngây ngốc.

Không biết bây giờ Trúc Ngọc đang làm gì? Có phải cũng đang ăn cơm không? Nàng phải cẩn thận một chút mới được, không thể để hấn phát hiện được.

Đồ Nương làm quen được với hai nha hoàn này, một người là Tiểu Đóa, một người là Tiểu Tuyết. Hai người đều là nha hoàn theo Phế Thái tử từ trong cung ra, ba người nói chuyện cũng khá là vui vẻ. Sau khi mấy người hạ nhân ăn cơm xong thì liền bỏ chén bát lại rồi rời đi.

Chỉ có Đồ Nương và Bưu lão đại là tiếp tục bận rộn.

Nghe bọn nha hoàn nói, hôm nay Vương gia rất tức giận, không ăn được mấy món nóng dầu mỡ, muốn ăn mấy món thanh mát một chút để hạ hỏa.

Đồ Nương giúp Bưu lão đại bóc một ít hạt sen, chuẩn bị nấu một nồi chè sen, hạt sen được nhét vào bên trong táo đã được khoét hạt. Ba món ăn còn lại là nộm ngó sen, gà hấp bạc hà, canh táo ngọt.

Bưu lão đại để Đồ Nương bê đồ ăn đi. Hấn lớn lên có chút không lên được mặt bàn (*ý là xấu đó*) cho nên việc này đành để Đồ Nương phụ trách.

Nàng bê đồ ăn đã được chế biến tỉ mỉ lên, cùng Bưu lão đại đi vòng quanh một lúc cuối cùng đến trước một căn phòng. Bưu lão đại vỗ vỗ bả vai nàng, ý bảo Đồ Nương khom lưng xuống.

Đồ Nương hít sâu một hơi, trong lòng đang cân nhắc xem lát nữa hỏi chuyện của Trúc Ngọc như thế nào, đang định bê mâm lên lại bị thái giám cản lại.

Thái giám cung kính khom lưng gõ cửa, sau đó nhỏ giọng nói: "Vương gia, đồ ăn của ngài đã được mang tới rồi ạ."

Tam Vương gia ở buồng trong "ừ" một tiếng, thái giám liền lấy ra một cái ngân châm, chọc một cái vào tất cả đồ ăn trên khay Đồ Nương đang cầm. Sau đó còn lấy ra một đôi đũa nhỏ, chọc chọc nếm thử trước.

Đồ Nương không biết thái giám đang làm gì, liền lớn giọng: "Sao người lại dùng ngân châm chọc linh tinh hết cả lên thế kia? Có biết ta mất bao nhiêu công sức để trang trí nó không?"

Thái giám nói: "Người cái gì mà người chứ! Gọi ta là Hoa công công! Không có chút quy củ gì cả!"

Đồ Nương tức giận, nàng còn tỉ mỉ thả một đóa hoa cúc có thể ăn được vào giữa bát chè sen, kết quả lại bị vị công công này chọc tới chọc lui. Còn cả gà bạc hà kia nữa, rõ ràng đang nằm thẳng, cái cổ thì kiêu ngạo ưỡn lên, lại bị hấn ta dùng ngân châm xiên chỗ nọ, cắm chỗ kia, hồng cả tư thế kiêu ngạo của con gà, trông xấu chết đi được!

Đồ Nương tức giận, cho nên giọng nói cũng hơi to.

Công công hung hăng túm lấy nàng: "Cái đồ tóc dài không có đầu óc này! Làm phiền đến sự yên tĩnh của Vương gia thì người ngồi đó mà khóc!"

Đoạn đối thoại này của Hoa công công và Đồ Nương đều lọt vào tai người trong phòng. Tam Vương gia ở bên trong, vẻ mặt mất kiên nhẫn. Nghe cái giọng là biết đây là người quê mùa một cục rồi.

Hoa công công bê đồ ăn vào đặt ở trên bàn. Hấn nhìn một bàn đồ ăn kia, nhất là đáng vẽ của con gà, thực khiến người ta mất hết cả tâm hồn ăn uống, liền phát tay mang xuống.

Đồ Nương cứ như vậy đến cả mặt Vương gia cũng không nhìn thấy, lại thấy đồ ăn của mình vừa được mang vào lại bị mang ra. Khô công làm ra bốn món ăn, kết quả nhân gia người ta còn không thèm động đũa tới một cái.

Hoa công công vẻ mặt hung ác buộc Đồ Nương dõng đi, khiến nàng có nóng giận cũng không dám phản kháng. Nghe mấy từ "Và miệng" "Bàn tử" và mấy hình phạt linh tinh khác, nàng có mười lá gan nữa cũng không dám đứng đây to mồm.

Mặc dù theo tính cách trước kia của nàng thì nhất định sẽ làm cho ra ngô ra khoai.

Đồ Nương bê đồ ăn trở lại phòng bếp. Bưu lão đại đã sớm đã đứng trông mong đến hén món ở cửa.

Hôm nay là hấn ta chương mừng, nếu Vương gia ăn ngon miệng thì sẽ không thể thiếu tiền tiêu vặt của hấn. Nhưng nhìn đáng vẽ ừ rừ cụp đuôi trở về của Đồ Nương, trái tim Bưu lão đại liền chìm xuống đáy cốc.

Đồ Nương và Bưu lão đại đứng ở trước cửa phòng ăn, vẻ mặt xám xịt ăn bốn món ăn. Vì không muốn lãng phí nên hai người đều có chút đầy bụng.

Vừa mới ăn xong, một nha hoàn liền bước vào, đưa bạc cho Bưu lão đại bảo hấn ra ngoài đến Túy Tiên Lâu mua đồ ăn về.

Đồ Nương vừa nghe xong liền tức giận đến mức ném cả chiếc đũa trong tay đi: "Có ý gì đây? Khinh thường đồ ăn mà phòng bếp chúng ta nấu ra sao?"

Nha hoàn vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Đây là Vương gia phân phó mà. Hạ nhân bọn ta nào có ý khinh thường đồ ăn của phòng bếp các cô đâu."

Đồ Nương còn muốn cãi lại, lại bị Bưu lão đại cản lại. Hấn nhận lấy ngân lượng, chò nha hoàn đi xa, mới bày ra vẻ mặt thán thía nói: "Phòng bếp này

của chúng ta chỉ có ta và cô thôi. Trước đó Vương gia đều ăn đồ của Túy Tiên Lâu cho nên có thể chưa quen ăn đồ ăn của chúng ta."

Đồ Nương bĩu môi, tức giận nói: "Vương gia này tính tình cũng lớn quá ha! Mới vừa nãy còn chưa động miếng nào đã bảo người mang ra rồi."

Buru lão đại nghe Đồ Nương nói vậy liền hỏi: "Sao lại như vậy? Sao đến ăn cũng chưa ăn mà đã mang ra thế?"

Đồ Nương chỉ có thể chột dạ nhận sai: "Có thể....là vì giọng nó của ta làm hồng nhũ húng dùng bữa của Vương gia....."

Thì ra đầu sỏ gây tội chính là Đồ Nương. Buru lão đại tức giận bởi đáng nài không được, mà mắng nài cũng không xong.. Vừa nãy hai người vẫn còn rất tốt đẹp, cho nên không khi bây giờ chột có chút xấu hổ....

Vẫn là Đồ Nương đánh vỡ cục diện bế tắc này trước, nhận bạc nói: "Buru ca, ngươi đừng tức giận. Để Đồ muội lấy công chuộc tội, để ta đến Túy Tiên Lâu mua đồ ăn đi."

Sau đó nàng liền cầm bạc, không đợi Buru lão đại đồng ý đã tự chạy đi.

Ra khỏi phủ, Đồ Nương liền vừa đi vừa hỏi người qua đường, thật vất vả mới tới được Túy Tiên Lâu.

Tiểu nhị của Túy Tiên Lâu vừa nhìn quần áo này của Đồ Nương là biết nàng là đầu bếp, hơn nữa còn là đầu bếp của Tam Vương phủ.

Lại nói, người của toàn bộ kinh thành này đều là hậu thuẫn của Mạc Vương gia, chỉ có Túy Tiên Lâu là ngoại lệ.

Từ trước đến nay Tam Vương gia vẫn luôn thích đồ ăn của Túy Tiên Lâu, nếu không thì đã không đến mức trong phủ có đầu bếp nhưng vẫn tới đây mua đồ ăn.

Đồ Nương móc ngân lượng ra, đặt ở trên bàn nói: "Tam Vương phủ, Vương gia nóng trong người, muốn ăn chút đồ ăn thanh mát một chút."

Tiểu nhị gạt đầu, thu ngân lượng, sau đó khách khí rót cho Đồ Nương chén trà, bảo nàng ngồi chờ một chút, rồi nhanh chóng chạy chậm về phía sau dẫn dò đầu bếp.

Đồ Nương vừa uống trà vừa cắn hạt dưa ngồi chờ. Đúng lúc này liền thấy một người ăn mặc hoa lệ, từ trên lầu trên của Túy Tiên Lâu chậm rãi đi xuống, bên cạnh là một lão nhân đội một chiếc mũ cao, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Ha ha, đại nhân, ngài quá khách khí rồi. Bình thường cũng không thấy ngài đối xử với ta như vậy, sao hôm nay lại muốn mời bốn vương ăn tôm vậy?"

"Mạc Vương gia, ngài lại nói đùa rồi. Hạ quan mời ngài đến đây ăn tôm, chính là có nguyên nhân cả. *Long hà long hà*, ngụ ý sống lâu trăm tuổi, thăng quan tiến chức, thuận buồm xuôi gió."

"Cũng thơm miệng ghê! Là biết được tin bốn vương chuẩn bị tiến cung sao?"

"Không dám không dám! Chỉ là muốn đến chúc mừng Vương gia thôi, không có ý gì khác."

Người nọ phe phẩy cái quạt hoa đào trong tay vài cái, sau đó gấp quạt lại, cười nói: "Vậy lần tới bốn vương cũng mời đại nhân tới ăn tôm, chúc đại nhân sớm thăng quan tiến chức, thuận buồm xuôi gió."

Sau đó hai người cùng cười, làm cái thủ thế mời đối phương, càng ngày càng tiến gần tới chỗ Đồ Nương.

Đồ Nương vội vàng nghiêng đầu, quay mặt vào tường, dùng tay đỡ nửa mặt của bên mình để tránh làm người khác chú ý.

Người này.....chính là Mạc Xuyên a!

Trái tim Đồ Nương vọt lên tận cổ họng. Nàng đột nhiên xui xẻo đụng trúng Mạc Xuyên rồi, phải làm gì bây giờ? Giờ nàng chỉ mong Mạc Xuyên và vị "đại nhân" kia mau mau rời khỏi Túy Tiên Lâu một chút mà thôi.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, đến lúc chỉ cách Đồ Nương vài bước thì lại đột nhiên ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Văn Tự Bán Đút

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đến khi chỉ còn cách Đồ Nương vài bước thì đột nhiên dừng lại.

Mạc Xuyên xếp quạt lại, gõ nhẹ vào lòng bàn tay, nhìn quanh bốn phía, hơi dừng lại một chút. Đồ Nương sợ tới mức thiếu chút nữa chui luôn xuống gầm bàn.

Giây phút này nàng có thể nghe thấy một cách rõ ràng tiếng tim đập thành thịch như trống bỏi trong lồng ngực mình, có thể cảm nhận được cái nhìn chăm chú của người phía sau. Mạc Xuyên ở phía sau cười khẽ một tiếng, đập bộp cái quạt vào lòng bàn tay, nói: "Phải rồi, Túy Tiên Lâu này là nơi mà Tam Vương gia yêu thích. Chúng ta không nên tới đây nhiều để tránh làm hấn không vui mới phải."

Vị đại nhân kia nghe Mạc Xuyên nói như vậy cũng phụ họa: "Vương gia nói phải."

"Tránh tai vách mạch rừng nữa." Mạc Xuyên tự lẩm bẫm thêm một câu, sau đó bước đi khệnh khạng như đang diễn tuồng ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân xa dần, tảng đá lớn trong lòng Đồ Nương cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng thở phào nhẹ nhõm, cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Vừa rồi....Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa thì tắc thở.

Đồ Nương ngồi ở trong góc, mắt liếc trái liếc phải dò xét xung quanh, chỉ sợ đột nhiên Mạc Xuyên lại quay lại. Mãi cho đến khi đồ ăn của Tam Vương gia làm xong, nàng mới lau mồ hôi trên trán, móc bạc ra trả, sau đó lôi ra một tấm khăn sa lên che mặt, tay kia thì xách đồ ăn, hấp tấp chạy về Tam Vương phủ.

Sau khi đưa đồ ăn đến, Tam Vương gia vừa ngửi mùi liền nhận ra hương vị của Túy Tiên Lâu, liền bắt đầu động đũa, cuối cùng cũng dùng xong bữa tối.

Hoa công công đợi sau khi Tam Vương gia ăn xong mới nhẹ giọng nhắc nhở: "Vương gia, phủ chúng ta cũng có phòng bếp. Sau này ngài nên hạn chế tới Túy Tiên Lâu mua đồ ăn đi. Nô tài cũng vì muốn tốt cho ngài thôi, sợ những đầu bếp bên ngoài đó "tay chân không sạch sẽ". Bây giờ ngài lại đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, không còn an toàn như ở trong cung nữa, vạn sự đều nên cẩn trọng."

Tam Vương gia nhắm mắt dưỡng thần, mĩa mai nói: "Theo như người nói thì phòng bếp của phủ thì an toàn hơn sao? Mấy đầu bếp tuyển từ bên ngoài tới đó sạch sẽ hơn à?"

Hoa công công về mặt cung kính khom người nói: "Tất cả đều ổn. Phòng bếp chỉ có hai người, trước khi nhập phủ mama cũng đã điều tra rõ thân phận. Huống chi còn có nô tài thử đồ ăn cho ngài nữa, nên sẽ không có chuyện gì được đâu ạ."

Tam Vương gia thờ dài một hơi, nhắc mắt nhìn Hoa công công nói: "Người cũng là một người trung thành, luôn theo sát bốn vương. Được rồi, bốn vương cũng chán đồ ăn của Túy Tiên Lâu rồi. Về sau cứ mang đồ ăn của phòng bếp lên đi."

Hoa công công dạ một tiếng, khom lưng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đứng chờ ở bên ngoài.

Đồ Nương quay lại phòng bếp dọn dẹp, đồ hết những thức ăn thừa vào thùng nước gạo rồi cũng Bru lão đại khiêng ra để ở bên ngoài phủ. Sau khi trở về hai người lại tiếp tục thu dọn chén bát, đến khi xong hết mọi việc thì trời đã tối đen.

Bru lão đại vỗ vai Đồ Nương nói: "Được rồi, hôm nay tạm dừng ở đây. Sáng mai giờ mẹo ta phải dậy đi chợ rồi, chúng ta nghỉ ngơi sớm thôi."

Đồ Nương gật đầu, đi đến bên giếng rửa mặt rồi trở về phòng ngủ.

Trời vừa tờ mờ sáng, ngay khi tiếng gà gáy đầu tiên vang lên thì Đồ Nương đã tỉnh lại, sau khi thu thập ổn thỏa mọi thứ thì đi theo Bru lão đại đi chợ.

Phòng bếp không có nhiều người nên hai người bọn họ được toàn quyền quyết định mọi thứ. Chợ buổi sáng sớm vô cùng náo nhiệt. Quầy thịt quầy đồ ăn bắt đầu được dọn ra, tiếng rao hàng vang vọng cả con phố.

Bru lão đại mua hai cái bánh bao thịt, chia cho Đồ Nương một cái, hai người vừa ăn vừa bắt đầu đi chọn đồ. Vừa đi vừa mặc cả tính toán, người đông quán nhiều, chen chúc nhau chật ních như nêm. Mấy chủ quán mà dậy sớm thì cũng như bọn Đồ Nương, đều là để mua được thức ăn tươi mới nhất.

Đồ Nương và Bru lão đại mua đồ xong thì đi vòng theo con đường nhỏ trở về phủ.

Bru lão đại đếm lại số tiền mặc cả xuống được, chia cho Đồ Nương một nửa. Hai người đều ăn ý với nhau lảng lạng chôn kín chuyện này xuống đáy lòng.

Hôm nay Đồ Nương là chương muối. Sau khi trở về nàng lập tức nấu một nồi cháo lớn. Lại vớt củ cải muối từ trong vại ra rồi cắt nhỏ, chờ bọn hạ nhân đến nhận đồ ăn.

Cháo loãng và dưa chua thì đương nhiên không thể mang lên cho Vương gia được.

Cho nên Đồ Nương cho thêm vào cháo chút trứng muối, lại xào thêm một chút trứng gà và rau, sau khi chuẩn bị xong xuôi đang định đưa đi thì Hoa công công lại tới lấy.

Vốn nàng muốn đích thân mang đi, nhưng xem ra không có cơ hội.

Hoa công công nhìn bữa sáng đạm bạc, mày nhíu lại có chút ghét bỏ, nhưng vẫn thử một miếng trước rồi mới mang lên cho Vương gia.

Tam Vương gia nhìn đồ ăn trên bàn, cảm thấy sao tiêu chuẩn lại bị hạ xuống một cách nghiêm trọng như vậy? Nhớ buổi sáng hôm qua vẫn còn là cháo bát bảo ăn cùng với tô thịt cuốn cơ mà, sao hôm nay là đơn sơ thế này rồi??

Hôm nay hẳn dậy sớm, tâm tình vốn đang rất tốt, lại bị một bữa sáng đạm bạc này phá hỏng.

Lạnh mặt hỏi Hoa công công đứng bên cạnh: "Hoa công công, bữa sáng thế này, có phải quá thanh đạm rồi không? Phù ta không phát bạc cho phòng bếp à?"

"Hay là....nô tài bảo phòng bếp làm lại?" Hoa công công cúi người trả lời.

Hắn phát tay, "Không cần. Đợi làm xong thì cũng trưa rồi. Ngươi định để bốn vương nhện đói à?"

Hoa công công không tiếp lời, đứng ở bên cạnh đang định bê đồ ăn đi rồi sai phòng bếp đến Tùy Tiên Lâu mua đồ ăn lại thấy Tam Vương gia cầm đĩa gấp một đĩa rau xanh cho vào miệng nhai.

Rau xanh tươi non chấm nước, khi ăn thấy một hương thơm nhàn nhạt cùng với vị trứng. Lại gấp thêm một miếng trứng lên ăn, thì mùi vị càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Hừ....ăn cũng...tạm được.

Hắn lại bê bát cháo lên uống thử một ngụm. Cháo này có vị hơi lạ, bên trong có trứng muối nhưng ăn kèm với rau xanh thì đúng là vừa vặn.

Nửa khắc sau, hắn đã ăn sạch bữa sáng trên bàn. Hoa công công có chút kinh ngạc. Bình thường Vương gia chỉ ăn khoảng lưng chừng là thôi, chưa bao giờ ăn hết thế này cả. Thậm chí ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy kinh ngạc. Sau khi để công công dọn bàn đi mới thỏa mãn xoa xoa bụng mình, cảm thấy rảnh thoải mái.

Hoa công công bê chén bát trở lại phòng bếp, nhắm ngay vào Đồ Nương đang chuẩn bị làm cơm trưa nói: "Vương gia hôm nay ăn rất ngon miệng. Bữa trưa tiếp tục duy trì nhé."

Vì thế, bữa trưa này Đồ Nương lại càng dụng tâm hơn nữa.

Nhưng Buru lão đại ở bên cạnh lại không thấy vậy. Nghe Đồ Nương được công công khen, trong lòng hắn cảm thấy chua chua.

Lần này hắn thượng kinh chính là muốn tìm một đường sống mới, kiếm chút danh tiếng, chút tiền bạc, cưới một tức phụ, sống một cuộc sống no đủ. Thật vất vả mới vào được Vương phủ, lại thêm mấy vòng điều tra thân thế, rồi thì tham gia thi nấu ăn, cuối cùng mới vào được phòng bếp làm việc.

Nhưng Đồ Nương này sáng nay chỉ nấu một bữa sáng đạm bạc như vậy mà cũng được Vương gia khen, điều này khiến còi lòng Buru lão đại vô cùng lạnh lẽo. Đồ Nương nhìn vẻ mặt của Buru lão đại liền biết có vấn đề. Cố gắng thử dò hỏi nhưng Buru lão đại lại không để ý tới nàng, điều này khiến bầu không khí giữa hai người có chút gượng gạo.

Buru lão đại làm việc không tập trung, đầu óc luôn飄忽. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì bữa trưa nhất định không làm xong. Cho nên Đồ Nương bảo hắn ngồi ở bên ngoài nghỉ ngơi một lát, mọi việc còn lại cứ để nàng làm.

Cơm trưa của bọn hạ nhân, Đồ Nương cũng không làm quá cầu kì, chỉ có một nồi món mặn, một nồi món chay, lại thêm một nồi canh bí đao nấu súp.

Nhưng đồ ăn của Vương gia thì nàng lại chăm chút hơn rất nhiều. Tất cả đều là món tủ của Đồ Nương: Vịt hầm, canh thịt chua cay, rau trộn phở thái lát.

Sau khi làm xong rồi đưa đi, nàng liền ngồi ngây ngốc trong viện chờ, hy vọng Vương gia sẽ ăn ngon miệng, sau đó nếu muốn gặp nàng một chút thì tốt quá.

Bởi nàng cũng không biết rõ khẩu vị của Vương gia lắm.

Đồ Nương vốn không phải đầu bếp nên sao có thể so sánh được với Buru lão đại chứ. Nàng chỉ là một nữ nhân nông gia, biết làm mấy món ăn thường ngày ở nhà đó thôi, nào lên được mặt bàn chứ.

Vốn tưởng có thể tranh thủ thời gian để gặp Vương gia một chút, nhưng từ hôm qua tới giờ, nàng vẫn luôn làm việc không ngừng nghỉ ở trong bếp, khiến cho chính bản thân nàng cảm thấy nghi ngờ về quyết định của mình, rốt cuộc nàng vào đây làm việc là đúng hay là sai đây?

Đồ Nương cứ ngồi chờ mãi, cho đến khi thấy bóng dáng của Hoa công công xuất hiện trong tầm nhìn mới chạy chậm tới: "Sao rồi? Vương gia ăn thấy thế nào?"

Hoa công công dùng một tay đẩy khuôn mặt đang dán về phía mình của Đồ Nương ra, lắc lắc cổ nói: "Ngươi cũng sốt ruột ghê. Vương gia nói, đồ ăn không tệ, về sau ngươi cứ chương muốn đi."

Buru lão đại vẫn luôn ở trong sân, vừa nghe Hoa công công nói xong thì liền tức giận thào tạp dề ra ném xuống đất, hung dữ hét lên: "Mất mùa rồi! Lão tử không làm nữa!!!"

Đồ Nương bị tiếng hét lớn này của Buru lão đại dọa sợ, vội vàng quay đầu lại nhìn, liền thấy đôi mắt hắn vẫn lên tơ máu, khuôn mặt béo ục ịch run rẩy, tức đến không nói thành lời. Đồ Nương vội chạy chậm về phía hắn, nói: "Buru ca, huynh đừng nóng mà. Cũng lắm thì Đồ muội không làm việc ở phòng

bếp nữa là được."

"Cái gì? Vương gia thường thức người mà người còn không muốn làm chường muống?" Hoa công công nghe thấy mấy lời này của Đồ Nương lập tức cao giọng chất vấn.

Đồ Nương quay đầu lại, nhìn về phía Hoa công công nói: "Hoa công công, ta chỉ là một nông phụ biết làm mấy món đồ ăn thôn dã mà thôi, thực sự không lên được mặt bàn mà. Ngài phân ta đi đâu làm việc cũng được. Cho dù làm một thô sử nha đầu ta cũng đồng ý."

Buru lão đại lúc này đã sớm nghe không lọt tai bất cứ lời nào của Đồ Nương, chỉ cảm thấy nàng đang ra vẻ. Lúc hấn vào phủ không kí văn tự bán đứt, bây giờ tức giận phũ tay không làm nữa cũng chẳng sao cả. Dù sao cũng mới có hai ngày thôi. Hấn thà rằng bước ra khỏi cửa quẹo phải đến Mạc Vương phủ làm việc, cho dù không phải chường muống, cũng còn tốt hơn ở đây bị tức chết!

Một đại lão gia, nấu cơm còn không bằng một con đàn bà. Làm trợ thủ cho nữ nhân, còn lâu đi!

Hoa công công nhìn hai người giằng co với nhau, hai đầu bếp mới đến này, ai cũng phũ tay không muốn làm thì ai nấu cơm cho Vương gia đây? Ai nấu cơm cho bọn hạ nhân trong phủ đây??

Nghe Đồ Nương và Buru lão đại ta một câu "Không làm" người cũng một câu "Không làm" hấn liền nóng lên, lạnh giọng tách hai người ra sau đó gân cổ lên nói: "Đúng là không có chút phép tắc nào cả! Vương phủ là nơi các người muốn tới thì tới muốn đi thì đi à? Cũng không nhìn lại bản thân xem các người là hạng người gì? Chuyện không đến lượt các người làm chủ! Hừ!"

Giọng nói the thé của Hoa công công lập tức khiến Đồ Nương và Buru lão đại đứng hình. Thật ra hai người đều chưa kí văn tự bán đứt, nên cho dù thế nào cũng không thể lạm dụng tư hình với hai người họ được.

Nơi này dưới nằm ngay dưới chân thiên tử, quan phủ cũng không phải để đó, thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân. Hai người đều chưa kí văn tự bán đứt, chứng tỏ họ vẫn đang tự do, không thể bị mất mạng vô lý được.

Nhưng Đồ Nương không ngờ, có một số việc, vốn không theo lẽ thường.

Sau khi Hoa công công trở về, đương nhiên sẽ không bẩm báo mấy chuyện lông gà vò tỏi này cho Vương gia, mà là lén lút tới tìm lão mama để bàn bạc, nói là phòng bếp có hai người mới tới, nhưng lại vị chức vị chường muống mà cãi nhau. Một người thì đòi bỏ việc, một người lại khẳng khái muốn làm thô sử nha hoàn. Mà hai người này lại đều chưa kí văn tự bán đứt.

Lão mama bị thương ở mong, đang nằm trên giường với tư thế vô cùng bất nhã, hơn nữa miệng vết thương còn nhiễm trùng làm phát sốt, cứ như vậy đầu óc choáng váng câu được câu không nghe Hoa công công kể lại.

Run rẩy chỉ cho công công lấy từ ngăn tủ của bà ta ra hai tờ văn tự bán đứt, nói: "Nam hai lượng, nữ một lượng. Kí tên ở bên dưới. Không biết chữ thì điểm vân tay lên là được."

Hoa công công là một người khôn khéo, cầm văn tự bán đứt đi đến phòng ăn, nói chuyện riêng với từng người.

Với Buru lão đại thì nói: "Ký khế ước này, người sẽ phải làm việc ở trong phủ mãi mãi. Số bạc này cũng sẽ là của người, nếu cưới tức phụ thì cũng có thể dọn vào phủ ở. Người nấu cơm tập thể cho mọi người, Đồ Nương thì chỉ nấu cho Vương gia. Không ai ảnh hưởng đến ai cả."

Buru lão đại hiểu, đây là muốn hấn kí văn tự bán đứt. Hấn do dự vuốt hai lượng bạc trong tay, cuối cùng nói với công công mình muốn suy nghĩ một đêm.

Hoa công công gật đầu, trong lòng thầm nghĩ chuyện này đến phân nửa là thành rồi, sau đó thì đi tìm Đồ Nương hỏi nàng vì sao không muốn làm việc ở phòng bếp.

Đồ Nương cúi đầu, nói dối: "Ta là một nữ nhân.....Làm công việc kia quá mệt mỏi, không có thời gian nghỉ ngơi...."

Hoa công công lấy văn tự bán đứt ra, ôn nhu nói: "Người kí tên ở đây, bạc sẽ là của người. Người chỉ cần nấu cơm cho một mình Vương gia thôi, không cần làm gì khác cả."

Đồ Nương nhìn chằm chằm tờ giấy kia, cẩn thận hỏi: "Đây sẽ không phải là văn tự bán đứt chứ?"

Hoa công công hơi dừng lại một chút, ra vẻ trào phúng hỏi: "Người cũng biết chữ?"

Nàng lắc đầu.

Hoa công công thấy vậy liền đúng tình hợp lý đưa khế ước qua, chỉ vào hai chữ trên đó nói: "Nhìn rõ hai chữ này cho ta! Đây là chữ "cầm cố". Đây là văn tự cầm cố, biết chưa?"

Vì thế Đồ Nương liền nhìn hai chữ kia thật kĩ, gật gật đầu hỏi tiếp: "Ký cái này để làm gì?"

"Ký cái này xong thì sau này mới phát tiền tiêu vặt cho người được."

Đồ Nương chống cằm suy nghĩ một lát, không ngờ đây là một khế ước đôi bên. Trước kia ở Yên Thành nàng đã từng thấy chuyện này rồi, giấy trắng

mực đen viết rất rõ ràng. Nghĩ lại thì công việc cũng không mệt, lại còn được nhận tiền tiêu vặt. Chờ đến khi nàng gặp được Tam Vương gia, hỏi được chuyện của Trúc Ngọc xong thì sẽ tính xem có trở lại Yên Thành hay không.

Vì dù sao nàng cũng quyết định rồi, phu quân ở đâu thì nàng sẽ ở đó. Đợi phu quân nàng xử lý xong mọi chuyện thì hai người sẽ cũng nhau trở về.

Ừm, công việc nhàn hạ, lại được bao ăn bao ở.... Hơn nữa, còn có một lượng bạc...

Cho nên Đồ Nương liền nở một nụ cười sáng khoái, không chút do dự nói: "Ký!"

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân Có Giá Hai Lượng Bạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.